

ஒருருஞ்சமுள்

ஜீவா

ஒருபஞ்சமுகம்

திருமதி.ஜீவரஞ்சிணி விவேகானந்தராசா

நூல்	: நெருஞ்சிமுள்
நூலின் வகை	: சிறுகதை
முதற் பதிப்பு	: புரட்டாதி - 2019
ஆசிரியர்	: திருமதி.ஜீவரஞ்சினி விவேகானந்தராசா
பதிப்புரிமை	: ஆசிரியருக்கு
பக்கம்	: 97 பக்கம்
பிரதிகள்	: 500
அச்சுப்பதிப்பு	: தனு பிறிண்டேர்ஸ் தருமபுரம்
அட்டைப்பட வடிவமைப்பு : நா.பிரசாந்தன்	
தொடர்புகளுக்கு	: 0771378133, 0767548133
விலை	: 250/=

சுரேஸ்ரணன்

உயிர்கொடுத்து
உரமுட்டி
அகரம் சொல்லி
அறிவு புகட்டி
அன்பு காட்டி
அரவணைத்து
பாராட்டி
சீராட்டி
வழிகாட்டி
வாழ்வளித்த - என்
ஆருயிர் தந்தைக்கு - இவ்
அரியநூலை
அர்ச்சிக்கின்றேன்.

சிவாச்சாரியாரின் ஆசிச்செய்தி

கிளி/இராமநாதபுரம் மகா வித்தியாலயத்தின் ஆசிரியராகப் பணிபுரியும் திருமதி.விவேகானந்தராசா ஜீவரஞ்சினி அவர்கள் நெருஞ்சிமுள் என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்பு நூலை வெளியிடுவதையிட்டு பெருமகிழ்ச்சி அடைகின்றேன். ஆசிரியர்களுக்கு வேலைப்பளு அதிகரித்து இருக்கும் இவ்வேளையிலும் அயராத முயற்சியினால் இந்நூலை வெளியிடுகின்றார். வாழ்க்கையில் நடைபெற்ற நடைபெறுகின்ற இன்ப துன்பங்கள், கஷ்டநஷ்டங்கள், நன்மை தீமைகள் என்பனவே சிறுகதைகளாக வெளிவருகின்றன. அத்துடன் கலந்திருக்கும் சிறுகதைகளை வாசிப்பதன் மூலம் வாசிப்பாற்றல் சிந்தனை என்பன அதிகரிக்கின்றது. அதுமட்டுமல்லாமல் வாழ்வியலின் தத்துவங்களைப் புரிந்து அதற்கேற்ப வாழ்க்கூடியதாக அமையும்.

இந்நூலின் மூலம் இன்றைய சமுதாயம் சிறந்த எதிர்காலத்தை அமைக்க வேண்டும். ஒளிமயமான சமுதாயம் உருவாக வேண்டும். ஒவ்வொருவரும் இந்நூலை வாசித்து நலன்பெற வேண்டும். ஆசிரியரின் இப்பணி மென்மேலும் பெருகித் தொடரவேண்டும் என இறைவனைப் பிரார்த்தித்து ஆசிகூறி அமைகின்றேன்.

சுபமஸ்து

சிவபுநீ.பா.சாந்திலிகேச குருக்கள்
சிவிக்சென்றர்
வட்டக்கச்சி.

வாழ்த்துரை

திருமதி. ஜீவரஞ்சினி விவேகானந்தராசா, கிளிநொச்சி மாவட்டத்தின் பிரபல் யமான பாடசாலைகளில் ஒன்றான கிளி/இராமநாதபுரம் மகா வித்தியாலயத்தில் உயர்தர வகுப்புக்களில் தமிழைக் கற்பிக்கும் ஒரு மூத்த ஆசிரியை ஆவார். அவரது சிறுகதைத் தொகுப்பான நெருஞ்சிமுள் பதினைந்து சிறுகதைகளைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளதுடன் சமூகத்தில் பெண்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளை உள்ளதை உள்ளவாறே வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

இவரது இச்சிறுகதைகள் பெண்களின் சுயத்தை அவர்களின் வலிகளை அக்கறையோடும் நியாயத்தோடும் முன்னெடுத்துச் செல்கின்றன. இவை மக்களின் வாழ்வியல் யதார்த்தங்களை மூலதாரமாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளன.

கிளிநொச்சி வட்டக்கச்சியின் இயற்கை எழிலை மண்ணின் மணம் குன்றாது வெளிப்படுத்தும் இவரது ஆற்றல் தனித்துவமானது. இப்பிரசுரத்தின் வாயிலாக இவர் இத்துறையில் மேலும் ஏற்றம் பெற்று எதிர்காலத்தில் இன்னும் பல படைப்புக்களைத் தர வேண்டும் எனவும் இலக்கிய உலகில் பெயர் பதிக்க வேண்டுமெனவும் வாழ்த்துகின்றேன்.

சே.செல்வகௌரி

உதவிக்கல்விப் பணிப்பாளர் (தமிழ்)

கிளிநொச்சி கல்வி வலயம்.

வாழ்த்துரை

ஆசிரியை திருமதி. ஜீவரஞ்சினி விவேகானந்தராசா அவர்களின் “நெருஞ்சிமுள்” சிறுகதைத் தொகுப்பிற்கு வாழ்த்துரை வழங்குவதில் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியடைகின்றேன் தமிழ் சிறப்புப் பட்டதாரியாகவும் கல்விமுதுமாணிப் பட்டம் பெற்றவராகவும் விளங்கும் இவர் பல்துறை ஆளுமை மிக்க ஒரு பெண் படைப்பாளி. சிறுகதைத் துறையில் மட்டுமன்றி கவிதைத் துறையிலும் ஈடுபாடுடையவர். இவர் தமது பட்டப் படிப்பின் ஒரு பகுதியான ஆய்வுக்கட்டுரைக்காக எழுத்தாளர் திருமதி. க. தாமரைச்செல்வி அவர்களின் சிறுகதைகளை ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொண்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இவர் கற்பித்தல் ஆசியராக மட்டுமன்றி தமிழ்மொழிக் கலைத்திறன் போட்டிகளின் நடுவராகவும் பல செயலமர்வுகளின் வளவாளராகவும் செயற்பட்டவர். க. பொ. த சாதாரணதரப் பரீட்சை, உயர்தரப் பரீட்சை விடைத்தாள் முதலிய மதிப்பீட்டுப் பணிகளில் என்னுடன் இணைந்து பணியாற்றிய இவரின் கூட்டுறவுடன் இயங்கும் மனப்பான்மை கண்டு வியந்திருக்கின்றேன். இவரின் திறமைக்கு கட்டியம் கூறுவதாக அமைவது இவரிடம் கற்று இவரின் வழிகாட்டலைப் பெற்ற மாணவர்கள் மாகாணப் போட்டிகளில் மட்டுமன்றி தேசியப் போட்டிகளிலும் சாதனை புரிந்துள்ளமை ஆகும். இது மட்டுமன்றி இவர் தேசிய கல்வி நிறுவக கல்விமாணிப்பட்ட கற்கை நெறியின் தமிழ்ப்பாட விரிவுரையாளரும் ஆவார். இவரின் இத்திறமைகளைக் கண்ட வடக்கு மாகாணக் கல்வியமைச்சு “குரு பிரதீபா பிரபா” விருதினை வழங்கியதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

தாய்மொழி கற்பிக்கும் ஆசிரியர் ஒருவர் தனது மாணவர்களுக்கு படைப்பாற்றல் திறனை வளர்ப்பவராக மட்டுமன்றி

தானும் ஒரு படைப்பாளியாகத் திகழ்ந்து மாணவர்களுக்கு முன்னுதாரணமாக விளங்க வேண்டும் என்பதை ஆசிரியை ஜீவரஞ்சினி அவர்கள் “நெருஞ்சிமுள்” சிறுகதைத் தொகுப்பின் ஊடாகப் பதிவு செய்திருக்கின்றார்.

இவரது சிறுகதைகள் அனைத்தும் பெண்களின் மனப்போராட்டங்களை வெளிப்படுத்துபவையாக அமைந்துள்ளன. பெண்கள் சமூகத்தில் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளை ஒரு பெண்ணே தனது எழுத்துக்கள் மூலம் வெளிக்கொணர்ந்திருப்பது பாராட்டுக்குரியது. தமிழ் இலக்கியங்களில் பெரும்பாலும் பெண்கள் பற்றி, அவர்களின் இயல்புகள் பற்றி ஆண்களே பேசுகின்றனர். அவற்றில் அதிகமானவை ஆண்நிலை மனப்பதிவுகளே. இந்நிலையில் 21ம் ஆண்டின் போக்கிக்கேற்ப ஒரு பெண்ணின் மனநிலையிலிருந்து இக்கதைகள் பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பது சிறப்பானது.

பெண்ணொருத்தியின் மிக நுண்மையான உணர்வுகளை இலக்கிய இழை அறாது படைத்துக் காட்டலாம் என்பதற்கு “நெருஞ்சிமுள்” என்ற இவரின் ஒரு சிறுகதையே ஒரு பானைச் சோற்றுப்பதமாகவுள்ளது.

இவர் மென்மேலும் பல இலக்கியங்களைப் படைத்து ஈழத்துப் படைப்புலகில் பலராலும் பேசப்படும் படைப்பாளியாக திகழ வேண்டும் என்று எல்லாம் வல்ல இறைவனின் அருளை இறைஞ்சி வாழ்த்துகின்றேன்.

திருமதி. பிறேமா மதுராநாயகம்
முன்னாள் உதவிக்கல்விப்பணிப்பாளர்
(தமிழ்)
கல்வி வலயம் - கி.என்.நாச்சி.

அதிபரின் வாழ்த்துச் செய்தி

எமது வித்தியாலயத்தின் சிரேஷ்ட

ஆசிரியை திருமதி. ஜீவராஞ்சினி விவேகானந்தராசா அவர்கள் எழுதி வெளியிடும் “நெருஞ்சிமுள்” சிறுகதைத் தொகுப்பிற்கு வாழ்த்துரை வழங்குவதில் பெருமகிழ்வடைகின்றேன்.

தமிழ்மொழி சிறப்புப் பட்டதாரியான இவர் முதுமாணிப் பட்டம் பெற்றவருமாவார். தமிழைக் கற்பிப்பதில் மிகுந்த அர்ப்பணிப்பும் அக்கறையும் கொண்ட இவர் மாணவர்களும் அதே உணர்வுகளுடன் கற்க வேண்டும் என்பதில் மிகவும் ஆர்வமுடையவர்.

தமிழ்மொழிக் கலைத்திறன் போட்டிகளுக்கு மாணவர்களைத் தயார்ப்படுத்துதல், போட்டிகளில் நடுவராகக் கலந்து கொள்ளுதல் விவாதப் போட்டிகளுக்கு வழிப்படுத்துதல், அவர்களின் நலன்களில் அக்கறை காட்டுதல் என மாணவர் தொடர்பாகவும் செயலமர்வுகளில் வளவாளராகவும் ஆசிரியர் வாண்மை விருத்தியில் கல்விமாணி கற்கைநெறி ஆசிரியர்களுக்கான தமிழ்மொழிப்பாட விரிவுரையாளராகவும் பணியாற்றி வருபவர்.

மாணவர்களின் படைப்பாற்றல் திறன்களை இனங்கண்டு ஊக்கப்படுத்தி அவர்கள் வலய, மாகாண தேசிய மட்டத்தில் பங்குபற்றிப் பரிசில்களையும் பதக்கங்களையும் பெற வைத்துள்ளார். தமிழ்மொழிப் பொதுப்போட்டிகளில் தானும் பங்குபற்றி கட்டுரைகள், கவிதைகள், சிறுகதைகள் என்பவற்றின் மூலம் சான்றிதழ்களையும் பாராட்டுக்களையும் பெற்றுள்ளார். இதனால் பாடசாலைக்கும் நற்பெயர் கிடைத்துள்ளதுடன் அவருக்கு வட மாகாணக் கல்வியமைச்சின் “குரு பிரதீபா பிரபா” நல்லாசிரியர் விருதினையும் பெற்றுள்ளமை பாராட்டுக்குரிய விடயமாகும்.

அந்த வகையில் ஆற்றல் மிக்க இவ்வாசிரியையின் படைப்பாற்றலுக்கு கட்டியம் கூறும் இந் “நெருஞ்சிமுள்” சிறுகதைத் தொகுப்பானது சமுதாயத்தில் பெண்களின் நிலையினையும் அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் வன்முறைகள் பிரச்சினைகள் என்பவற்றையும் படம்பிடித்து காட்டியிருப்பதுடன் பெண்கள் எவ்வாறு திகழ வேண்டும் என்பதற்கும் “நெருஞ்சிமுள்” சிறுகதைத் தொகுப்பு நல்லதோர் இலக்கியப் படைப்பாக அமைந்துள்ளது.

குழுவாக இயங்கி ஓர் ஆக்கத்தை உருவாக்க எதிர்கொள்ளும் இடர்களை அறிந்துள்ள நாம் தனியொருவராக இப்படைப்பை வெளியிடும் ஆசிரியையின் முயற்சியையும் ஆர்வத்தையும் பாராட்டுவதுடன் இவ்வாறு மேலும் பல படைப்புக்களை வெளியீடு செய்து நாடளாவிய ரீதியில் இவ்வாசிரியை தனது இலக்கியப் படைப்புக்களுக்கான விருதுகளையும் பாராட்டுக்களையும் பெற்றுத்திகழ வேண்டுமென இறைவனின் ஆசிகளை வேண்டி வாழ்த்துகின்றேன்.

திரு.M.C.L.மனுவல்

அதிபர்

கிளி/இராமநாதபுரம் மகா வித்தியாலயம்.

வாழ்த்துரை

கிளி/இராமநாதபுரம் மகா வித்தியாலயத்தின் அர்ப்பணிப்பு மிக்க ஆசிரியையாகவும் சிரேஷ்ட இடைநிலைப் பிரிவின் பகுதித் தலைவராகவும் கடமையாற்றி வருகின்ற திருமதி.ஜீவரஞ்சினி விவேகானந்தராஜா அவர்கள் “நெருஞ்சிமுள்” என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்பினை வெளியிடுவதில் நான் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். இவர் சிறுவயது முதல் தமிழில் கொண்டுள்ள ஆர்வமும் பற்றுமே இவரை இச்சிறுகதை வெளியீட்டு முயற்சிக்குத் தூண்டியுள்ளது எனலாம்.

மேலும் இவர் எனது அன்புமிக்க மாணவியும் ஆவார். இவர் கல்வி கற்கும் காலத்தில் வளர்த்துக் கொண்ட தமிழ் அறிவினால் உயர்தரப் பரீட்சையிலும் மற்றும் ஏனைய போட்டிகளிலும் வெற்றி பெற்றிருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தனது கல்விப்பணியை மிக விருப்புடனே செய்வதனால் தனது பாடசாலையின் தமிழ்த்தினப் போட்டிக்கான பொறுப்பாசிரியையாகவும் இருந்து மாணவர்களின் தமிழறிவை வளர்ந்து வருவதுடன் உயர்தர மாணவர் மன்றப் பொறுப்பாசிரியையாகவும் தனது கடமைகளைச் செவ்வனே செய்து வருகின்றார். அதுமட்டுமல்ல அவர் வளர்த்துக் கொண்ட தமிழறிவானது “இராமநாதம்” என்ற வருடாந்த மலரினை வெளியிடுவதற்கும் உறுதுணையாகவுள்ளது.

குடும்பம், பாடசாலைக் கடமைகள், மற்றும் சமூகம் சார்ந்த செயற்பாடுகளில் அவர் நேரகாலம் பாராது உழைத்து வருவதுடன் அப்பணிச் சுமைகள் மத்தியிலும் “நெருஞ்சிமுள்” என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்பினை வெளியிடுவதற்கு எடுத்துவரும் முயற்சி பாராட்டுக்குரியது. அவர் ஒரு பெண்ணாக இருந்தும் தமிழை கிளைபரப்பி வளர்ந்து தமிழ் மாணவர்களுக்கும் தமிழ்ச் சமூகத்திற்கும் பயனளிக்க வேண்டுமென்று வாழ்த்தி நிற்கின்றேன்.

திருமதி. நெடா.யு.தர்மரட்சிணம்

ஆசிரியை - ஓய்வறிவை

அன்புத் தோழியின் வாழ்த்து

கதாசிரியர் ஜீவரஞ்சினியும் நானும் வாழ்நாள் நண்பிகள். பாலபோதினி படித்ததில் இருந்து பட்டம் படித்து முடிக்கும் வரை நாம் ஒன்றாக இருந்தாலும் இன்று பல மைல்களுக்கப்பால் பிரிந்து வாழ்கிறோம். இருப்பினும் எங்களுக்கிடையிலான நட்பின் புரிதலினாலும் அவரைப் பற்றியும் அவரது எண்ணங்களையும் சிந்தனைகளையும் நன்கு அறிந்தவள் என்பதாலும் இங்கு அவரைப் பாராட்டவும் வாழ்த்தவும் தகுதியும் விருப்பும் கொண்டுள்ளேன்.

பண்பில் உயர்ந்தவளான என் நண்பியின் தமிழ்ப்பற்றும் தமிழார்வமும் கண்டு சிறுவயதிலேயே வியந்தோம். முத்து முத்தான கையெழுத்துக்களால் இரத்தினச் சுருக்கமாக அவர் தரும் கருத்துக்கள் இன்று படைப்பிலக்கியமாகி வாழ்க்கையின் கண்ணாடி போல் இருப்பதைக் கண்டு பெருமகிழ்வு கொள்கிறேன். சமீப காலமாக அவரது சிறுகதைகளை வாசிக்கச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. கதைகளைக் கையால் எழுதி கையடக்கத் தொலைபேசியில் படம் எடுத்து அனுப்புவார்.

அவற்றை உடனுக்குடன் வாசித்து விமர்சனம் எழுதுவோம். அடுத்த கதை எப்போது வரும் என ஆவலாக காத்திருப்போம். அந்தளவுக்கு விறுவிறுப்புக்கும் ஆவலுக்கும் குறைவிருக்கவில்லை. சுருக்கென்று நெஞ்சை நெருடும் நெருஞ்சிமுள் என்ற தொகுப்பின் தலைப்பே கதைமாந்தரின் நிலையை காட்டுகின்றது. தொகுப்பில் அடங்கியுள்ள பல கதைகளும் போர்க்காலத்தில் எமது தமிழ்ப் பெண்களின் வாழ்வியலைப் பதிவு செய்கின்றன.

இச்சிறுகதைகளை எழுதுவதற்கு தனியே அவரது தமிழறிவும் அனுபவமும் போதாது. இளகிய மனமும் சமுதாய அவலங்களைக் கண்டு கலங்குபவராகவும் இருப்பதாலேயே இவ்வாறான கதைகளை அவரால் எழுத முடிந்துள்ளது என்றால் மிகையாகாது. தமிழர் வாழ்வில் கடந்து சென்ற துன்பமான காலப்பகுதியின் சொல்லிமாளாத கதைகள் ஏராளம். அந்தக் காட்டாற்று வெள்ளத்தில் சிறு துளிகளை மட்டுமே இவர் இங்கே பதிவு செய்துள்ளார். இவை சமகாலத்தில் வாழும் சகமனிதர்களினது சொந்த அனுபவங்களாகவே இருப்பது கதைகளுக்கு உயிர் தருகின்றது.

“நெருஞ்சிமுள்” நூல்வடிவம் பெறுவதையிட்டு பெருமகிழ்வு கொள்கின்றேன். இன்றுவரை அவர் பல விருதுகளையும் பரிசில்களையும் பெற்றபோதும் இச்சிறுகதை முயற்சியால் பல விருதுகளையும் சிறப்புப் பாராட்டுக்களையும் பெற வேண்டுமென்று உளமார வாழ்த்துகின்றேன்.

வாழ்த்துக்களுடன்

திருமதி. மலர்விழி ஜெய்கிஷன்

தேர்வோ.

சகோதரியின் வாழ்த்து

“நெருஞ்சிமுள்” என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பினை என் அன்பிற்குப் பாத்திரமான என் சகோதரி திருமதி. ஜீவராஞ்சினி விவேகானந்தராசா

வெளியிடுவதில் கதிரவனைக் கண்ட மலர்கள் எல்லாம் எவ்வாறு கட்டவிழ்ந்து மகிழ்ந்திருக்குமோ அவ்வாறானதொரு மட்டற்ற மகிழ்ச்சியில் திளைத்திருக்கின்றேன். எம் வட்டக்கச்சி மண் தந்த மகத்தான சொத்தான ஜீவா இளமைக்காலம் முதல் இன்றுவரை எம் மொழியையும் மக்களையும் நேசிக்கும் உயரிய பண்பினைக் கவசமாகக் கொண்டவள்.

எம் கல்லூரி அன்னை வட்டக்கச்சி மத்திய கல்லூரி பெற்றெடுத்த மகள் இவள் என்பதில் பெருமிதம் கொள்கின்றேன். பாலர் வகுப்பு தொடங்கி பல்கலைக்கழகம் செல்லும் வரைக்கும் தமிழ்த்திறன் போட்டிகளில் பங்குபற்றி கல்லூரிக்கு பெருமை தேடித் தந்தவள்.

பல்கலை வாழ்க்கையில் ஜீவாவுடன் ஒரே அறையில் வாழ்க்கையை வாழ்ந்தவள் நான் என்ற முறையில் அவரது அத்தனை தமிழ்ப் பண்பாடுகளையும் அனுபவித்தவள் என்பதில் பெருமகிழ்ச்சியடைகின்றேன். எத்தனை இடர்கள் வந்தாலும் எடுத்த காரியத்தினை முடிப்பதில் அவருக்கு இணை அவரே. எட்டுத்திசையும் பரவட்டும் இவர் தமிழ் ஆளுமை.

ஜீவாவின் புனிதமான ஆசிரியப் பணியுடன் எழுத்தாளர் பணியும் தொடர எனது மனப்பூர்வமான வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். இச் சிறுகதைத் தொகுப்பில் வாழ்த்துச்செய்தி எழுதும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தமை நான் செய்த பாக்கியமே நன்றியும் வாழ்த்துக்களும்.

“இன்பத்தமிழ் நல்லை புறழியிக்க புலவர்க்கு வேல்”

திருமதி. சுருணா சுதாகரன் (ஸண்டன்)

பழைய மாணவி, வட்டக்கச்சி மத்திய கல்லூரி.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் 90/91

என்னுரை

நீண்ட காலமாகவே எனக்கு ஓர் ஆசை. அது கலை இலக்கிய நூல் ஒன்றினை வெளியிட வேண்டும் என்பது. அவ்வாசை இன்று தான் நிறைவேற்றியிருக்கின்றது எனவே இந்தத் தருணத்தைத் தந்த இறைவனுக்கு எனது முதற்கண் நன்றியைக் கூறிக் கொள்கின்றேன்.

நான் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழில் சிறப்பு கலைமாணிப்பட்டம் பெற்றவன். அதற்கு அடித்தளமிட்டவர் க.பொ.த.உயர்தர வகுப்பில் எனக்கு தமிழ்ப்பாடத்தினைக் கற்பித்த எனது விருப்பத்திற்குரிய ஆசான் திருமதி.நொ.தர்மரட்ணம் அவர்கள்.

தொடர்ந்து எனது கல்வியாண்டு மாணவர்களில் 25பேர் தமிழினைச் சிறப்புப் பாடமாகக் கற்றபோதும் நான் உட்பட 5பேர் மட்டுமே நவீன இலக்கியங்களான நாவல், சிறுகதைகளைக் கற்றோம். எனக்கு நவீன இலக்கியம் தொடர்பான அறிவினை ஊட்டிய பல்கலைக்கழக ஆசான்களுக்கு நான் என்றென்றும் கடமைப்பட்டவன்.

கடந்த 20 ஆண்டுகளுக்கு மேல் கல்விப்பணியில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் நான், மாணவர்களின் பாடம் தொடர்பான விடயங்களுக்கும் இணைபாடங்களுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்தமையால் என்னால் ஓர் இலக்கியத்தைப் படைப்பதற்கு நேர அவகாசத்தை ஒதுக்க முடியாமல் போனது உண்மையே.

தற்போதைய அதிபர் திருவாளர் M.C.L.மனுவல் அவர்கள் என்னிடம் ஒரு கவிதைத் தொகுப்பையோ அல்லது வேறு ஓர் இலக்கியத்தையோ வெளியிடும்படி கேட்பதுண்டு. அதிபர் அவர்கள் அடுத்த ஆண்டு ஓய்வு பெறுவதற்கு முன்னர் இந்நூலை வெளியிட வேண்டுமென்றும் ஆவல் கொண்டேன். அதன்படி இந்நூல் எமது கைகளில் இன்று தவழ்கின்றது.

இந்நூலின் கதை மாந்தர்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுவது இவ்வேளையில் கட்டாயமானதாகும். எனது வாழ்க்கைப் பாதையில் நான் சந்தித்த மனிதர்கள் சிலரை உண்மையாகவும் சிலரைக் கற்பனையாகவும் பொருத்தி இச்சிறுகதைகளை ஆக்கியுள்ளேன். காலங்காலமாக எமது பெண்கள் சுமைகளையும் சோகங்களையும் அதிகம் தாங்கி வந்துள்ளனர், வருகின்றனர்.

ஒருபெண், பெண்கள் பற்றிச் சிந்திப்பதற்கும் ஓர் ஆண், பெண்கள் பற்றிச் சிந்திப்பதற்கும் நிறைய வேறுபாடுகள் உள்ளன. அந்த வகையில், பெண்ணியம் சார்ந்த கருத்துக்களை முன்வைப்பது ஒரு பெண் எழுத்தாளரின் கடமையாகும். எனவே முற்றுமுழுதாக ஆண்களே தவறானவர்கள் என்ற கருத்தை யாரும் இவ்வேளையில் எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்பது எனது தாழ்மையான வேண்டுகோள் ஆகும்.

இந்நூலுக்காக என்னோடு துணை நின்ற எனது குடும்பத்தினருக்கும் உறவினருக்கும் அவ்வப்போது இந்நூலின் அமைப்பு தொடர்பாக ஆலோசனைகளை வழங்கிய சகோதர ஆசிரியர் திரு.செ.பிறைசில் அவர்களுக்கும் இந்நூலை வெளியிட வாழ்த்துரை வழங்கியவர்களுக்கும், இந்நூலின் வெளியீட்டுக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் நல்கிய எனது பல்கலைக்கழக நண்பர்களுக்கும் அட்டைப்படத்தை வடிவமைத்து உதவிய எனது மாணவனும் ஆசிரியருமான திரு.நா.பிரசாந்தனுக்கும் இந்நூலை அழகுற அச்சிட்டுத் தந்த தனு பதிப்பகத்தினருக்கும் அனைத்து வழிகளிலும் உதவிய பாடசாலைச் சமூகத்தினருக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிகள்.

நூலாசிரியர்

திருமதி. ஜீவராஜ். விவேகானந்தராஜா

பொருளடக்கம்

01. யாதுமாகினாய்	16 - 22
02. பணிக்கென வந்த நிலா	23 - 27
03. நெருஞ்சிமுள்	28 - 34
04. விதிவரைந்த பாதையிலே	35 - 40
05. துரோகம்	41 - 45
06. நிழலாடும் நினைவுகள்	46 - 51
07. மேரி	52 - 57
08. ஆறாத்துயர்	58 - 62
09. கட்டிளமைத்தவறு	63 - 67
10. ஐயாயிரம் ரூபா	68 - 72
11. நம்பிக்கை	73 - 78
12. ஆனந்த இல்லம்	79 - 84
13. இன்றும் வருமா?	85 - 87
14. உறுதுணை	88 - 92
15. தீர்வு	93 - 97

யாதுமாகினாய்

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தின் 33ஆவது பட்டமளிப்பு விழா ஆரம்பமாகி இனிதே நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. எங்கும் ஒரே சனத்திரள் பல்கலைக்கழகம் என்றும் இல்லாதவாறு அலங்கரிக்கப்பட்டு பார்க்கும் இடமெங்கும் இனிமையை வாரி இறைத்துக் கொண்டிருந்தது. மருத்துவப் பட்டத்திற்குரிய மாணவர்கள் இரண்டு வரிசைகளில் அழகுடனும் மிடுக்குடனும் நிற்கின்றனர். அவர்களில் ஒருவன் பூங்கோதையின் மகன் சாரங்கன்.

பட்டமளிப்பு நடக்கும் கைலாசபதி கலையரங்கத்துள் மாணவர்கள் வருவதற்கு முன்னர் அழைப்பிதழ் அட்டையை வைத்திருக்கும் மாணவர்களின் பெற்றோர் மற்றும் உறவினர்கள் அழைத்து வரப்படுகின்றனர். அந்த நீண்ட வரிசையில் ஒருத்தியாக தனது மகனின் பட்டமளிப்பினைக் கண்டுகளிக்க மனமகிழ்ச்சியோடு நடந்து கொண்டிருந்தாள் பூங்கோதை.

அவள் கலையரங்கத்தில் தனக்கென ஒதுக்கப்பட்ட இருக்கையில் இனிதாக அமர்ந்து கொண்டாள். இந்த அருமையான வைபவத்தினைக் காணும் தருணத்திற்காக எத்தனை தவமிருந்திருக்கிறாள் அவள். தான் இதே அரங்கத்தில் பட்டம் வாங்கிய நினைவுகள் அவள் மனத்தின் ஓரத்தில் மெல்ல மெல்லத் துளிர் விட்டன.

இதே பல்கலைக்கழகத்தில் இளங்கலைமாணி பட்டப்படிப்பினை மேற்கொள்வதற்காக தனது இருபதாவது வயதில் வந்திருந்தாள் பூங்கோதை. குடும்பத்தில் இவள்தான் முதற்பட்டதாரி. ஏழ்மையான குடும்பம். அண்ணன் அக்காமார் திருமணம் செய்து விட்டனர். தாய் தந்தையரும் ஓரளவு முதுமையடைந்து விட்டனர். ஒரு தங்கையும் தம்பியும் மட்டும் இருந்தனர். இவள் கல்வி கற்பதற்காக அன்றைய நிலையில் செலவழிக்க யாரும் தயாராக இருக்கவில்லை. எனினும் சகோதர சகோதரிகளின் மூலம் கிடைக்கும் அற்ப சொற்ப பணத்திலும் பல்கலைக்கழகம் மூலம் கிடைக்கும் உதவிப்பணத்திலும் ஒருவாறு கற்றுத்தேறினாள்.

நான்கு வருடக்கல்வியைக் கற்று முடித்ததும் கடவுள் கொடுத்த வரமென உடனேயே அவளுக்கு புவியியல் பாட ஆசிரியையாக வேலை வாய்ப்பும் வந்து சேர்ந்தது. அவள்பட்ட கஸ்டத்துக்கு அப்போது ஒரு விடிவும் கிடைத்திருந்தது. அடுத்தது என்ன? பெண்களுக்கு கிடைக்கும் பட்டம் இல்லத்தரசி தானே இவளின் திருமணமும் ஒரு போராட்டத்தின் மத்தியிலே தான் நடைபெற்று முடிந்தது. பெரியக்காவின் கணவரின் பெறாமகன் ரகுநாதனுக்கும் பூங்கோதையின் வயதே இருக்கும்.

அவன் அடிக்கடி சிறிய தந்தையின் வீட்டிற்கு வந்து செல்வான். அவ்வேளைகளில் பூங்கோதையைக் கண்டதனால் என்னவோ? அவனின் வரவு இன்னும் அதிகரித்துக் கொண்டேயிருந்தது. ஒருநாள் தன்னைத் திருமணம் செய்யுமாறு இவளைக் கேட்டுத் தொந்தரவு செய்து கொண்டிருந்தான். இவள் இப்படி ஒன்றை எதிர்பார்த்திருக்கவும் இல்லை. எனவே இதனை அடியோடு மறுத்துவிட்டாள். “என்னதான் இருந்தாலும் உறவுமுறை பிழையானது. இது அக்காவின் குடும்பத்தை மரியாதைக் கெடுத்துவதாக அமையும். நீங்க வேற பொண்ணைப் பாருங்க...” என்று சட்டெனக் கூறிவிட்டாள் கோதை. மாறி இச்செய்தியை அறிந்த பூங்கோதையின் குடும்பத்தினர் இவளும் இதற்கு உடந்தை என்று இவளுக்கு அடியோ அடியென்று அடித்தது மட்டுமன்றி எங்களைப் பரிசுகெடுத்த வந்த நாயே! படிச்சவள் மாதிரியாடி நடந்திருக்கிறாய்....” என்றும் நகையாடினர்.

இதைவிட ரகுநாதனின் ஆய்க்கினைகள் அளவின்றிப் போய்க்கொண்டிருந்தன. தபாலில் கடிதம் ஒன்றையும் இவளுக்காக அனுப்பியிருந்தான். கோதை பயந்து போய் அக்கடிதத்தை விறுவிறு என்று உடைத்தாள். அக்கடிதம் அவனது இரத்தத்தால் எழுதப்பட்டிருந்தது. இது என்னடா? சினிமாவைப் போல் உள்ளதே என்று பரிசுசித்தாலும் உள்ளுக்குள் உதறல் எடுத்து அவளுக்கு “நீ சம்மதம் தெரிவிக்காமல் விட்டால் நான் சாவேன்” என்று அதில் அவன் எழுதியிருந்தான். இதனை மெல்லவும் இயலாமல் விழுங்கவும் இயலாமல் தனக்குள் வைத்தே தவித்துக் கொண்டிருந்தாள் கோதை. கனதியாக யோசித்தாள். யோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தவளாக இனி

என்ன வந்தாலும் பொறுத்துக் கொள்வது. அவன் உண்மையில் சில வேளைகளில் இறந்தால்... அவனது இறப்புக்கு நான் காரணமாகக் கூடாது” என்று நினைத்தவளாய் ரகுநாதனை வரவழைத்து அவனோடு இணைந்து வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டாள்.

அதன் பிறகு எத்தனை திட்டுக்கள் எத்தனை வசைமொழிகள் குடும்பத்தாரிடம் ஒற்றுமை இல்லை என அவளின் திருமண வாழ்வு போய்க் கொண்டிருந்தது. வேலையைத் தக்க வைக்க வேண்டுமே. வெட்கத்தைக் கக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு மீண்டும் சொந்த இடமான உடையார்கட்டுக்கு ரகுநாதனையும் அழைத்துக் கொண்டு வந்து விட்டாள் கோதை.

பிறகென்ன? அடுக்கடுக்காய் அவர்களுக்கு மூன்று ஆண்பிள்ளைகள் பிறந்தனர் அவர்கள் மூவரும் அழகான குழந்தைகள். மூவரும் ஒத்து வளர்ந்து வருவதைக் கண்ட கோதையின் தாய்வீட்டு உறவுகள் அவளுடன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வந்து கலக்கத் தொடங்கின. பணமில்லா வாழ்க்கை, அன்பில்லா உறவுகள் எனப் போய்க் கொண்டிருந்தது காலம்.

அவர்களின் மூன்று வேளைச் சாப்பிட்டிற்கு மட்டுமே, கோதை உழைக்கும் பணம் போதுமானதாக இருந்தது. பிள்ளைகளின் இதர செலவுகள் வீட்டு வசதிகளுக்கு என்ன செய்வது? கோதையின் உதவியினால் கட்டார் நாட்டிற்கு ரகுநாதன் உழைப்புத் தேடிச் சென்றான்.

பூங்கோதையை தொழில் பிள்ளை வளர்ப்பு, தனிமை, வீட்டுவேலை என அத்தனையும் வாட்டி வருத்தின. கைவீசி நடந்து கொண்டிருந்தது காலம். ரகுநாதன் தனது ஒப்பந்த காலம் முடிவடைந்ததும் கட்டாரை விட்டுத் திரும்ப வேண்டியிருந்தது. அவன் உழைத்ததிலும் ஒன்றும் மிச்சமில்லைத்தான் ஆனாலும் அவன் திரும்பி வரும்போது அவனுக்குத் தீராத நோய் ஒன்று மட்டும் மிஞ்சியிருந்தது.

காட்டாத இடமில்லை, நேராத கோயில் இல்லை, ரகுநாதனுக்கு காசநோய் முற்றிவிட்டது என்றும் அதனால் அவன் மூளையை கிருமி தாக்கி விட்டது என்றும் கொழும்பு நவலோகா மருத்துவமனை மருத்துவ அறிக்கை தந்தது. அதன் பின்னர்

ரகுநாதனின் செயற்பாடுகள் அனைத்தும் மூளைவிருத்தி குறைந்த ஒருவரின் நடத்தையைப் போல மாறியது. எப்போது சாப்பிட்டது? எப்போது குளித்தது? எப்போது நித்திரை கொண்டது? என்ற எவையுமே அவனுக்குத் தெரியவில்லை. பூங்கோதையின் நான்காவது குழந்தையாக ரகுநாதன் அப்போது இருந்தான். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவன் தனது சுயநினைவை இழந்து கொண்டிருந்தான்.

வன்னித் தமிழனைப் பதம் பார்க்க போர் நாக்குகள் நீட்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. அந்தச் சகதிக்குள் ஒன்றாக பூங்கோதையின் குடும்பமும் உருண்டு பிரண்டு கொண்டது. பிள்ளைகள், நோய்வாய்ப்பட்ட கணவன் என்று யாரைத்தான் கோதையால் கவனித்துக் கொள்ள முடியும். எங்கும் பருவம் மாறிய வானமழையோடு சேர்த்து பலவகையான குண்டுமழையும் பொழிந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு பாதையாலும் தமிழன் வெளியேற முடியாத அவலநிலை. பூங்கோதை யாது செய்வான்? யாருமே இவ்வேளையில் இன்னொருவருக்கு உதவ முடியாத துர்ப்பாக்கிய நிலை. அவரவர் குடும்பம் அவரவர்க்கு முக்கியமானது. இதில் யாரையும் குறை சொல்ல முடியாது. எனினும் தம்பி சீலனின் உதவி இடையிடையே கிடைத்ததுண்டு. சில நாட்களில் அவனையும் அவனது மகனையும் கொடூர ஏறிகணை ஒன்று காவு கொண்டது. செய்தியறிந்து நினைக்கமுடியாத சோகத்தில் தோய்ந்து போனாள் கோதை.

நோயாளியான கணவனைக் கப்பலில் அனுப்பலாம் என்று இறுதியாகக் கிடைத்த அஸ்திரத்தைப் பயன்படுத்த முயன்று ஒருவழியாக பல்வேறு இன்னல்களுக்கிடையில் புதுமாத்தளன் சென்றிருந்தான். காலையில் போனவள் தான் ஒரு பச்சைத் தண்ணீர் கூடக் குடிக்கவில்லை. அவனை இவனைப் பிடித்து கண்ணீர் விட்டுக் குழறி அழுது மாலை மூன்று மணிக்கு கப்பலில் யாரை அனுப்புவது, யாரை நிறுத்துவது என்று தீர்மானம் எடுக்கும் இயக்கப் பொறுப்பாளர் ஒருவனைக் கண்டு பிடித்து விட்டான். அவன் சனத்தின் தொல்லை தாங்க முடியாத காரணத்தினால் புதுமாத்தளன் ஆஸ்பத்திரியில் ஒளித்து இருந்தான். “பிள்ளைகளோடு

அவரைக்கவனிக்க முடியவில்லைத் தம்பி சரியாக கஸ்டப்படுகிறன் எங்களையும் அனுப்பி விடுங்கோ” என்று மென்மையான பணிவான குரலில் கேட்டமுதாள். அது அவனின் காதில் விழுந்ததாகத் தெரியவில்லை. அவனின் மறுப்பைத் தாங்க முடியாத கோதை அவனின் காலில் விழுந்து கதறினாள். இந்தப் பணிவுக்கும் கண்ணீருக்கும் அப்போது எந்தப் பயனும் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் யார் யாரோ இயங்கக் கூடியவர்கள் எல்லாம் கப்பலில் போவதற்காக சென்று கொண்டிருந்தனர். அழுது கொண்டே தனது கூடாரம் நோக்கி வந்தாள் கோதை.

எந்தவேளை என்றாலும் திக்கற்றவனுக்கு தெய்வம் துணை அல்லவா? இவளின் பரிதாபத்தைப் பார்த்த அன்புள்ளம் ஒன்று அன்றிரவே பகீரதப் பிரயத்தனப்பட்டு படகு மூலம் இவளையும் பிள்ளைகளையும் கணவனையும் புல்மோட்டையில் தரையிறக்கியது. பின்னர் இடைத்தாங்கல் முகம் ஒன்றில் இருந்து வவுனியாவுக்கு இவர்களை அனுப்பி வைத்தனர். வவுனியா ஆஸ்பத்திரியில் தீவிர சிகிச்சைப் பிரிவில் ரகுநாதன் அனுமதிக்கப்பட்டான். எனினும் இறுதியாக கோமா நிலைக்குள்ளாகி எண்ணிப்பத்து நாட்களில் அவன் உயிர் பிரிந்தது.

இவ்வளவு துன்பப்பட்டும் ரகுநாதனை மீட்க முடியவில்லையே! என்ற கவலை அவள் உள்மனதைத் தாக்கி வருத்தியது. பிள்ளைகளும் தந்தையின் இழப்பால் கவலையடைந்தனர். பல்வேறு சிரமங்களுக்குட்பட்டு வந்தவுடனேயே கணவனும் இழந்தமையால் அவனின் இறுதிச் சடங்கினைச் செய்வதற்காக வவுனியாவில் இருந்த ஒன்றுவிட்ட சகோதரியின் வீடொன்றுக்கு அவளைப் பிள்ளைகளோடு அனுப்பி வைத்தனர்.

இந்தச் சரித்திர வரலாற்றுக் கண்ணீர்க் காவியங்கள் நடந்து முடிந்து இன்றோடு ஒன்பது வருடங்கள் முடிவடைந்து விட்டன. ஆனால் இன்றும் பசுமரத்தாணி போல் நிழலாடுகின்றனவே.

இடைப்பட்ட காலத்தில் இந்த அரச தொழில் மூலம் கிடைக்கும் ஊதியத்தில் தேவைகளைக் குறைத்து மக்களைக்

கஸ்டப்பட்டென்றாலும் படிக்கும்படி கூறிக் கற்பித்து வந்தாள். மூத்தவன் மருத்துவ பீடத்திற்குத் தெரிவாகியமை வாழ்க்கையில் அவள் என்றுமே அனுபவித்திராத ஒரு மகிழ்ச்சிக்குரிய சம்பவமாகும். அதன்பின்னர் அடுத்தடுத்து இரண்டு பிள்ளைகளும் முகாமைத்துவத்திற்கும் தகவல் தொழில்நுட்பத்திற்கும் தெரிவாகி ஜயவர்த்தனபுரம், ஒலுவில் பல்கலைக்கழகங்களில் கற்று வருகின்றனர்.

மூன்று பிள்ளைகளுக்காகவும் தனது வாழ்நாளை அர்ப்பணித்த கோதைக்கு எப்போதும் பணத்தேவை இருந்தது. அவளின் கணவனின் உறவினர்கள் படிக்காத பணக்காரர்கள். அவர்களுக்கு கல்வியின் தார்ப்பரியம் தெரியவில்லை. எனவே தனது பிள்ளைகளுக்கு உதவச் சொல்லி இவள் ஒருபோதும் கேட்டதில்லை. எனவே தனது தொழில்நேரம் தவிர்ந்த நேரங்களிலும் கடுமையாக உழைத்தாள். கோழிவளர்ப்பு, மாடுவளர்ப்பு மூலமும் வளவில் உள்ள பயிர் கொடிகள் மூலமும் ஓரளவு வருமானத்தைப் பெற்றுக் கொண்டாள். அத்துடன் பரீட்சைக்கடமைகள், விடைத்தாள் மதிப்பீடுகள் என அந்தப் பணிகளையும் கூட விட்டு வைக்காமல் செய்து வந்தாள். தனக்கென ஓர் ஓய்வு நேரத்தைக் கூட அவள் எடுத்ததே கிடையாது. அவளின் கையும் காலும் ஓய்வின்றி உழைத்துக் கொண்டே இருந்தன. இவ்வாறு பணத்துக்காக அவள் பட்டபாடுகளை அந்தக் கடவுள் கூட அறிவாரோ?

“நான் எப்படியும் கார் வாங்கியிருவன் அதுக்குப் பிறகு உங்களை நடக்கவே விடமாட்டன் அம்மா” என்பான் மூத்தவன் இளையவன் “நான் உங்களை பிளைற்றில இந்தியாவுக்கு என்றாலும் கூட்டிப்போய் எல்லா இடமும் காட்டி வருவன் அம்மா” என்பான். கடைக்குட்டி தனது பங்குக்கு “உங்களுக்காக நான் வடிவான வீடு கட்டித்தருவன் அம்மா” என்பான். முன்பு அவள் அடையமுடியாத அனைத்தையும் அனுபவிக்கக் கொடுக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் விரும்பி இருந்தனர். பிள்ளைகளை எண்ணிப் பெருமையில் மிதந்தாள் கோதை.

பழைய நினைவுகள் மனதோரம் நிழலாட கண்ணீர்த்துளிகள் கன்னங்களில் கோடிட்டன. ஒருசில நிமிட நேர

சலனத்துக்குப் பின்னர். நட்டுவமேளச்சத்தம் கேட்டு இயல்பு நிலைக்குத் திரும்பி சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள் கோதை. மகன் சாரங்கன் கையை உயர்த்தி தனது இருப்பிடத்தைத் தாய்க்குக் தெரியப்படுத்தினான். கொடி, குடை, ஆலவட்டம் புடை சூழ்ந்து வர மங்கல வாத்தியத்துடன் வேந்தரின் பவனி ஆரம்பமாகி அரங்கத்துக்குள் நுழைந்து கொண்டிருக்கின்றது. மெல்ல மெல்ல பவனி செல்லத்தொடங்கி பட்டமளிப்பு மேடையை அடைந்தது. கோதையின் துன்பவடுப்பட்ட மனத்தின் காயங்களை அந்த மங்கலநாதம் ஆற்றிக் கொண்டிருந்தது. மங்கல விளக்கேற்றலக்குப் பின்னர் பட்டம் பெறும் மாணவர்களின் பெயர்ப்பட்டியல் பீடாதிபதியினால் வாசிக்கப்பட்டது. மாணவர்கள் ஒழுங்கு முறைப்படி ஒவ்வொருவராக மேடையை நோக்கி நகர்ந்தனர். ரகுநாதன் சாரங்கன் என்று பெயர் வாசிக்கப்பட்டது. அவன் மிடுக்கோடு மேடையில் ஏறினான். வேந்தர் சாரங்கனுக்கு இருகரங்களையும் கூப்பி வணக்கம் தெரிவித்துவிட்டு கைகுலுக்கி வாழ்த்திய பின்னர் பதக்கத்தை அணிவித்தார். அவன் தலை வணங்கி கழுத்தில் அதனை வாங்கிக் கொண்டு நன்றி கூறி மீண்டும் எதிர்த்திசையாக மேடையை விட்டிறங்கி ஒரு சிங்கம் போல் கம்பீரமாக நடை நடந்து வந்தான். “டொக்டர் சாரங்கன்” எனத் தனது மனதுக்குள் சொல்லிப் பார்த்தாள் கோதை தனது கண்களே பிள்ளை மீது பட்டுவிடுமோ என்று புளகாங்கிதம் கொண்டாள்.

ஒருவாறு இந்த அமர்வு முடிவடைந்து வேந்தரின் பவனி அப்பால் செல்ல கலையரங்கத்தின் பின் வாசல் வழியாக படியிறங்கி ஓர் இடத்தில் தரித்து நின்றான் சாரங்கன். கோதையும் அதே வழியால் இறங்கி வந்து கொண்டிருந்தாள். “உங்களை மெழுகாக உருக்கி, எங்களுக்காக வாழ்ந்த என் அம்மாவே...” என்று சொல்லிக் கதறியபடி ஓடிவந்து தாயின் காலில் விழுந்து வணங்கினான் அழுத விழிகளோடு சாரங்கன். அங்கு நின்றவர்கள் ஒருவரும் இதனை எதிர்பார்க்கவில்லை. அனைவரும் அப்படியே உறைந்து நின்றனர். கோதை காலில் கிடந்த தன் மகனை மெல்லத் தூக்கி ஆனந்தக் கண்ணீர் வழிய முத்தமிட்டாள்.

பணிக்கென வந்து நிலா

இரணைமடு வாவியின் வலது கரையில் பத்து ஏக்கர் பரப்பளவில் மாவும் பலாவும் பிணைந்து சோலைகளாய்க் காட்சிதர மிடுக்குடன் நிமிர்ந்து நிற்கிறது அந்தக் கல்லூரி. அன்று கல்லூரியின் பரிசில்நாள் விழா. பாடசாலை எங்கும் விழாக்கோலம் பூண்டிருந்தது.

இந்தப் பரிசில் நாள் விழாவிற்கு முதன்மை விருந்தினராக அழைத்தமைக்காக வருகை தந்திருந்தாள் வைத்திய கலாநிதி கலைநிலா. அவள் நிகழ்வு ஆரம்பமாவதற்கு முன்னரே வந்ததனால் மற்றைய விருந்தினரின் வரவிற்காக பிரதி அதிபரின் அலுவலகத்தில் நீண்டநேரம் காத்திருந்தாள். “பிள்ளையள் இந்த றாமில டொக்டர் அம்மா இருக்கிறா அவாவுக்கு ரீ குடுங்க” என்று ஒரு பெண் ஆசிரியையின் குரல் மெதுவாகக் கேட்டது. அவரோடு இன்னும் இரண்டு மாணவிகள் கையில் தட்டுடன் சிரித்த முகத்தோடு இவளுக்குத் தேநீர் வழங்க வந்து நின்றனர்.

“ஓகே தாங்ஸ்” என்று சொல்லி விட்டுத் தேநீரை எடுத்தாள் கலைநிலா “அவா டொக்ரராமடி எவ்வளவு கியூட்டா இருக்கிறா சந்தோசமாயும் இருப்பா என்ன?” என்று அம்மாணவிகள் சொல்லிக் கொண்டு போனது மெதுவாக நிலாவின் காதுகளில் விழுந்தது.

ஆம், அப்படி அவர்கள் நினைப்பதிலும் தவறில்லைத்தானே என நினைத்தாள். அவளின் கண்கள் குளமாயின ஆனால் அவள் அப்படியா இருக்கிறாள்? அவள் சந்தோசம் அனைத்தையும் தொலைத்து இப்போது பதினைந்து வருடங்கள் உருண்டோடி விட்டன. கலைநிலா இந்தக் குறிப்பிட்ட ஆண்டுகளில் எந்தக் கொண்டாட்ட நிகழ்வுகளிலும் கலந்து கொள்ளவே இல்லை. இந்தப் பரிசில் நாள் நிகழ்வுக்கு வராமல் விட அவள் எத்தனையோ முறை மறுப்புத் தெரிவித்து இருந்தாள். எனினும் கற்றவர்கள் இவ்வாறு செய்வது அழகல்லவே என்பதற்காக மட்டுமே

வந்திருந்தாள். அத்துடன் அவள் இக்கல்லூரியின் பழைய மாணவியும் கூட.

இக்கல்லூரியில் தான் அவளது அன்புக்குரிய இரண்டு அண்ணாமாரும் கல்வி கற்றனர். ஏன்? அவளின் அம்மா கூட இந்தக் கல்லூரியில் தானே கல்வி கற்பித்தார். நினைவுகள் எல்லாம் அலை அலையாக வந்து அவளது நொருங்கிய இதயத்தில் மோதிக் கொண்டிருந்தன.

அப்பா சிவானந்தன் நகரத்தில் உள்ள பெரும் புள்ளிகளில் ஒருவர். பெரியதொரு கடையின் முதலாளி. அம்மா சந்திரவாணி பாடசாலை ஆசிரியை. மகிழ்ச்சிக்கும் வசதிக்கும் குறைவே இல்லாத வீடு. அண்ணன்மார் தரணிபன், மகிழன் மிகுந்த கெட்டிக்காரர்கள். இரட்டைப் பிறவிகள் போல் இருப்பார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கிடையில் ஒரு வயது இடைவெளியே. கலைநிலா அவர்களுக்கு நான்கு, ஐந்து வயது இளையவள். ஒரே ஒரு பெண் பிள்ளையாக இருந்ததனால் அனைவரும் பாசத்தைப் பொழிந்தே இவளை வளர்த்து வந்தனர்.

கலைநிலா தனது நண்பிகளுடன் கதைக்கும் போதெல்லாம் தனது சகோதரர்கள் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருப்பாள். இவளுக்கு அவர்கள் மீது அவ்வளவு அன்பு, மூன்றுபேரும் கல்வியிலும் விளையாட்டிலும் ஆர்வமாக இருந்தமையால் ஆசிரியர்கள் அனைவரும் இவர்கள் மீது நன்மதிப்பை வைத்திருந்தனர்.

எவ்வளவு தான் மகிழ்ச்சியாக இருந்தபோதும் அப்போது உள்நாட்டில் ஏற்பட்டிருந்த யுத்தம் யாரைத்தான் வாட்டிவருத்தவில்லை. இப்படித்தான் ஒருநாள் தரணிபனுக்கும் மகிழனுக்கும் இரண்டாந் தவணைப் பரீட்சைகள் நிறைவுபெற்று விடுதலைக்கு இன்னும் 2 நாட்களே இருந்தன. எனவே தாங்கள் இருவரும் வீட்டில் நிற்கப்போவதாக தாயிடம் தெரிவித்தனர். வாணியும் நிலாவும் அவர்களை நிற்குமாறு கூறிவிட்டு பாடசாலைக்குச் சென்றிருந்தனர். சிவானந்தனும் அன்று மிகவும் ஆறுதலாகவே எழுந்திருந்தார்.

பாடசாலையில் வாணிக்கும் நிலாவுக்கும் அவரவர் வேலைகளில் பொழுது போய்க் கொண்டிருந்தது. காலை பத்துமணி இருக்கும் வானத்தில் ஒரு பேரிரைச்சல் “பிள்ளைகள் பங்கருக்க இறங்குங்கோ” அதிபரின் கட்டளைக் குரல் எங்கும் கேட்டது. ஆங்காங்கே வெட்டப்பட்டிருந்த பதுங்கு குழிகள் மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் குதித்திறங்கிப் பாதுகாப்புத் தேடிக் கொண்டனர். இவ்வேளையில் அயலில் விமானம் ஒன்று மிகத் தாழ்வாகப் பறந்து குத்தி எழுந்தது. அதனைத் தொடர்ந்து சிறிது நேரத்தில் பயங்கர வெடிச்சத்தம் மருந்துமணம், புகைமண்டலம் என அக்கிராமமும் பாடசாலையும் அல்லோலகல்லோலப்பட்டன.

யாருக்கு என்ன நடந்திருக்கும்... யாருக்கு என்ன நடந்திருக்கும்.... என்று மனங்கள் எல்லாம் ரணகளமாகின. எல்லோரும் கத்திக் குழறியபடி பயத்தினால் நடுநடுங்கிக் கொண்டிருந்தனர். இரண்டு மூன்று நிமிடங்கள் மட்டும் தான் வானத்தில் விமானங்கள் பறந்திருக்கும் அவை தாம் வந்த அலுவலை கச்சிதமாக முடித்துக் கொண்டு வந்த வழியே திரும்பியும் விட்டன.

சில நிமிடங்கள் கழித்து அப்பகுதிக் கிராம அலுவலர் பாடசாலைக்கு தனது மோட்டார் சைக்கிளில் விரைந்து வந்து கொண்டிருந்தார். “என்ன.... சேர் என்ன நடந்தது? எங்க போட்டவங்கள் அறிந்தனில்களோ....?” என்று அதிபர் அவரை விசாரிக்கத் தொடங்கினார். அது வந்து என்னவென்று சொல்லுறது... “சந்திரவாணி ரீச்சர் வீட்டில தான் குண்டு விழுந்தது. அதுதான் வந்தனான்.” என்று கூறிமுடிப்பதற்குள் விரைந்து வந்த ரீச்சர் சந்திரவாணி “என்னவாம்... என்னவாம் சேர்” என்று கேட்டு குழறி அழுதார். நிலாவும் சிறியவளாக இருந்த போதும் தாயின் செயற்பாடுகளைக் கவனித்தவளாக அம்மா.... என்று சொல்லிக் கொண்டு தாய் ஓடிய திசைவழியே தலை தெறிக்க ஓடினாள்.

வீட்டுக்கு அண்மையில் சென்று விட்டனர். வீடு இருந்த இடத்தையே காணவில்லை. அங்கே அவர்கள் கண்ட காட்சி எத்தனை ஜென்மத்திலும் மறக்க முடியாதவை. தந்தையும் இரண்டு சகோதரர்களும் பக்கத்தில் பக்கத்தில் அடுக்கப்பட்டு அவர்களின்

உடலங்கள் தரைப்பாயினால் மூடப்பட்டிருந்தன. அதனைக் கண்டு அப்படியே மயங்கிச் சரிந்தனர் தாயும் மகளும்.

அதன் பின்னர் அவர்களுக்கான இறுதிச்சடங்குகள் எல்லாம் நடந்து முடிந்தன. கடவுள் இந்தப் பெண்கள் இருவரையும் அழவிட்டு வேடிக்கை பார்க்க நினைத்ததனாலோ என்னவோ அவர்கள் அழுது கொண்டே தமது காலத்தை ஓட்டினர். எனினும் வாணி வேலையையும் தமிழ்நிலா படிப்பையும் விட்டுவிடவில்லை. இவையே அவர்களுக்கான ஊன்றுகோல்களாகவும் அப்போது இருந்தன.

கிளிநொச்சிக் காணியை விட்டே அவர்கள் சென்றுவிட்டனர். யாழ்ப்பாணத்தில் வாடகை வீடொன்றில் வசித்து வந்தனர். தனது இளமைக்காலத்தில் ஏற்பட்ட இந்தச்சோகத்தை மறைக்க கலைநிலா தீவிரமாகக் கல்வி கற்கத் தொடங்கினாள். அதன்படி யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக மருத்துவ பீடத்திற்கும் தெரிவாகினாள். வாணிக்கும் மகள் நிலாவினால் கொஞ்சம் ஆறுதல் கிடைத்தது. இப்போது மகளை நன்றாகப் பராமரிக்க வேண்டும் என்பதற்காக வேலையில் இருந்து நேரத்துடனேயே ஓய்வையும் பெற்று விட்டாள். நிலா பல்கலைக்கழக அனைத்துப் பரீட்சைகளிலும் மிகத்திறம்படச் சித்தி பெற்று அங்கே ஒரு வருடம் விரிவுரையாளராகவும் பணியாற்றினாள்.

அதன்பின்னர் அவள் கொழும்பு தேசிய மருத்துவமனையில் மருத்துவராக நியமிக்கப்பட்டாள். மகள்போகும் வழியெல்லாம் தாயும் உடனே சென்றிருந்தாள். அன்றொரு நாள் எனக்கு கொஞ்சம் இயலாமல் இருக்கு பிள்ளை... என்று நெஞ்சைப் பொத்திக் கொண்டு அப்படியே படுத்தவள் தான் அம்மா. அதன் பின்னர் எழுந்திருக்கவே இல்லை.

இவ்வாறு அடுக்கடுக்காக பல சோதனைகளையும் வேதனைகளையும் கண்ட நிலா அதற்குப் பின்னர் தனது மருத்துவப்பணியே கதி எனக் கிடந்தாள். ஏழை எளிய மக்களுக்கு ஓடி ஓடிப் பணிபுரிந்தாள். அவர்களின் கவலைகள் எல்லாவற்றையும் கேட்கத் தொடங்கினாள். அவர்களுக்காக தன்னையே மெழுகாக

உருக்கினாள். இந்தப்பணிக்காகவே அவள் இப்போதும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றாள்.

“டொக்டர் வாங்க எல்லோரும் வந்திட்டினம் பாண்ட் அடிக்கும் இடத்துக்குப் போக வேணும்” என்று அதிபர் அவர்களின் உரத்த குரல் கேட்டு நினைவுக்குத் திரும்பிய கலைநிலா தனது கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள். பரிசளிப்பு நாளின் சம்பிரதாய நிகழ்வுகள், கலை நிகழ்வுகள், பரிசில் வழங்கல் என எல்லாம் திறம்பட நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. இறுதியாக இப்போது முதன்மை விருந்தினர் உரை இடம்பெறும் என்று ஒலிபெருக்கியில் அறிவிக்கப்பட்டது.

“அன்பான மாணவர்களே!” என விளித்து பேசத் தொடங்கிய கலைநிலா இறுதியாக நான் பல்வேறு இன்னல்களையும் சோகங்களையும் கடந்து இன்று ஒரு வைத்தியக் கலாநிதியாக உருப்பெற்று இருக்கின்றேன். எனினும் என்னை இன்றுவரை உயிரோடு வைத்திருப்பது எனது கல்வியும் இந்தத் தொழிலும் தான் என்று கூறுவதில் நான் பெருமையடைகின்றேன்.

நான் மற்றவர்களுக்குச் செய்யும் பணிகளால் எனது தனிப்பட்ட கவலைகளை மறந்து விடுகின்றேன். எனவே அன்பான மாணவர்களே! நீங்களும் எதுவந்த போதும் கல்வியைக் கைவிடாது கற்கவேண்டும். என்று நான் மிகவும் மன்றாட்டமாக உங்களைக் கேட்டுக் கொள்கின்றேன். என்று தனது முதன்மை விருந்தினர் உரையை நிறைவு செய்திருந்தாள்.

இன்றைய கால மாணவர்களுக்கு அன்று பல இன்னல்களையும் கொடுமைகளையும் கடந்து வந்தவர்களே பணிசெய்து வருகின்றனர் என்ற உண்மை நிலை எப்போது தான் விளங்கப் போகின்றதோ என்று நினைத்தவளாக மேடையை விட்டு இறங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

நெருஞ்சிமுள்

பங்குனிமாதம் அனலாய் கொதிக்க மரங்களும், வெளிகளும், கடல் வெளிகளும் பின்னால் நகர்ந்து கொண்டிருக்க விரைவாக ஓடிக்கொண்டிருந்த பேருந்தின் யன்னலோரத்தில் அமர்ந்திருந்த தமயந்தி தனது பார்வையை வெளியே வீசிக் கொண்டிருந்தாள்.

நீண்டநேரம் பயணித்து வந்ததனால் அவளுக்கு மிகுந்த களைப்பு சங்குப்பிட்டிப் பாலத்தை கடந்து போய்க் கொண்டிருந்தது பேருந்து. “எல்லாமும் கடந்து போகும்” என்று வாய்விட்டே முணுமுணுத்தாள் அவள். தமயந்தி தற்பொழுது நாற்பது வயதினைக் கடந்திருந்தாலும் இப்போதும் ஓர் இருபத்தைந்து வயதுப்பெண் போலவே தோற்றமளிப்பாள். தனியே தான் அவள் எப்போதும் பயணித்துக் கொள்வதனால் தனக்கு அருகில் பயணத்திற்கென வரும் ஒரு பெண்ணை எப்படியும் இருத்திக் கொள்வாள். அவளுக்கு தனது ஒழுக்க விழுமியத்தில் அவ்வளவு அக்கறை. அவள் சின்னச் சின்ன விடயங்களில் கூட மிகுந்த கவனமாக இருப்பாள்.

இப்படிக்கவனமாக இருந்ததால் தான் வாழ்க்கையில் பல்வேறு பிரச்சினைகளுக்குத் தான் முகங் கொடுக்க வேண்டி வந்ததோ? சொல்வழி கேட்காமல் அலைபாய்ந்து கொண்டிருக்கும் எத்தனை? எத்தனை? பெண்கள் எம்மத்தியில் வாழ்கின்றனரே? அவர்கள் எல்லோரும் சந்தோசமாய்த்தானே இருக்கின்றனர்.” இவ்வாறு தன்னை அவள் பலமுறை கேள்வி கேட்பதும் உண்டு. தூரத்தே தெரியும் தொடுவானத்தை வெறித்துப்பார்த்தாள் அவள். கடந்த காலங்கள் கண்முன்னே விரிந்தன.

சற்கும் காலத்தில் கல்வியிலும் விளையாட்டிலும் சிறந்த ஒரு மாணவியாக அவள் திகழ்ந்தாள். பெற்றோருக்கும் மற்றோருக்கும் அடங்கிய அன்பான அற்புதமான பிள்ளை அவள். படிக்கும் காலத்தில் தமயந்திக்கென்றே ஒரு நட்பு வட்டாரம்

இருந்தது. வலைப்பந்து விளையாட்டின் அணித்தலைவி. அவளின் விளையாட்டைப் பார்த்து இரசிப்பதற்கென எத்தனை கூட்டம் அப்போது அலைமோதும் அப்பப்பா!

தாயகத் தமிழர்களின் வரலாற்றில் கருகலான, கவலையான நினைவுகளை ஏற்படுத்தும் “கிருசாந்தி படுகொலை” அது எவ்வளவு கொடூரமானது அந்த மாணவியும் கூட இவளது வகுப்பில் ஒன்றாகத்தான் கற்றிருந்தாள். இந்தப்படுகொலைச் சம்பவத்தின் பின்னர் நண்பிகளின் கண்முன்னால் இராணுவ வாகனத்தால் கொடூரமாக அடித்துக் கொல்லப்பட்ட சகபாடி திவ்யா, எஞ்சியவர்களைத் தேடிக் கொண்டு திரிந்த இராணுவத்தின் மிலேச்சத்தனம் இவ்வாறு இளம் வயதில் மனத்தில் ஏற்பட்ட காயங்களில் இருந்து மீண்டு வரவே தமயந்திக்கு எத்தனை காலங்களாகியது.

தந்தை, தாயின் அன்பான கவனிப்பில் அவற்றிலிருந்து மீண்டாலும் கல்வியில் ஆர்வம் செலுத்தக் கால அவகாசம் இருந்திருக்கவில்லை. உயர்தரப் பரீட்சை விஞ்ஞான பிரிவில் நான்கு பாடங்களிலும் சித்தி எய்தினாள். எனினும் மிகச் சாதாரண சித்தியே அவளுக்கு கிடைத்திருந்தது. பல்கலைக்கழகம் கிடைக்கவில்லை. அவளின் இலட்சியக் கனவு சரிந்தது. கிடைத்த பெறுபேறுகளை வைத்துக் கொண்டு ஒரு விஞ்ஞான பாட ஆசிரியையானாள்.

வவுனியா, தீவகம் என்று பல கஷ்டப் பிரதேசங்களிலும் பணியாற்றி இருக்கின்றாள். தற்பொழுது மன்னார் நகர்ப்புறப் பாடசாலை ஒன்றில் பணியாற்றுகின்றாள். தவணை விடுமுறைகளுக்கு மட்டுமே அவள் வீட்டுக்கு வருவாள்.

வாழ்நாளில் மற்றவர்களுக்காகவும் தனது குடும்பத்துக்காகவும் நிறையவே செய்து விட்டாள் அவள். தனக்கென்று வாழ்ந்தது மிகக்குறைவு. தமயந்திக்கு இரண்டு சகோதரிகளும் ஒரு சகோதரனும் தந்தை ஓர் ஆங்கில பாட ஆசிரியர். தாய் கொஞ்சம் வருத்தக்காரி சிறு வயதில் இருந்தே தமயந்தி தான்

அவரைக் கவனித்து வருகின்றாள். இப்போது சில வருடங்களாக எல்லோரையும் விட்டு விலகி தூரத்தில் இருக்க வேண்டும் என்ற ஓர் ஆசையினால் தான் அவள் மன்னாரில் வேலை செய்கின்றாள்.

ஊரில் ஒவ்வொருவரும் கேட்கும் மூர்க்கத்தனமான வினாக்களுக்கு தானும் தனது குடும்பத்தினரும் விடை சொல்லிக் கடினப்படுவதை அவள் அன்றாடம் உணர்ந்திருக்கின்றாள். எனவே தான் முடிந்த முடிவாகத் தூரத்தில் இருப்பது என்று போய்விட்டாள். அவளின் கனத்த மனம் இப்போது கொஞ்சம் இலேசாகியது. எனினும் என்றோ ஒரு நாள் நடந்த அந்தச் சம்பவம் தான் மனத்தை அடிக்கடி வாட்டிக் கொண்டிருக்கிறதே, அது தானே அவளது வாழ்க்கையையே புரட்டிப் போட்டது.

தமயந்தி மூத்த பிள்ளை என்பதனால் அவளுக்குத் திருமண ஏற்பாடுகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. மாப்பிள்ளை பார்க்கும் படலம், பெண் பார்க்கும் படலம் எல்லாம் நிறைவு பெற்றன. மாப்பிள்ளை எஞ்சினியர், கொழுத்த சீதனம். இவளுக்கென்று கொடிகாமத்தில் பதினாறு பரப்பில் தென்னந்தோட்டமும் கிளிநொச்சியில் மூன்று ஏக்கர் நெல்லுக் காணியும் இருந்தன. தமயந்தியின் தாத்தா பெரும்புள்ளி. எனவே தனது மூத்த பேரப்பிள்ளைக்கென அனைத்தையும் வாங்கி விட்டிருந்தார். இவற்றை எல்லாம் உணர்ந்த மாப்பிள்ளை வீட்டார் பதிவுத்திருமணத்தை உடனேயே வைக்க வேண்டும் என்று அவசரப்படுத்தினர். என்னதான் இருந்தாலும் பெண்ணைப் பெற்றவர்கள் மாப்பிள்ளை தொடர்பாக கொஞ்சம் விசாரிக்கத் தானே செய்வார்கள். இவர்களும் நல்ல மாப்பிள்ளை தானே என்று பெருமையுடன் சம்மதித்தும் விட்டனர். எங்கோ உதைப்பது போன்று ஒரு நெருடல் “ஏன் அவசரம்?” என்ற வினா தமயந்தியினுள் எழுந்தது. அடுத்தவாரம் பதிவுத்திருமணத்திற்கு நாள் குறித்தனர். புடைவை, நகை நட்டுகள் வாங்குதல், வீட்டுக்கு வர்ணம் பூசுதல், பலகாரம் சுடுதல், நெருங்கிய உறவினருக்குச் சொல்லுதல் என எல்லாக் காரியங்களும் விரைவாக நடந்து கொண்டிருந்தன.

பதிவுத் திருமணத்திற்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு மதியம் ஒரு மணி இருக்கும் மாப்பிள்ளையின் நெருங்கிய உறவினர் ஒருவரும் அவளின் தந்தையும் வந்திருந்தனர். அப்பாவைப் பார்த்துப் புன்னகைக்க முயன்றனர். அது இயல்பாக வந்த புன்னகையாகவும் தெரியவில்லை. அவர்களின் முகம் அவ்வளவு நன்றாகவும் இருக்கவில்லை. தமயந்தியின் அப்பாவைத் தனியே அழைத்து ஏதோ பேசினார். நீண்டநேரம் பேசினார். அப்பாவின் குரலும் ஓங்கி ஒலித்தது. அவர்கள் சென்ற ஓரிரு நிமிடத்தில் கலங்கிய விழிகளைத் துடைத்தபடி காய்ந்து போன முகமாய் காட்சியளித்தார் அப்பா.

“என்னப்பா? என்ன நடந்தது? ஏன் அப்பா? ஒரு மாதிரியாய் இருக்கீங்க... சொல்லுங்கப்பா...” என்று அம்மாவும் தமயந்தியும் அவரை உலுக்கினர். “ஒன்றும் இல்லை...” இந்தச் சம்மந்தம் சரிவராது... அவ்வளவு தான்...” அம்மா அப்படியே ஸ்தம்பித்துப் போய் இருந்து விட்டார். தமயந்தியின் உள்ளம் எரிமலையாய் கக்கியது. காற்றுப்போன பலூன் போல எல்லாமும் அடங்கிப் போனது.

“இப்படிச் சொன்னா எப்படியப்பா... விடக் கூடாது அப்பா... நீங்க என்ன காரணம் என்று சொல்லத்தான் வேணும் நீங்க சொல்லாட்டி என்னை உயிரோடு காண மாட்டீங்கப்பா” என்றாள் தமயந்தி கோபத்துடன் அப்பா பயத்தோடு “உங்கட பிள்ளை ஒரு பட்டதாரி கூட இல்லை... மற்றது கண்ணும் கொஞ்சம் வாக்குப் போல. நாங்க அண்டைக்கு அவாவை வடிவாய் பார்க்கேல்ல...” என்று அப்பா, அவர்கள் சொன்னதைச் சொன்னார். அவளுக்கு அழுகை வரவில்லை. “ஓ தாங் ஹோட்....(Thank God) இவர்களின் வண்டவாளம் முதலே தெரிந்தது எவ்வளவு நல்லது” என்று நினைத்துக் கொண்டாள். கடவுள் காத்துவிட்டார் அவ்வளவு தான்.

அதன் பின்னர் ஒரு மாதம் கழித்து இதே மாப்பிள்ளைக்கும் தமயந்தியின் சித்தியின் மகளுக்கும் செல்வச் சந்தியில் எளிமையாகத் திருமணம் நடந்து முடிந்தது என்று கேள்விப்பட்டனர். இவளின் திருமணத்தைக் குழப்பியவர்களும்

சிறியதாய் வீட்டினரே என வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டியும் விட்டனர். இன்னும் அதிகம் காசு கொடுத்து அவனை வாங்கி விட்டனர் போல உறவுகளிடையே போலி உறவும் இருக்கும் தான் ஆனால் அதற்கு இப்படியா செய்வது? மனிதர் என்ற போர்வைக்குள் வாழும் மோசக்காரர்கள்.

இச்சம்பவத்திற்குப் பின்னர் தமயந்தி மீண்டும் உடைந்து போனாள். அப்பாவும் அம்மாவும் எத்தனையோ முறை கேட்டும் அவள் திருமணத்திற்குச் சம்மதிக்கவில்லை. ஒருவரையும் அவளுக்குப் பிடிக்கவும் இல்லை, அப்பா, தமயந்தியிடம் அன்பாகப் பழகும் சிலபேர் மூலம் ஆறுதல் சொல்லும்படியும் திருமணத்திற்கு சம்மதிக்கும் படியும் கேட்டுத் தூது அனுப்பியிருந்தார். அவள் ஒன்றுக்குமே உடன்படவில்லை. “என்னைக் கலியாணம் செய்ய வாறவன் காசுக்குத் தான் வருவான்” சொல்லிவிட்டாள். “திருமணம் முற்றாகிய பின்னர் அது குழம்பினால் இந்த உலகம் பெண்மீதுதான் பழி தூற்றும் ஆனால் ஆணை எவருமே கணக்கெடுப்பதில்லையே” என்று அவளின் ஏழை மனசு ஓலமிட்டது.

தமயந்தி அதன் பின்னர் தான் ஒரு பட்டதாரி ஆகிவிட வேண்டும் என்பதற்காகக் கற்றாள். பீ.ஏ(BA) பிஜீடிச(PGDE) எம்எஃம்(MEd) என அவளின் பெயரின் பின்னால் இப்போது மூன்று பட்டங்கள். நான்காவது பட்டத்திற்கும் முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கின்றாள். அவள் தன்னை ஏமாற்றிய உறவுகளை வாழ்நாளில் ‘ஒரு தரம் கூடச் சந்திக்கக் கூடாது’ என்று வன்மத்துடன் இருந்தாள். அவர்கள் அருகில் இருந்தாலும் நன்மை, தீமை என்ற எதற்கும் அவள் செல்வதில்லை. தன்மீது பிழை இல்லாத ஒன்றுக்காக மற்றவர்கள் குத்தும் குத்தல்களைத் தாங்க மனசு இன்றியே அவள் இப்போது வேற்றிடம் சென்று வாழ்கின்றாள்.

“அவளின் நிம்மதியே, தமது நிம்மதி” என்று அம்மாவும் அப்பாவும் ஊரிலேயே இருந்து விட்டனர். தம்பி, தங்கைமாரும் திருமணம் முடித்து விட்டனர். அவர்களின் பிள்ளைகள் பெரியம்மா என்றும் அத்தை என்றும் அவளைப் பாசமாகக் கொண்டாடுகின்றனர்.

இந்த ஓட்டத்தில் இன்னும் அதிகம் பாதிக்கப்பட்டது அம்மா தான். ஏற்கனவே அவர் நோயினால் உடைந்து விட்டார். இப்போது மனதாலும் உடைந்து விட்டார். அவரை யாழ்ப்பாணம் பெரிய ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதித்திருந்தனர். அவரைப் பார்க்கத்தான் தமயந்தி இப்போது பயணித்துக் கொண்டிருக்கின்றாள். நகரத்தின் பரபரப்பில் மீண்டும் நினைவுக்குத் திரும்பினாள் அவள்.

பேருந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறது. நேரே மருத்துவமனைக்குச் செல்வதற்காக அதன் முன்னால் இறங்கி விரைவாக நடக்கத் தொடங்கினாள். நண்பகல் வெயில் வாட்டிக் கொண்டிருந்தது. உட்புறத்தில் ஒரே சனக்கூட்டம். எல்லோரையும் கடந்து ஓர் ஒடுங்கிய பாதை வழியே விறுவிறு என்று நடந்து கொண்டிருந்தாள். எதிரே வந்தவர்கள் இருவர் சற்று தயங்கி நின்றனர். அருகருகே தமயந்தியைக் கண்டு வந்த பெண் ஏதோ ஒரு பழைய ஞாபகத்தில் இவளை அ..க்..கா என்று வாய்விட்டுச் சொல்லிவிட்டாள். சொன்னவள் வேறு யாருமல்ல இவளின் சிறியதாயின் மகள் புவனா தான். நீண்ட காலம் நேருக்கு நேர் காணாத படியாலும் காண விரும்பாததாலும் அவளை மட்டுப் பிடிக்க முடியாமல் போனது தமயந்திக்கு. மிகவும் வாட்டமுற்று இருந்தாள் அவள். தமயந்தியின் கால்கள் நகர மறுத்தன. எனினும் நடந்து செல்ல எத்தனித்தாள். புவனாவுக்குப் பின்னால் அவளின் கணவன். அவனின் பெயர் கூடத்தெரியாது இவளுக்கு. அவனையும் நேருக்கு நேர் இன்று தான் பார்த்திருக்கின்றாள்.

அவர்களிடம் ஒரு கலவரம் தெரிந்தது. “இவளைக் கண்டதாலா? அல்லது யாருக்கும் ஏதாவது கடுஞ்சகவீனமா? அல்லது அம்மாவுக்குத் தான் ஏதாவது? சை.... இவள் ஏன் அம்மாவைப் பார்க்க வருகிறாள்? என்று சில பொழுதுகளில் பலதை எண்ணிக் கொண்டாள் தமயந்தி.

அவர்களுக்குப் பக்கத்தில் மிக நெருக்கமாக பணியாளர் ஒருவர் ஒரு பிள்ளையை - ஆண் பிள்ளையாகத்தான்

இருக்க வேண்டும் சக்கர நாற்காலியில் வைத்து தள்ளியபடி வந்து கொண்டிருந்தார். “இவர்களின் பிள்ளைக்குச் சுகமில்லையாம்” என்று இவளின் காதிலும் ஏற்கெனவே விழுந்ததுண்டு. ஆனால் இவ்வாறு இருக்குமென்று அவள் கணமும் நினைக்கவில்லை. கை கால் சும்பிப்போன, தலைபெருத்த, வாயிலிருந்து வீணீர்வடிந்த நிலையில் மனவளர்ச்சி குன்றிய ஒரு பிள்ளையாக அவன் இருந்தான். எப்படியும் இவர்கள் திருமணம் செய்த காலத்தை வைத்துப் பார்க்கும் போது பத்துவயது தான் இருக்கும் இப்பிள்ளைக்கு ஆமாம் இவளை இவர்கள் ஏமாற்றி இப்பொழுது பதினொரு வருடங்கள் ஆகிவிட்டன. பெரிய பகட்டோடு அல்லவா? இவர்களைக் காணும் நிலை ஒன்று தனக்கு ஏற்படலாம் என்றுதான் அவள் நினைத்திருந்தாள். ஆனால் கடவுளின் செயல்? இப்படி அமைத்துக் கொடுத்திருக்கிறதே. மனசுக்குள் இன்னும் இன்னும் நிறையவே! பாரமாயிக் கனக்கத் தொடங்கியது. இப்போது இவர்கள் மீது பரிதாபம் தான் ஏற்பட்டது தமயந்திக்கு.

இவர்களுக்கு இப்படித்தான் ஒரு தண்டனையை வழங்க வேண்டும் என இறைவன் தீர்மானித்தானோ? “பாவம் பிள்ளை அந்தப் பச்சைமண்...” தமயந்தியின் கண்கள் கண்ணீரால் நிறைந்தன. “பெற்றவர்கள் பட்ட கடன் பிள்ளைகளைச் சேருமடி” ஏனோ? இந்தப்பாடல் மட்டும் திடீரென நினைவுக்கு வர இவர்களைக் கடந்து சென்று கொண்டிருந்தாள். ஏதோவொன்று நெஞ்சில் “சுர்” என்று குத்தியது. உள்ளம் உடைந்தது. ஓ...வென அலறியது. புவனாவும் கணவனும் அவளைத் திரும்பித் திரும்பி பார்த்துக் கொண்டே சென்றனர். அவளின் உருவம் மறையும் மட்டும்.

விதி வரைந்த பாதையிலே

எங்கும் கருமையான மேகமூட்டங்கள் சூழ்ந்திருக்க பார்க்கும் இடமெங்கும் வெண்பனிச்சேறு படர்ந்திருந்தது. பெரிய கட்டிடங்கள், தொடர்மாடிகள், வீடுகள், பெருந்தெருக்கள், கார்கள், பஸ்கள் என அனைத்திலும் வெள்ளை வெளேர் எனப் பனிப் படலம் மூடியிருந்து, குளுகுளுப்பை அள்ளி வீசிக் கொண்டிருந்தது. கனடாவின் அஜக்சு (Ajax) நகரில் உள்ள தனது புதிய வீட்டின் பெரியதோர் அறையிலுள்ள கட்டிலில் மென்மையான தலையணைகள் அணையாக இருக்க, தடிப்பான படுக்கை விசிப்பினால் போர்த்தபடி அனுங்கிக்கொண்டிருந்தாள் லதாங்கி.

லதாங்கி, ஒன்றிரண்டு நாட்கள் இப்படித்தான் இருக்கின்றாள். எவர் என்ன சொன்னாலும் ஒன்றையும் கேட்பவளாகவும் இல்லை. அவள் ஓயாமல் தனது குடும்பத்துக்காகவும் தனது உடன்பிறப்புக்களுக்காகவும் ஓடி ஓடி உழைத்து வருபவள். இந்த வாரம் அவளால் ஒன்றுமே முடியவில்லை. அவளுக்கு கொஞ்சம் ஓய்வு எடுக்கவேண்டும் போல் இருந்தது. எனவே சுருண்டு படுத்துவிட்டாள்.

லதாங்கி தனியே தான் தனது இரண்டு குழந்தைகளுடனும் ஜேர்மனியில் இருந்து கனடாவுக்கு வந்தாள். கனடாவில் யாரினதும் உதவியுமின்றி தனியாக சீவிப்பது கடினமானது. எனினும் தனது மனவலிமையால் வாழ்ந்து வருகிறாள். தனது குடும்பத்தைக் கடந்து தாயகத்தில் உள்ள தனது உறவுகளுக்கும் உதவியாக வேண்டிய நிலை அவளுடையது. எனவே ஒரு நாளின் இருபத்து நான்கு மணித்தியாலங்களையும் திட்டமிட்டுப் பிரித்து தனது பணிகளை ஆற்றி வருகிறாள்.

தாய் நாட்டில் இருந்து எல்லாப் பெண்களைப் போலவும் நெஞ்சம் நிறைந்த கனவுகளுடன் திருமணத்திற்காக ஒருவனை நம்பி, ஜேர்மனிக்கு தனது இருபத்தினான்காவது வயதில் வந்திருந்தாள்

லதாங்கி. வீட்டில் ஐந்து பெண்களோடு மூன்று ஆண்களோடும் பிறந்தவள் தான் அவள். லதாங்கி தந்தையோடு சேர்ந்து வயல் வாய்க்கால் தோட்டம் துரவு என்று ஓர் ஆண்பிள்ளை போல அனைத்து வேலைகளிலும் தோள் கொடுத்தாள். பதினோராம் தரத்தோடு தனது பாடசாலைக் கல்வியையும் நிறைவு செய்திருந்தாள். அவள் கற்கும் போது கல்வியைப் பற்றி பெரிதாக அலட்டிக் கொள்ளவுமில்லை. கனடா வந்ததன் பின்னர் தான், அவள் கல்வியைப் பற்றி அதிகம் சிந்தித்தாள்.

அவள் ஜேர்மனிக்கு வந்தபோது விஜயனைப் பார்த்து வாயைப் பிளந்துகொண்டு நின்று இரசித்த நாட்களை இப்போது எண்ணிப்பார்த்தாள். அது அவளுக்கு மிகக் கேவலமாக இருந்தது. அதனை நினைத்தால் எல்லாவற்றையும் அடித்து நொருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம்தான் அவளுள் தோன்றும். “இந்த எளியவனைப் பார்த்து மயங்கினேனே” என்று தன்னையே அவள் தாழ்வாக நினைத்த சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு. விஜயன் பார்ப்பதற்கு மிகவும் வாட்டசாட்டமாக மாநிறம் கொண்ட ஓர் ஆணழகனாக இருந்தான். “இவன் அல்லவா? உண்மையான ஆம்பிளை” கடவுள் நான் கஸ்டப்பட்டதற்கு நல்லதொரு வாழ்வைத் தந்திருக்கிறார்’ என்று நினைத்து அவள் பெருமைப்பட்ட நாட்களும் உண்டு. விஜயனோடு வாழ்ந்த வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு வயது இடைவெளியில் இரண்டு பிள்ளைகளைத் தான் அவளால் பெற முடிந்தது.

செந்தூரனும் அபிராமியும் வளர்ந்து வரும் நாட்களில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விஜயனின் அகத்தின் அழகும் லதாங்கிக்கு தெரிய ஆரம்பித்தது. உழைப்பது, வேலைக்கு செல்வதென்பது அவனுக்கு மிகவும் கடினமான காரியமாகவே இருந்தது. அப்படிப்போனாலும் குறைந்தது இரண்டு மூன்று நண்பர்களோடு வீட்டுக்கு வந்து குடித்து வெறித்துக் கொண்டு இருப்பது அவனின் நாளாந்த செயல்களில் ஒன்றாக மாறியது. சிறிய குழந்தைகளோடு நாள் முழுக்கப் போராடும் தனது மனைவிக்கு ஆதரவாக இருக்காமல் எப்போதும் தனக்கும் தன்னோடு

வந்திருக்கிறவர்களுக்கும் விதம் விதமாக சமைத்துப்போடும்படியும் அவனைக் கேட்டுத் துன்புறுத்தியும் வந்தான் அவன்.

ஆரம்பத்தில் எல்லாவற்றுக்கும் செவிசாய்த்து 'திருந்திவிடுவான்' என்று எண்ணியவளாக லதாங்கி அவன் கேட்கும் அத்தனைக்கும் இணங்கிக் போனாள். எனினும், அவனிடம் இருந்து எந்தவித மாற்றமும் ஏற்படாததால் அவளின் பெண்மை விழித்துக் கொண்டது. அவனோடு போராடவே வேண்டும் என அவ்வப்போது வாய்த்தர்க்கம் புரியவும் தொடங்கினாள். பிள்ளைகளும் வளர்ந்து சிறுவர் பாடசாலைக்கும் போய்வரத்தொடங்கினர். இந்த நிலை தொடர்ந்தால் பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் பாதிப்படையும் என நினைத்து வருந்தினாள் லதாங்கி.

இப்போது, விஜயனின் செயற்பாடுகள் வேறு விதமாக அமையத்தொடங்கின. வீட்டில் இருந்து வெளியே போனால் மாலையில் திரும்பவதில்லை. வார, ஏன்? மாதக்கணக்கில் கூட ஆகும் அவனது வரவு. குடி, கூத்தி என அவன் சவகாசம் போய்க்கொண்டிருந்தது. ஓர் அந்நிய தேசத்தில் பொருளாதாரம் இன்றி பிள்ளைகளோடு அதுவும் தன்னந்தனியாக வாழ அவளால் முடியவில்லை. இப்படி இருக்கும் போது ஒரு நாள் வீட்டிற்கு வந்தான் விஜயன். "எடியே மூதேவி எங்கடி நிக்கிற--? குடிக்க காச தாடி-- கொப்பன்ர சீதனம் எங்கயடி-- நகையளை எட்டி" என்று இன்னுமொரு பாணியில் விரட்டினான். பிள்ளைகள் இருவரும் வீரிட்டனர். "அவர்கள் எனது பிள்ளைகள், தானே" என்று அவன் எண்ணுவதுமில்லை. அன்பைப் பொழிவதுமில்லை.

"ஏன் இப்படி இருக்கிறீங்க. நான் உங்களை மட்டும் நம்பித்தானே உங்களோட வந்தன். நீங்க பிள்ளைகளைக்கூடக் கவனிக்கிறதில்லை. நான் என்ன செய்வன்?" என்று தனது ஆதங்கத்தை அழுகையோடு சொல்லி முடித்தது தான் தாமதம், அவனைப் பிடித்து திடீரெனத்தள்ளி விட்டான் விஜயன். அவனின்

எதிர்பாராத தாக்குதலில் நிலை குலைந்து போனாள் லதாங்கி. அவளின் தலை எதிரே இருந்த சுவரிலே மோதியதனால் நெற்றி வழியே இரத்தம் குபீர் குபீர் என ஓடத்தொடங்கியது. இந்த அகோரக்காட்சியைக் கண்ணுற்ற பிள்ளைகள் அழத்தொடங்கினர். அப்போது அவன் தனது காற்சட்டைப் பையில் இருந்த ஒரு சிறிய கத்தியை எடுத்து அவர்களை விரட்டிக்கொண்டிருந்தான். பிள்ளைகள் பயத்தினால் உறைந்து போய்விட்டனர். இச் சம்பவத்துக்குப் பின்னர் இனி பொறுத்தது போதும் எனப் பொங்கி எழுந்தாள் லதாங்கி. ஜேர்மனியில் தனக்குத் தெரிந்த ஒன்றிரண்டு தமிழ் நண்பர்களோடு பேசித் தனக்கு ஏற்பட்ட இந்த நிலையில் இருந்து விடுபட அவனிடமிருந்து விவாகரத்து வாங்கித்தர முயற்சி செய்யும்படி கேட்டுக் கொண்டாள். அதன்படி இழு இழுவென்று இழுத்து ஒரு வருட முடிவுக்குள் லதாங்கிக்கு, விஜயனிடம் இருந்தும் ஜேர்மனி வாழ்க்கையில் இருந்தும் விடுதலை கிடைத்தது.

விவாகரத்துக்குப் பின்னர் அவள் நினைத்திருந்தால் அங்கேயே வாழ்ந்திருக்கலாம் வளரும் பயிரில் தனது பிள்ளைகள் அனுபவித்த கொடுமைகள், தனக்கு ஏற்பட்ட இந்த நிலைமைகள் எல்லாம் ஒன்று திரண்டு அவளை ஜேர்மனியில் இருந்து வேறு இடத்துக்குப் போகும்படி விரட்டின. அரிய பல முயற்சிகளுக்குப் பின்பு லதாங்கி கனடா மண்ணில் கால் பதித்தாள். இவ்வளவு காலமும் அடங்கி ஒடுங்கி இருந்த ஒரு கோழைப் பெண்ணாக அன்றி ஒரு வீரப் பெண்ணாக. அங்கு அவள் எதனை எடுத்தாலும் ஒரு வெறியுடனே செய்து முடித்தாள். முதலில் பகுதி நேரங்களில் மட்டும் வேலைக்குச் சென்று வந்தாள். அந்த நாட்டில் நல்ல வேலையில் இருந்து நிறைய ஊதியம் எடுக்க வேண்டும் என்றால் படித்திருக்க வேண்டும். எனவே, லதாங்கி முதலில் ஆங்கிலத்தைக் கற்றுக் கொண்டாள். அதன் பின்னர் தாதியல் கற்கைநெறியொன்றையும் திறம்படக் கற்றுச் சித்தியடைந்தாள். இப்போது அவள் அஜக்ஸ் நகரில் உள்ள பிரசித்தி பெற்ற மருத்துவமனையில் முழுநேரமாக வேலை பார்க்கின்றாள்.

இத்தொழில் மூலம் தனது வாழ்க்கை வசதிகளை ஒவ்வொன்றாகப் பெருக்கிக்கொண்டாள். பிள்ளைகளை நல்ல பாடசாலையில் சேர்த்துக் கற்பித்தாள். இருவரும் வளர்ந்து பெரியவர்களாகி இப்போது பல்கலைக்கழகமும் சென்றுவிட்டனர். பிள்ளைகள் தமது தந்தையைப் போன்று வன்மையான குணம் கொண்டிருக்க கூடாது என்பதற்காக அவர்களிடம் மென்திறன்களை வளர்ப்பதற்காக செந்தூரனுக்கு மிருதங்கத்தையும் அபிராமிக்கு வயலினையும் பழக்கியதோடு அவர்களுக்கு அக்கலையில் அரங்கேற்றமும் செய்து மகிழ்ந்தாள். பஸ்சில் சென்றுவர நேரம் எடுப்பதால் கார் ஒன்றையும் வாங்கி வேலைக்குச் சென்றுவந்தாள். அதனைத் தொடர்ந்து அனைத்து வசதிகளையும் கொண்ட பெரியதொரு வீட்டையும் அண்மையில் வாங்கியிருந்தாள்.

லதாங்கியின் விதி மட்டும் அவளைச் சும்மா இருக்க விட்டுவிடுமா என்ன? தனது எட்டுமணி நேர உழைப்பைத் தவிர இப்போது இரண்டு வருடங்களாக மேலதிகமாகவே இன்னும் ஒரு எட்டுமணி நேரம் உழைக்க வேண்டி இருந்தது அவளுக்கு. அவள் வீடு வாங்கியபோது தாயகத்தில் இருக்கும் அவளின் சகோதர உறவுகள் “இப்ப உனக்கு வீடு என்னத்துக்கு...” என்று கேட்டும் கொண்டனர். அவள் தனது வசதிகளைப் பெருக்கினால் தமக்குரியவை குறித்த நேரத்தில் வந்து சேராது என்ற நல்லெண்ணமே அதற்கு காரணமாகியது. தாயகத்தில் இருந்த உறவுகளைத்தும் சொத்துக்களையும் வசதிகளையும் இழந்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் போது அவர்களின் பிள்ளைகளின் கல்விக்காக தான் உதவுவதாக இவள் கூறியிருந்தாள். யுத்தத்தின் போது கணவனை இழந்த சகோதரி ஒருத்தியின் மகன், பொறியியல் பீடத்திற்கு பேராதனைக்கு தெரிவாகி இருந்தான். அவனுடைய பொறுப்பையும் அவளே ஏற்றிருந்தாள். அத்துடன் அவர்களுக்காக வசதிகளுடன் கூடிய வீடு ஒன்றையும் அண்மையில் அமைத்துக் கொடுத்திருந்தாள். அம்மாவும் தாயகத்தில் இருப்பதனால் அவரின் மருத்தவத்திற்காக மாதாந்தம் ஒரு தொகைப் பணத்தினையும் அனுப்பியே ஆகவேண்டும். அதுமட்டுமன்றி, தாயகத்தில் பொதுச்சேவைகள், கட்டடங்கள் அமைத்தல், நூல் வெளியீடுகள் என இவளின் சேவைகள் பல்கிப்பெருகி இருந்தன.

இந்நிலையில் அவள் தன்னைக் கவனிக்காமல் உழைப்பு உழைப்பு என்று அதன் பின்னாலேயே ஓடிக்கொண்டிருந்தாள். அதன் பின்னர் வந்து வீட்டு வேலைகளைப் பார்க்க வேண்டும். அவளால் ஒன்றுமே முடியவில்லை. களைத்துவிடுவாள். இப்போது தனது விதியை நொந்து கொண்டும் நெஞ்சுவலியால் அவதிப்பட்டுக் கொண்டும் நித்திரையின்றி தவித்துக் கொண்டிருந்தாள் அவள்.

அப்போது படுக்கையில் இருந்த அவளின் கைபேசி ஒலித்தது. இந்த வேளையில் யாராக இருக்கும் என்று எண்ணியவளாக 'ஹ...லோ-- யா--ர்? க--தை--க்--கி--றீங்க--' என்றாள் அனுங்கிய குரலில். மறுமுனையில் தாயகத்தில் இருந்து நண்பி கனிமொழியின் குரல் ஒலித்தது. “என்னடி வருத்தமா? ஏன் அனுங்கிறாய்---? அதட்டினாள் ஒன்றுமில்லையடி கொஞ்சம் ஓய்வில்லை. அதுதான்---” இப்படி எத்தனை முறை தான் சொல்லுவாயோ? நீ எல்லாம் திருந்தாத ஜென்மமடி உனது பிள்ளைகளுக்காக நீ நோயின்றி இருக்க வேணும்-- நாளை கொஸ்பிட்டல் போற---” யாருக்காக உழைக்கிறாய்..” என்று அன்புக் கட்டளையாகச் சொல்லிவிட்டு தொடர்பைத் துண்டித்தாள் நண்பி. இவ்வாறு அடிக்கடி எடுத்து ஆறுதல் கூறும் பள்ளிக்கால நண்பர் கூட்டம் ஒன்று தற்பொழுது அவளோடு தொடர்புடன் இருப்பதனால், லதாங்கியின் மனசு கொஞ்சம் இலேசாகியது.

தனக்கென்று கடவுளால் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் நியதிகளை எண்ணித் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டே “அதுக்கு இந்த காசு கொடுக்க வேணும்-- இதுக்கு அந்தக் காசு கொடுக்க வேணும்” என மனசு கணக்கைப் போட்டுக் கொண்டிருக்க “நாளை நிச்சயம் வேலைக்குப்போக வேணும்” என்று முணு முணுத்தபடி கண்ணை மெதுவாக மூடியபடி நித்திரைக்கு முயற்சி செய்தாள் லதாங்கி.

துரோகம்

வீட்டில் இருந்து எனது ஸ்கூட்டியில் விரைவாகப் புறப்பட்டேன். பத்து கிலோ மீற்றர் தூரம் தாண்டி இருக்கும் பாரதி கவின் கலைக் கல்லூரிக்கு இந்த வேலைக்குப் பாய்ந்தடித்துக் கொண்டு ஓடத்தேவையில்லைத்தான். எனினும் போக வேண்டி இருக்கிறதே. நான் ஒரு நடனப்பட்டதாரி. பாஸ்அவிட் (Passout) புண்ணி நாலு வருஷம் ஆகியும் இன்னும் அரசாங்க வேலை ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. எனவே அங்கு தற்காலிகமாகக் கற்பித்து வருகின்றேன்.

இந்தக் கல்லூரியில் நடனம், சங்கீதம், மிருதங்கம், வயலின், ஓகன் ஆகிய கலைகள் கற்பிக்கப்படுகின்றன. நான் உட்பட நடனம், சங்கீதம், வயலின் கற்பிக்க மூன்று பெண் ஆசிரியர்களும் மிருதங்கம் ஓகனுக்கு இரண்டு ஆண் ஆசிரியர்களும் இருக்கின்றனர். இதைவிட ஒரு காவலாளி மற்றும் நிர்வாக வேலையைக் கவனிக்க ஒரு கிளார்க் என எல்லாமாக ஏழு பேர் இக் கல்லூரியில் வேலை பார்க்கிறோம்.

இந்தத் தொழிலால் எனக்குக் கிடைக்கும் ஊதியம் அற்ப சொற்பம் தான் என்றாலும் வீட்டில் வெட்டியாக இருப்பதைவிட இங்கு வரும்போது ஓர் ஆத்ம திருப்தி கிடைக்கின்றது. அத்துடன் ஆசிரியர்களுள் வயதில் மூத்தவள் நானே. அதனால் என்னோடு அனைவரும் மிகுந்த மதிப்பையும் நல்லுறவையும் வைத்திருக்கின்றனர். ஒவ்வொரு நாளும் தமது பிள்ளைகளைப் பெற்றோர்கள் கூட்டிக்கொண்டு வருவார்கள். பிள்ளைகளின் பலம் பலவீனங்களை விசாரித்து அறிவார்கள். கல்லூரி வளாகத்தை துப்பரவு செய்வார்கள். எப்போதும் எமது கல்லூரி நேர்த்தியாக இருக்கும். நாங்கள் எதனையும் அவர்களுக்குச் சொல்லத்தேவை இல்லை. அவ்வளவு அக்கறை இக்கல்லூரியின் மீது அவர்களுக்கிருந்தது. வன்னியில் இவ்வாறான கல்லூரிகள் இருப்பது மிகக்குறைவு. எனவே இதனை என்றாலும் தக்க வைக்க வேண்டும் என்பது அவர்களின் எதிர்பார்ப்பு.

எனவே பெற்றோர்களின் நம்பிக்கை நட்சத்திரங்களாக நாங்கள் இருந்து வருகின்றோம். இவ்வாறு இங்கு வரும் பெற்றோர்களில் எனது மனதை விட்டு அகலாத ஒரு பெற்றாராக நர்மிதா இருந்தாள். அவளை யாருக்கும் பிடிக்கும். அவ்வளவு இயல்பாகப் பழகுவாள். அவளிடம் அழகும் வசதியும் கொட்டிக்கிடந்தன. நாளும் ஒரு சட்டையுடனும் நாளும் ஓர் அலங்காரத்துடனும் ஸ்கூட்டியில் வலம் வருவாள். அவளைப் பார்ப்பதில் எனக்கு ஒரு தனியாசை. அவளின் பிள்ளைகள் இருவரும் அழகாகத்தான் வருவார்கள். மகள் நடனமும் மகன் சங்கீதமும் கற்கின்றனர். நர்மிதா ஆசிரியர்கள் வருவதற்கு முன்னரே நேரகாலத்தோடு பிள்ளைகளைக் கூட்டிவருவாள். அங்கிருக்கும் சின்னச்சின்ன வேலைகளைத் தானே செய்து முடிப்பாள். ஏன்? எமக்குத் தேநீர் கூட போட்டுத் தருவாள்.

“நர்மிதா நீங்க நல்ல கியூட்டாக (Cute) இருக்கிறீங்க பிள்ளையளும் அப்படித்தான் எந்த விசயத்திலும் உங்களில் குறையே காணமுடியாது அது எப்படி?” என்று நான் கேட்டதற்கு அவளிடம் இருந்து ஓர் இனிய புன்னகையே பதிலாக வந்தது. நான் தொடர்ந்தேன். ‘உங்களின் மிஸ்டர் என்ன வேலை செய்கிறார்--?’ அவர் அவுஸ்ரேலியாவில் இருக்கிறார் மிஸ். நான் அவரின் அம்மா அப்பாவுடன் இருக்கிறேன்; என்றாள்.

“அது தானே பார்த்தேன். இவ்வளவு வசதியுடனும் நேரம் மிச்சத்துடனும் இங்கு யாரும் இருக்க முடியுமா?” என்று எண்ணினேன். எனினும் அவளிடம் எந்தக் குறையுமே காணமுடியவில்லை. சில நாட்களில் நான் கொலிச்சுக்கு College க்கு போவதற்கு முன்னர் இவள் ஏன் வருகிறாள்? என்று எண்ணியதுமுண்டு. But அதனை நான் பெரிதாக எடுத்து அலட்டிக் கொள்ளவில்லை.

அன்று கல்லூரியில் பெரியதொரு கலை விழாவையும் ஏற்பாடு செய்திருந்தோம். அதற்கும் அனைத்துப் பெற்றாரின் ஒத்துழைப்பும் கிடைத்தது. எனினும், அதிலும் எனது மனதைத் தொட்டவள் நர்மிதா தான். அழைப்பிதழ் வழங்குதலில்

இருந்து தொடங்கி மண்டப அலங்காரம், வரவேற்பு, பிள்ளைகளுக்கான ஒப்பனை, சிற்றுண்டி வழங்கல் என்று முறிந்து முறிந்து அனைத்து வேலைகளிலும் ஈடுபட்டு எம்க்கு தோள் கொடுத்தாள். உண்மையில் எனது வாழ்க்கையில் மறக்கமுடியாத ஒரு பெண்ணாக நர்மிதா எனது மனவரங்கத்தில் வீற்றிருந்தாள்.

அடுத்தநாள் மிகவும் சோர்ந்து போய்விட்டோம். போட்டது போட்டபடி கிடந்தன. நானும் சங்கீத ரீச்சரும் தான் குறித்த நேரத்திற்கு அங்கு போய் நின்றோம். மற்ற ஒருவரையும் காணவில்லை கொஞ்ச நேரம் வெயிட் (Wait) பண்ணுவாம் என்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம். “இவள் நர்மிதாவையும் காணவில்லை. இப்படி விட்டிட்டு எங்க போயிட்டாள். எவ்வளவு வேலை கிடக்குது” என்று நான் அவளைச் சினந்தபடி போனை எடுத்து அவள் நம்பருக்கு கோல் (Call) பண்ணினேன். மறுமுனையில் போன் வேலை செய்யவில்லை. மோட்டார் சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு நர்மதாவிடம் போய் வருவாம்; என்று புறப்பட்டேன். ஒரு மாதிரி வீடு தேடி கண்டுபிடித்துக் கேற்றைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்தேன். என்னைக் கண்டதுதான் தாமதம் “ஓ-- இஞ்ச வாங்க கலை படிப்பிக்கிறம் கலை படிப்பிக்கிறம் எண்டு அங்க என்னத்தைத் தான்செய்தீங்களோ?” என்று பச்சை பச்சையாக அவளின் மாமியார் என்னை வாயில் வந்தபடி ஏசத் தொடங்கினார். எனக்கோ ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. பயங்கரமான அச்சொற்கள் என்னை ஈட்டி போலத் தாக்கின.

“சீ---- சும்மா இரு-- வந்த பிள்ளையை மரியாதையில்லாமல் நடத்திக் கொண்டு---” என்றார் நர்மிதாவின் மாமனார். “என்ன-- நடந்தது-- ஐயா! நர்மிதாவுக்கு என்ன நடந்தது பிளீஸ் சொல்லுங்க,” என்று வாய்விட்டுச் சத்தமாகக் கேட்டுவிட்டேன். “அது என்னத்தைப்பிள்ள சொல்ல ராத்திரி நடந்த கலைவிழாவுக்குப் பிறகு நர்மிதா வீட்ட வரேல்லப்பிள்ளை. உங்கட கிளார்க் பெடியனோட ஓடிப்போயிற்றாள் பிள்ளை--- ஓடிப்போயிற்றாள்” என்று அவர் கதறினார் அவர் சொல்லி முடிக்க, எனது தலை, கக்கு நூறாய் உடைந்தது போல் உணர்ந்தேன்.

உடனே என்னைச் சுதாகரித்துக்கொண்டு “இது என்னெண்டு அப்பா உங்களுக்குத் தெரியும்” என்றேன். “அந்தப் பெடியனுக்கு இவளைவிட பத்து வயதும் குறைவாம். பெடியனின் வீட்டுக்காரர் கண்டிட்டனம் இஞ்சவந்து திட்டிட்டுத் தீட்டுத்து திட்டிவிட்டுப் போகினம்” என்றார். கண்ணீர்விட்டபடி அவரின் கவலையை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. “அப்ப அவள் செய்தது எல்லாம் நடிப்புத்தான் இவனைப் பார்க்கத்தான் அவள் ஒவ்வொரு நாளும் கலர்கலரா உடுத்திக்கொண்டு வந்திருக்கிறாள்” என் மனம் இப்போது தான் விழித்துக்கொண்டது.

“கேட்கிறன் என்று குறைநினைக்காதேங்கோ இது--- உ---ங்---க---ள் மகனுக்கு-- தெரியுமா? என்று பயந்து பயந்து கேட்டேன். “தெரியும் பிள்ளை நான் சொல்லிப்போட்டேன். அவன் குளறி அழுகிறான். என்ர பிள்ளை இப்படி அழுததை நான் ஒரு நாளும் அறியேல்லப்-- பிள்ளை” அதற்குப் பின்பு நான் அங்குநிற்கவில்லை. மனசு மிகவும் கனத்தது. என்னையறியாமலே எனது கண்கள் குளமாயின. யாருக்காக வேதனைப்படுவது. சீ--- கல்லூரியும் அவப்பேர் கேட்டுவிட்டதே. எல்லாவற்றையும் நினைக்க நெஞ்சம் பாரமாயிக் கொண்டே இருந்தது. நல்ல குடும்பம் மாமன், மாமி, கணவன், பிள்ளைகள், உறவுகள் என்று அனைவருக்கும் பச்சைத் துரோகம் செய்துவிட்டாளே. அந்தச் சின்னப் பையனை மயக்கி-- சீ என்னடா இது? அடிக்கடி எனது மனசு கேள்வி கேட்டுக் குடைந்து கொண்டிருந்தது.

இந்த சம்பவத்தின் பின்னர் நர்மிதாவின் பிள்ளைகள் எமது கல்லூரிக்கு வருவதேயில்லை. அவர்களுக்கேற்பட்ட காயங்கள் மறைய வேண்டுமே. கல்லூரியும் பழைய கலகலப்பின்றிப் போய்க் கொண்டிருந்தது. ஒரு நாள் மாலைப்பொழுது நான் அவசரமாக வீடு நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தேன். எங்கள் கல்லூரிக்குச் சற்றுத் தள்ளி மோட்டார் சைக்கிள் ஒன்று விரைவாக என்னை விலத்தியது. நான் வடிவாகக் கவனிக்கவில்லை. “எங்கட மிஸ் போறா” என்று ஒரு சிறுமியின் குரல் பெரிதாகக் கேட்டது. இதன் பின்னர் அந்த மோட்டார் சைக்கிள் திடீரென பிறேக் போட்டுநின்றது. நானும்

திரும்பிப் பார்த்தேன். அந்தச் சைக்கிள் திரும்பி, எனது பக்கத்தில் வந்து நின்றது. அந்தக்குரலுக்குரியவள் நர்மிதாவின் மகள் சரணவி தான். அவளைக் காண எனக்கு மிகவும் கவலையாக இருந்தது. “எப்படி சுகமாய் இருக்கிறீங்களா சரணவீ---” அக்கறையோடு கேட்டேன். “ஓம் மிஸ் என்றாள் சிறுமி--” “இவர்-- யார்? என்று இழுத்தேன்--” இவர் என்ற அப்பா-- மிஸ்” அவள் அவ்வாறு சொன்னதும் எனக்கோ, ஒருமாதிரிப் போய்விட்டது.

அவன் என்னைப் பார்த்து புன்னகைக்க முயன்றான். “ஓ...” “ஓ....” வணக்கம் என்றேன். “வணக்கம் --மிஸ் உங்களுக்கும் எல்லாம் தெரிந்திருக்கும் தானே-- என்று இழுத்தான். “நான் நர்மிதா போன அடுத்த மாதமே இங்க ஒரேயடியாய் வந்திட்டன் மிஸ்” என்றான். எனக்கு ஒன்றுமே கூறமுடியவில்லை. விக்கித்து நின்றேன். அவன் மீண்டும் தொடர்ந்தான். “வாழ்க்கைக்கு பணம் தான் முக்கியம் என்று தான் நான் இவ்வளவு நாளும் இருந்தன். இவர்களுக்காக அஞ்ச வரசும் தவம் கிடந்து உழைச்சன் புருசன் என்ற முறையில் அவன் எனக்குத் துரோகம் செய்துவிட்டான் தான் பட் (But) அவளை நான் மன்னிச்சிட்டன் மிஸ்” அவளுக்கு பணத்தைவிட வேறு தேவைகளும் இருந்திருக்கின்றன. எல்லா மனிசரும் ஒரே மாதிரியாக இருக்க மாட்டினம் என்ற பிள்ளையளும் அம்மா அப்பாவும் ஆரை நம்பி இருப்பீனம் சொல்லுங்க அது தான், நான் இஞ்ச வந்திட்டன் மிஸ்--” என்று தனது கவலை, ஆதங்கம், ஆற்றாமை அனைத்தையும் ஓர் ஐந்து நிமிடத்தில் கொட்டித்தீர்த்து விட்டான். “உங்களுக்கும் நேரமாகுது மிஸ் போயிற்று வாங்க---” என்றான் ஒரு வரட்சியான புன்னகையோடு.

அந்தப் புன்னகையில் இருந்த ஆயிரம் அர்த்தங்களை என்னால் புரிந்து கொள்ளமுடிந்தது.

நிழலாடும் நினைவுகள்

நடுநிசி நேரம் பூமியெங்கும் நிசப்தம். அந்த ஊரின் அனைத்து ஜீவராசிகளும் உறங்கிக்கொண்டிருக்கும் வேளை வசந்தியை மட்டும் நித்திராதேவி இன்னும் அணைக்கவில்லை. தொலைக்காட்சியிலும் இந்நேரத்தில் நிகழ்ச்சி இருக்காது. ஏதாவது புத்தகத்தைப் புரட்டலாம் என்றால் அவளுக்கு வாசிக்க இப்போது கண் பார்வை குன்றிய நிலை. வேறு என்னதான் செய்வது என்ற பெருமூச்சைத் தவிர அவளுக்கு வேறொன்றும் முடியவில்லை. இவ்வாறு தூக்கமின்றித் தவிக்கும் போதெல்லாம் கடந்துவிட்ட காலங்களை எண்ணிக் கண்ணீர் வடிப்பது தான் இப்பொழுது அவளது நிரந்தர வேலையாகிவிட்டது.

வசந்தியின் குடும்பம் அழகானது, குறிப்பிட்ட வயதில் திருமணம், அன்பான கணவன், அழகான பிள்ளைகள் அதில் நான்கும் பெண் பிள்ளைகள், ஒரே ஒரு ஆண் பள்ளிப்பயிலும் காலத்தில் ஐவரும் கல்வியில் மிகவும் கெட்டிக்காரர்கள். காலத்தின் கோரப்பிடியிலும் போர் என்னும் அரக்கனுக்குள்ளும் தமிழர்கள் தமது வாழ்க்கையை ஓட்டிக்கொண்ட காலத்தில் மூத்தவள் உயர்தரம் கற்ற பின்னர் திருமணத்தை முடித்து வைக்கவேண்டிய நிலை. போருக்கு கட்டாய ஆட்சேர்ப்பு, எனவே அடுத்தவளும் தான் விரும்பியவனைக் கரம்பிடித்து விட்டாள். வீட்டுக்கொருவரைப் போருக்கு இணைக்கும் காலம் அது. அவளின் வயதுக்கு வந்த மூன்று பிள்ளைகளும் ஒவ்வோர் இடத்தில் ஒளித்திருந்தனர். ஒரு தாய்க்கு எத்தனை பிள்ளை இருந்தாலும் அத்தனையும் ஒன்றுதானே. வசந்தி இந்தக் கொடுமையான சூழலில் யாரைத்தான் இணைப்பாள். மடியில் கனம், நெஞ்சில் பாரம், கண்களில் பயம் என்றே வாழ்க்கை தொடர்ந்துகொண்டிருந்தது.

தமிழரின் வாழ்வியல் நாளுக்கு நாள் மோசமானது. புத்திர சோகத்தால் மக்கள் கண்ணீர் வடித்தனர். கெடல் வீச்சு, விமானக்குண்டு வீச்சு என எல்லாம் தீவிரமடைந்தன. இவ்வேளையில் வசந்தியின் மூன்றாவது பிள்ளை செவ்வந்தி பிடிபட்டாள். இனி இதில் இருந்து எவ்வாறு மீள்வது. வசந்தி கண்ணீர் வடித்தாள். கணவன் மகேந்திரன் வசந்திக்கு எப்போதும் ஆறுதலாகவும் அன்பாகவும் இருந்து வந்தார். செவ்வந்தியின் பிரிவு இருவரையும் வாட்டி வருத்தியது.

இருவரும் எல்லா இடங்களிலும் தமது மகளைத் தேடினர். இவ்வாறு தேடி அலையும் போது இயக்கப் போராளிகள் தங்கும் ஒரு காம்பில் தமது மகளைக் கண்டுபிடித்துவிட்டனர். பிள்ளை காயப்பட்டதால் தான் அவளைக் கண்டுபிடிக்க முடிந்தது. இனித் தாங்கள் புதுக்குடியிருப்பு வைத்தியசாலையில் தான் அவளை வைத்துப் பார்க்கப்போவதாக கூறினர். அவர்கள் வசந்தி செவ்வந்தியைத் தானே நேரில் நின்று கவனிக்கப்போவதாகக்கூறி, அங்கேயே நின்றுவிட்டாள். பிள்ளையால் எழுந்திருக்க முடியாது அவளுக்கு குண்டு படாத இடமே இல்லை. அத்துடன் கையும் காலும் முறிந்திருந்தன. அனைத்துப்பணிவிடைகளையும் வசந்தியே அவளுக்குச் செய்து வந்தாள். அம்மாவை வருத்துவதில் செவ்வந்திக்கு துளிகூட விருப்பம் இல்லை. “வீட்டுக்கு போய் வாங்க அம்மா” என்று அடிக்கடி கூறிக்கொண்டே இருப்பாள். கைக்கெட்டின பிள்ளையை விட்டுப்போக மனமில்லாமல் ஆஸ்பத்திரியே தவமாய் கிடந்தாள் வசந்தி.

இந்நாட்களில் வன்னியில் பாரிய இடப்பெயர்வுகள் தொடங்கிவிட்டன. மற்றப் பிள்ளைகளைத் தந்தையோடு வருமாறு கூறிவிட்டு வசந்தி செவ்வந்தியோடு தங்கிவிட்டாள். என்ன நடந்தாலும் இனிப்பிள்ளையைப் பிரியக்கூடாது என்ற எண்ணமே அவளிடம் இருந்தது. அன்று ஒருநாள் புதுக்குடியிருப்பு

ஆஸ்பத்திரிக்கும் அதன் அயல் குழலுக்கும் குண்டுகள் வீசப்பட்டன. இதனுள் சிக்கித் தவித்த நோயாளர்கள் ஒவ்வொருவராக வைத்தியசாலையை விட்டு வெளியேறத் தொடங்கினர். அவர்களோடு செவ்வந்தியையும் அழைத்துக்கொண்டு இறுதியாக தனது பிள்ளைகள் தங்கியிருந்த வலைஞர் மடத்திற்கு வந்துசேர்ந்தாள் வசந்தி. அந்த சனசமுத்திரத்தினுள் செவ்வந்தியை மறைத்து வைத்தே வைத்தியம் செய்துவந்தாள். ஊண் உறக்கமின்றி மகேந்திரனும் வசந்தியும் வாடிவதங்கினர். இவர்களைப் போலவே அனைத்து தமிழ்க்குடும்பமும் பிள்ளைகளைக் காப்பாற்ற முடியாது பதறித்துடித்துக் கொண்டிருந்தன.

வலைஞர் மடத்திலும் எறிகணைகள் வந்து வீழ்ந்து வெடிக்கத் தொடங்கின. இராணுவமும் முன்னேறிக் கொண்டிருந்தது. “இயலாத இந்தப் பிள்ளையை வைத்துக்கொண்டு இங்கே இருக்க முடியாது” என்று எண்ணி வசந்தியின் குடும்பம் இரட்டை வாய்க்காலுக்கு இடம்பெயரத் தொடங்கியது. அவ்வேளையில் வசந்தியைப் பாரிய இடி ஒன்று தாக்கி இருந்தது. அது அவளது இரண்டாவது மகள் நித்திலா எறிகணை வீச்சால் காவ கொள்ளப்பட்டாள் என்ற செய்தி.

“ஐயோ என்ற செல்லமே” என்று கதறினாள் வசந்தி. நித்திலாவுக்கு மூன்று மாதக் கைக்குழந்தை ஒன்றும் இருந்தது. அவளை இருந்த இடத்திலே விறாண்டித் தாட்டுவிட்டுவந்த, சோகத்தை எண்ணினாள். கண்ணீர் கன்னங்களை நனைத்தது. “அம்மா...” என்ற மகேந்திரனின் முனகல் சத்தம் அவளை திரும்பவும் யதார்த்த நிலைக்குக் கொண்டு வந்தது. படுக்கையோடு படுக்கையாகிவிட்ட மகேந்திரன் சின்னக் குழந்தை போல படுக்கையை நனைத்திருந்தார். அவரின் உடைகளை மாற்றினாள். தாகத்துக்கு தண்ணீரைப் பருக்கினாள். “எப்படி இருந்த மனிசன் நொடிக்கு நொடி எத்தனை தரம் என்னைக் கூப்பிடுவர். யார் குறை

சொன்னாலும் என்னை குறைசொல்லவே மாட்டார். இப்படிக்கிடக்கிறாரே” அவருக்காக மனமிரங்கினாள். திரும்பவும் நித்திரைக்கு முயற்சி செய்தாள் நித்திரை வரவேயில்லை. மீண்டும் நினைவுகளில் மூழ்கிவிட்டாள் வசந்தி.

இறுதி யுத்தம் நடந்துகொண்டிருந்தது. அது ஓர் குருசேத்திரப்போர் தான். இரட்டை வாய்க்காலில் இருந்து முள்ளிவாய்க்காலுக்கு மக்களோடு மக்களாக வசந்தியின் குடும்பமும் மாறிக்கொண்டது. மண் போட்டால் மண் விழாது வன்னிப்பெருநிலப்பரப்பின் மனிதர்கள் அனைவரும் அந்தக் கடற்கரை கிராமத்தில் தான் ஒன்றுதிரண்டிருந்தனர். மகன் நிலவனின் உதவியோடு செவ்வந்தியைக் கூட்டிக்கொண்டும் இறந்த மகள் நித்திலாவின் சோகத்தை நெஞ்சில் சுமந்து கொண்டும் வசந்தி நடந்தாள். அடுத்து, வட்டுவாகல்பாலம் கடக்க வேண்டும். இராணுவத்துக்கும் புலிக்கும் சண்டை நடந்தவண்ணம் இருந்தது. ரவைகள், பீரங்கிக்குண்டுகள், எறிகணைகள், விமானக்குண்டுகள் முதலியவற்றில் சிக்குண்டு தமிழ் உடல்கள் சிதறிய வண்ணம் இருந்தன. சண்டை கொஞ்சம் ஓய்வுக்குவர, முற்றாக இராணுவத்தினரின் ஆக்கிரமிப்புக்குள் முல்லைத்தீவு வந்தது. இராணுவத்தினர் மக்களை ஒவ்வொருவராக எண்ணி, பாலத்தைக் கடக்கவிட்டனர். “நித்திலாவின் இழப்பைவிட, இன்னும் இங்கு நின்றால் எல்லோரும் சாகும் நிலை தான் வரும். அதற்கிடையில் ஆமிக்காரன் சொல்கின்ற வழியைக் கேட்டு உள்ளே போக வேணும். என்னுடைய பிள்ளையள் தப்பி இருக்கட்டும் கடவுளே--- காப்பாற்று” என்று மனசுக்குள் வேண்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

“இஸ்... என்னும் ஒரு சிறிய சத்தம் தான் அது. “ஆ” என்று அலறியபடி செவ்வந்தி சுருண்டு வசந்தியின் காலடியில் சரிந்தாள். வசந்தி பதறியபடி “செவ்வந்தி செவ்வந்தி” என்று கத்தினாள். செவ்வந்திக்கு ஒன்றுமே கேட்கவில்லை. அவள் அக்கா

நித்திலாவிடம் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டாள். வசந்தி, “செவ்வந்தி....” என்று கத்திய ஓசை விண்ணைப் பிளந்தது. வசந்திக்கு நிலம் பிளந்து தன்னை விழுங்கிவிடாதா? என்றிருந்தது. “அம்மா--- வாங்க, வாங்க” என்று கொச்சைத் தமிழில் கூப்பிட்டான் ஆமிக்காரன். வசந்தி செவ்வந்தியை விட்டு எழும்பவேயில்லை. செத்த பிள்ளையை நினைத்து அழக்கூட அந்தக்கணம் பொருத்தமற்றதாக இருந்தது. வசந்தியின் குடும்பம் நிலத்தில் அடித்துக் கத்திக்கொண்டேயிருந்தது. “நீங்க இன்னும் இதில் இருந்தா மற்றப்பிள்ளையளும் சாகப்போகுது வாங்க---” என்றான் ஆமிக்காரன். செத்தபிள்ளைக்கு ஓர் இறுதிக்கிரியைச் செய்யக்கூட முடியவில்லை. “சே--- இதுவும் ஒரு வாழ்க்கையா? மீண்டும் “செத்தபிள்ளையை நாங்க தாக்கிறம் நீங்க வாங்க அம்மா” என்றான் ஆமிக்காரன் மிகச்சாதாரணமாக.

செவ்வந்தியை அடக்கம் செய்யாமலே வசந்தியின் குடும்பம் வட்டுவாகல் பாலத்தைக் கடந்தது. போரின் கொடும்பிடியில் சிக்கித் தவித்து ஆறாத்துயரோடு இருக்கின்ற எத்தனையோ தமிழர் தம் குடும்பங்களோடு வசந்தியின் குடும்பமும் வவுனியா முகாமுக்குள் முடக்கப்பட்டது. பல் மாதங்களின் பின்னர் யாழ்ப்பாணம் செல்வோர் பட்டியலில் அவளது குடும்பப் பதிவும் இருப்பதனால் அவளது குடும்பம் அங்கு சென்றது. பிள்ளைகளின் சோகத்தைத் தாங்கமுடியாத தந்தை மகேந்திரன் குடிக்கு அடிமையாகி தனது பிள்ளைகளின் நினைவுகளை மறக்க எண்ணினான். அழுதழுது வசந்தியின் கண்கள் குழிவிழுந்தன. அவளுக்கு இப்போது தலையிலே ஒரு கறுத்த முடிகூட இருக்கவில்லை.

இடைவிடாது எந்நேரமும் குடித்துக்கொண்டிருந்ததனால் மகேந்திரத்தை யாழ்ப்பாண உறவினரோடு வைத்திருக்க முடியவில்லை. அவர்களும் வசந்தியை ஏசியும் புறுபுறுத்தும் கொண்டிருந்தனர். தனது காலம் இப்படியாகிவிட்டதே என்னும் சோகம் வசந்தியை வருத்த, தனது எஞ்சிய 3 பிள்ளைகளோடும் தனது

ஊரான கிளிநொச்சிக்கு வந்துசேர்ந்தாள். மகனின் பாடசாலைக் காலங்கள் வீணாகிப்போய்விட்டன. அவன் இப்போது என்ன வேலை கிடைக்கின்றதோ அந்த வேலைக்கெல்லாம் போகவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. கடைக்குட்டி நித்தியா படித்துக் கொண்டிருந்தாள். பாலைவனத்தில் கிடைத்த பனித்துளி போல் வசந்திக்கு ஒரு சிறிய மகிழ்ச்சி தற்போது ஏற்பட்டது. அது நித்தியாவின் மூலம் கிடைத்தது. அவள் கல்வியற் கல்லூரிக்கு தெரிவாகி இருந்தாள். வசந்தி மகிழ்ச்சியடைய கடவுளுக்குப் பொறுக்காதே. நித்தியா கல்லூரிக்கு போவதற்கிடையில் இரத்த உயர் அழுக்கம் கூடி தூக்கி எறிந்ததில் மகேந்திரனின் மூளை நரம்பு வெடித்ததில் படுக்கையாகி விட்டார்.

அவரையும் ஒரு குழந்தை போல் பராமரித்து, இருக்கும் நாட்களை நகர்த்திக் கொண்டு வருகின்றாள் வசந்தி. “எத்தனை சோகங்களைத் தான் இந்தப் பிறவியில் நான் தாங்குவது” என்று அவள் தன்னையே கேட்டுக்கொள்வதுமுண்டு.

அவ்வேளை, திடுக்குற்றவளாக, மீண்டும் நினைவுக்குத் திரும்பினாள் வசந்தி. அவளது பார்வை படுக்கையில் கிடக்கும் கணவன் மகேந்திரன் மீது பாய்ந்தது. திரும்பவும் அவரை அவள் உற்றுப்பார்த்தாள். அவளின் இதயம் “பட பட” என்று துடிப்பது காதுவரை கேட்டது. தட்டித்தடுமாறி எழுந்தாள் வசந்தி. அப்போது மகேந்திரனின் உயிரும் பிரிந்து சில கணப் பொழுதுகள் ஆகிவிட்டன.

மேரி

வெண்மணல் எங்கும் அழகாகப் பரந்திருக்க, நல்லூர் முருகனின் முகப்புத்தோற்றத்தின் இரண்டு பக்கங்களிலும் வேப்பமரங்கள் பசுமையை வாரி இறைத்துக்கொண்டிருக்க “முருகா” எனக்காட்சி தரும் இராஜகோபுரம் உயர்ந்து நிற்கின்றது. அன்றைய தினம் காலை பத்து மணிப் பூசைக்காக பக்தர்களின் வரவு அதிகமாகக் காணப்படுவதை நோட்டம் விட்டவாறு மணலிலே சம்மாளமிட்டு அமர்ந்திருந்தாள் மேரி.

மேரியின் தற்போதைய வாசஸ்தலம் முருகனின் முற்றமே. பூசைகள் முடிந்தபின் மக்கள் கோயிலைவிட்டு விரைவாக வெளியேறிக்கொண்டிருந்தனர். “அம்மா--- பி--ச்--சை ஐயா--- பி--ச்--சை” என்பதில் அம்மா, ஐயா ஆகிய இரண்டு சொற்களும் பெரிதாகவும் ஏனைய “பிச்சை” என்ற சொல் சிறிதாகவும் ஒலிக்குமாறு கூப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தாள் மேரி. அவளுக்கு தனது வாயால் பிச்சை என்று கேட்பதில் ஏதோ தயக்கம் இருந்தது. எனினும் பிச்சை கேட்பதும் ஒரு வல்லமையான முயற்சி தானே.

மேரி தனது கையில் இருந்த தட்டினை முன்னே நீட்டினாள். அந்த தட்டிலே இருபது ரூபாய் தாள்க்காக ஒன்று விழுந்தது. நன்றியுணர்வுடன் நிமிர்ந்து பார்த்தாள் அவள். அந்தக் காசினைப் போட்டவன் பதினெட்டு பத்தொன்பது வயது மதிக்கத்தக்க ஓர் இளைஞன். சற்றுத் தூரத்திலே இந்த இளைஞனின் அம்மா நின்றுகொண்டிருந்தாள். அவள் என்ன நினைத்தாளோ? திடீரென மேரியை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தாள். வந்தவள் மேரியின் முகத்தை நேரே பார்த்து அவளின் கண்களின் வழியாக மேரியின் இதயத்தை ஊடுருவினாள். “நீங்க ஞானாக்கா தானே!” சட்டெனக் கேட்டுவிட்டாள். மேரி தன்னை சுதாகரித்துக்கொண்டு “நீங்க---

தேவி தானே-- சரியா?" என்று கேட்டாள். அவள் "ஆம்" என்று தலையசைத்தாள். "ஏன் அக்கா இங்க இருக்கிறீங்க நினைக்கவே ஒரு மாதிரியாய் இருக்கு" என்றாள் தேவி. "என்னை இஞ்ச கண்டதென்று சொல்லிப்போடாத பிள்ளை, எனக்கு இந்த விதியைத் தான் கடவுள் எழுதியிருக்கிறான் போல" என்று உதடுகள் சிரித்தபோதும் கண்களைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. அவளது கண்கள் நீர் நிறைந்து பளபளத்தன. தேவிக்கும் அழகைவந்துவிட்டது. இன்று மகனின் பிறந்தநாள் ஆதலால், அவனிடம் இன்னுமொரு நூறு ரூபாயைப் போடுமாறு கூறி, விடைபெற்றுவிட்டாள்.

தேவி கடந்துபோன மறுநிமிடம் மேரிக்குப் பக்கத்தில் அவள் போலவே தட்டுடன் இருந்த கனகம், "அவா உனக்கு சொந்தமோ? சரியாய் கவலைப்படுகிறமாதிரி இருந்திச்சு" "இல்லை அவா என்னுடைய ஒண்ட விட்ட அக்கா பாக்கியத்தின்ர வீட்டுக்குப் பக்கத்தில், இருக்கிறவா, அது தான் விசாரித்தவா" என்றாள் மேரி. முகத்தை கைகளால் நன்றாகத் துடைத்துவிட்டபடி மின்னி மறைந்து போன தனது இல்லற வாழ்க்கைப் பயணத்தைக் கனகம் கேட்காதபோதும் கூட, தனது மனச்சுமை தீர அவளுக்குச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள்.

மேரியின் முழுப்பெயர் மேரி ஞானம்மா சச்சிதானந்தசர்மா. இருபது வயதில் அவளின் பெயர், "ஞானம்மா" என மாறியது. மேரி என்பது நீக்கப்பட்டது. ஓர் உண்மையான கிறிஸ்தவச் சூழலில் பிறந்து வளர்ந்து வந்த அவள் வீட்டில் ஆறு பெண் சகோதரிகளும் இரண்டு ஆண் சகோதரர்களும். வறுமையும் பஞ்சமும் தலைவிரித்தாடிய குடும்பம் என்றாலும், ஆறு பேரும் தேவதைகள் போல அப்படி அழகாகக் காட்சி தருவார்கள்.

மேரி, வீட்டில் இருப்பது என்பதே குறைவு. எங்காவது திரிவது தான் இளமைக் காலத்தில் அவளது வேலை. யாருடனும்

உடனே சிநேகிதம் பிடித்துவிடுவாள். சுதந்திரமாகத் திரிவதும் கிடைக்கும் எதனையும் நாகரிகமாக அணிந்து ஒரு பணக்காரப் பிள்ளை போல தோற்றமளிப்பதும் அவளுக்குச் சாதாரண விடயங்கள். அவளைப் பார்த்து சிரிப்பதும் கதைப்பதும் கேலி செய்வதும் தான் அன்றைய இளவட்டங்களின் முக்கிய தொழிலாக இருந்தது. மேரியும் தன்னை ஒரு பேரழகியாகவே கற்பனை செய்தாள். தான் ஓர் ஏழைக்குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள் என்று வெளிப்படுத்தாமல் நடித்து வாழப்பழகினாள். இவ்வாறு இவளின் நடிப்பில் மயங்கி வீழ்ந்தவர் தான் சச்சிதானந்தசர்மா. அவர் அவளை, ஒரு பணக்காரி, உயர்குலத்தில் பிறந்தவள் என்று தான் ஆரம்பத்தில் நினைத்தாரே தவிர, வேறு ஒன்றையும் நினைக்கவில்லை. பருவ வயதும் அவளின் அழகும் அவரைப் படுத்தாதபாடு படுத்தியது.

அன்றைய சூழலில் பிராமணர் குலத்தில் பிறந்த ஒருவன் கிறிஸ்தவப் பெண்ணை அதுவும் தாழ்ந்த குலத்தில் பிறந்தவளைத் திருமணம் செய்வதா? சர்மா, தனது குலம் கோத்திரம் பற்றித் தெரிந்திருந்தாலும், மேரியை மறக்க அவரால் முடியவில்லை. விதிவரைந்த பாதையின்படி இருவரும் ஏக காலத்தில் தமது வீட்டை விட்டு வெளியேறித் திருமணமும் செய்துகொண்டனர். இச் சம்பவத்தின் பின்னர் அவர்கள் எப்போதும் யாழ்ப்பாணச் சூழலில் வசிக்கவேயில்லை. இருவரது வீட்டிலும் அவர்களுக்கு சீட்டுக் கிழிக்கப்பட்டிருந்தது.

தென்னிலங்கையில் உள்ள பல கோயில்களுக்குப் பூசகராக சச்சிதானந்தன் இருந்தார். இவர்கள் எங்கிருக்கிறார்கள் என்று கூட இருவரதும் வீட்டுக்கும் தெரியவில்லை. மேரி, ஞானம்மாவாக வலம் வந்தாள். ஐயருக்கு ஏற்ற சோடியாகவே அவள் மாறிவிட்டாள். மஞ்சள் பூசி, கழுத்தில் மஞ்சள் கயிறு போட்டு தலையில் பூச்சூடி இருந்தாளென்றால், உண்மையான பிராமணத்தியே தோற்றுவிடுவாள். அந்தளவுக்கு அவளின் அழகு கனகச்சிதமாக

இருக்கும். மடைப்பள்ளி வேலைகள் எல்லாம் அவளின் பொறுப்பிலே இருந்தன. ஞானம்மா, சச்சிதானந்தனின் அன்பு மழையில் திளைத்தாள். மதம், இனம் கடந்து உலகில் அன்பொன்று மட்டுமே உயர்வானது என்று மட்டுமே வாழ்ந்துவந்தனர். இனிய இல்லறத்தில், ஞானம்மா அழகான ஆண் குழந்தை ஒன்றைப் பெற்றெடுத்தாள். அவனும் வளர்ந்துவரும் காலத்தில், தான் உறவுகள் ஏதுமின்றி வளர்வதை உணர்ந்துகொண்டான்.

அப்போது தென்னிலங்கையில் தமிழர்கள் வாழ்வது கடினமானது. இனக்கலவரங்கள் மெல்ல மெல்ல வெடிக்கத் தொடங்கின. எனவே மூவரும் பழையனவற்றையெல்லாம் மறந்து மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் வந்துசேந்தனர். விடுதலைப் போராட்டம் தீவிரமடைந்துகொண்டிருந்தது. இளைஞர்கள் விடுதலை இயக்கத்தில் தம்மை இணைத்துக் கொள்வது மதிப்பார்ந்த ஒரு செயலென்று எண்ணினர். இங்கு வந்த கொஞ்சக் காலத்தில் ஞானம்மாவின் மகன் திலகன் விடுதலை புலிகள் இயக்கத்தில் தன்னை இணைத்துக்கொண்டான். “ஒன்றே ஒன்று கண்ணே கண்ணே” என்று வளர்த்த மகன் இவ்வாறு செய்தமையானது ஞானம்மா, சச்சிதானந்தன் தம்பதிகளுக்கு மிகப் பெரும் துன்பத்தை கொடுத்தது. இடையிடையே இவர்களைச் சந்திக்க வந்தும் போவான்.

யாழ்ப்பாணத்தில் அடிக்கடி நடக்கும் சண்டைகளுக்கு தலைமை தாங்கி திலகன் வென்று வருவான். பத்திரிகைகள், செய்தி ஊடகங்கள் அனைத்திலும் அவன் புகழ்ரமே வெளிப்படும். அன்றொருநாள் இராணுவத்தினரின் ஊடறுப்புத் தாக்குதல் ஒன்றில் திலகன் வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்டான். செய்தி அறிந்து யாழ் மண்ணே கண்ணீர் வடித்தது. சர்மா அவர்களின் குடும்பத்தினரும் திலகனின் புகழில் தமது நெஞ்சைப் பறிகொடுத்து தற்பெருமைக்காக இவர்களோடு இணைந்து இப்போது உறவு கொண்டாடினர். பாலைவனப் பனித்துளியானது வற்றிப்போக, பாலைவனமென பெற்றோர் வரண்டுபோய்க் கிடந்தனர்.

இச்சம்பவத்தின் பின்னர், இருவரதும் வாழ்க்கை ஏனோ தானோ என்று கழிந்துகொண்டிருந்தது. சர்மாவின் குடும்பத்தினர் “அந்தக் கோயிலில் வேலை இருக்கு”. “இந்த கோயிலில் வேலை இருக்கு” என்று சர்மாவை அழைத்துக்கொண்டு திரியத் தொடங்கினர். ஞானம்மா, சர்மா இருவருக்குமான நெருக்கமானது கொஞ்சம் கொஞ்சமாக குறையத் தொடங்கியது. சர்மா அவர்கள் மன்னார் பக்கம் கோயில் வேலைக்காகச் சென்றுவிட்டார். தன்னை எதிர்பார்த்து தனது மனைவி இருக்கிறாள் என்றுகூட அவர் எண்ணவில்லை. ஞானம்மா பதறிப்போனாள். உறவினரும் அவளை குறை சொல்லியே சாவடித்துக் கொண்டிருந்தனர். ஆதரவற்ற நிலையில் தனிமையானாள் ஞானம்மா. சாப்பிடக்கூட அவளுக்கு வழியில்லாமல்போனது. வயோதிப இல்லத்தில் போய்ச்சேர்ந்தாள். சில மாதங்கள் மட்டுமே அவளால் அங்கிருக்க முடிந்தது. வசதிகள் என்னவோ இருந்தாலும் அங்கிருக்கும் ஒவ்வொருவரினதும் நடத்தைக் கோலங்கள், மனநிலைகள் வேறுமாதிரி இருந்தன. எனவே அடிக்கடி மனக்கசப்புக்களும் ஏற்பட்டன.

இந்நாட்களில் உறவுகள், அவள் உயிரோடு இருப்பதாகவே யாரும் எண்ணவில்லை. அவளின் முதுமைக்காலத் தனிமை பயமுறுத்திக்கொண்டிருந்தது. அத்துடன் தனது கணவன் தன்னை ஒருமுறையேனும் வந்து பார்க்கமாட்டாரா? என்று அவளின் மனதிலே பல கேள்விகள் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. “இப்படி என்னை அவரிடமிருந்து பிரித்து விட்டார்களே! இளமைக் காலத்தில் பிரித்து வைத்திருந்தால் அதனை ஏற்றுக்கொள்ளலாம். ஆனால், நிச்சயமாக சேர்ந்திருக்கும் காலம் முதுமைப்பருவம் அல்லவா?” நினைத்து நினைத்து கண்ணீர் வடித்து செய்வதறியாது திகைத்தாள்.

ஒருமுறை திருக்கேதீஸ்வரம் சென்று வந்தால் அவரைச் சந்திக்க முடியும். எனும் நம்பிக்கையோடு யாழ்ப்பாணம் பஸ் ஸ்ராண்டில் மன்னார் பஸ்க்காக காத்திருந்தாள் மேரி.

அப்போது அவளுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு பெண்பிள்ளை பத்திரிகை வாசித்துக்கொண்டிருந்தாள். சும்மா ஒரு பொழுதுபோக்கிற்காக “எனக்கும் ஒருக்கா இத தாமோன” என்று கேட்டு வாங்கிப் பக்கங்களைப் புரட்டிக்கொண்டிருந்தாள் மேரி. நடுப்பக்கத்தில் கால் பங்கிற்கு ஒரு விளம்பரம் போடப்பட்டிருந்தது. அது--- அமரர்.சுப்பிரமணியக் குருக்கள் சச்சிதானந்த சர்மா அவர்களின் அந்தியேட்டிக் கிரியைக்கான அழைப்பிதழ்.

மேரி, கைநடுங்க பத்திரிகையை கீழே நழுவ விட்டாள். நெஞ்சம் தவித்தது. மெய் வியர்த்தது. கண்கள் எங்கோ செருகின. ஒரு சில கணப்பொழுதில் அவள் தன்னையே மறந்தாள். இனி, நான் யாரைத்தேடி திருக்கேதீஸ்வரம் போவது. தற்செயலாகவென்றாலும் இச் செய்தியை தனக்கு தெரியப்படுத்திய இறைவனுக்கு நன்றி கூறிக்கொண்டு, நல்லூருக்கு வந்துசேர்ந்தாள் மேரி.

மேரி கதை சொல்லி முடிய மீண்டும் நண்பகல் பன்னிரண்டு மணிப் பூசைக்காக மணி ஒலித்தது. தொடர்ந்தும் புதிய மனிதரின் வரவினை எதிர்பார்த்து, தனது தட்டினை எடுத்துக்கொண்டு “அம்மா..... ஐயா.....பிச்சை போடுங்க” என்று கைகளை நீட்டிக்கொண்டிருந்தாள் அவள்.

ஆறாத்துயர்

அந்த மின்கம்பத்தின் கீழே குருதிப்புனலில் குளித்துக்கொண்டு பொன்னுடல் ஒன்று மண்ணாகிப்போய் சரிந்து கிடந்தது. “யார் பெத்த பிள்ளையோ! அது இருபது வயது மதிக்கத்தக்க ஓர் இளைஞனின் உடல் சற்றுத்தள்ளி அவனது புதிய, நம்பர் பிளேட் கூட வராத மோட்டார் சைக்கிள். அதுவும் காயப்பட்டு உடைந்து கிடந்தது. நண்பகல் பன்னிரண்டு மணியிருக்கும் வெயில் தனது கோர நாக்குகளை நீட்டி அவனைப் பதம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தது. அந்த வீதி மட்டும் ஊரடங்குச் சட்டம் போட்டது போன்று, மனித சஞ்சாரமற்று அமைதியாய்க் காணப்பட்டது.

யாராவது அவனை அடித்துவிட்டுப் போய்விட்டார்களா? அல்லது அவன் தான் கம்பத்தில் மோதினானா? நிச்சயம் கம்பத்தில் அவன் தான் மோதியிருக்க வேண்டும். அதன் கீழே தானே கிடக்கிறது அவனது உடல். அந்த வீதியால் போன ஒன்றிரண்டு ஆட்டோ கூட அவ்விடத்தில் நிற்காமல் போய்க்கொண்டிருந்தது. மூன்றாவதாக வந்த ஆட்டோ மட்டும் திடீரெண்டு நின்றது. அதில் வந்த நடுத்தர வயது மதிக்கத்தக்க ஆட்டோ றைவர், அவன் அருகே சென்றார். குருதியோடு கிடக்கும் பையனின் மூக்கில் கையை வைத்துப்பார்த்தார். அவரின் உதடுகள் கோணின. அவனைப் பற்றிய தகவல்கள் ஏதாவது கிடைக்காதா? என்று தேடினார். ஒன்றையும் காணவில்லை. “இந்தக் காலப் பெடியன்கள் ஒரு போனைக்கூடவா? கொண்டு திரியாமல் இருப்பான்கள்” என்று நினைத்துக்கொண்டார். அவன் கோரமாகக் கிடந்தபோது அவன் காற்சட்டைப்பையில் அவனின் போனையும் பேசையும் அடித்துக்கொண்டு போனவனை அந்தக் கடவுளுக்கு மட்டும் தான் தெரிந்திருக்க வேணும்.

அப்போது அவளுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு பெண்பிள்ளை பத்திரிகை வாசித்துக்கொண்டிருந்தாள். சும்மா ஒரு பொழுதுபோக்கிற்காக “எனக்கும் ஒருக்கா இத தாமோன” என்று கேட்டு வாங்கிப் பக்கங்களைப் புரட்டிக்கொண்டிருந்தாள் மேரி. நடுப்பக்கத்தில் கால் பங்கிற்கு ஒரு விளம்பரம் போடப்பட்டிருந்தது. அது--- அமரர்.சுப்பிரமணியக் குருக்கள் சச்சிதானந்த சர்மா அவர்களின் அந்தியேட்டிக் கிரியைக்கான அழைப்பிதழ்.

மேரி, கைநடுங்க பத்திரிகையை கீழே நழுவ விட்டாள். நெஞ்சம் தவித்தது. மெய் வியர்த்தது. கண்கள் எங்கோ செருகின. ஒரு சில கணப்பொழுதில் அவள் தன்னையே மறந்தாள். இனி, நான் யாரைத்தேடி திருக்கேதீஸ்வரம் போவது. தற்செயலாகவென்றாலும் இச் செய்தியை தனக்கு தெரியப்படுத்திய இறைவனுக்கு நன்றி கூறிக்கொண்டு, நல்லூருக்கு வந்துசேர்ந்தாள் மேரி.

மேரி கதை சொல்லி முடிய மீண்டும் நண்பகல் பன்னிரண்டு மணிப் பூசைக்காக மணி ஒலித்தது. தொடர்ந்தும் புதிய மனிதரின் வரவினை எதிர்பார்த்து, தனது தட்டினை எடுத்துக்கொண்டு “அம்மா..... ஐயா.....பிச்சை போடுங்க” என்று கைகளை நீட்டிக்கொண்டிருந்தாள் அவள்.

ஆறாத்துயர்

அந்த மின்கம்பத்தின் கீழே குருதிப்புனலில் குளித்துக்கொண்டு பொன்னுடல் ஒன்று மண்ணாகிப்போய் சரிந்து கிடந்தது. “யார் பெத்த பிள்ளையோ! அது இருபது வயது மதிக்கத்தக்க ஓர் இளைஞனின் உடல் சற்றுத்தள்ளி அவனது புதிய, நம்பர் பிளேட் கூட வராத மோட்டார் சைக்கிள். அதுவும் காயப்பட்டு உடைந்து கிடந்தது. நண்பகல் பன்னிரண்டு மணியிருக்கும் வெயில் தனது கோர நாக்குகளை நீட்டி அவனைப் பதம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தது. அந்த வீதி மட்டும் ஊரடங்குச் சட்டம் போட்டது போன்று, மனித சஞ்சாரமற்று அமைதியாய்க் காணப்பட்டது.

யாராவது அவனை அடித்துவிட்டுப் போய்விட்டார்களா? அல்லது அவன் தான் கம்பத்தில் மோதினானா? நிச்சயம் கம்பத்தில் அவன் தான் மோதியிருக்க வேண்டும். அதன் கீழே தானே கிடக்கிறது அவனது உடல். அந்த வீதியால் போன ஒன்றிரண்டு ஆட்டோ கூட அவ்விடத்தில் நிற்காமல் போய்க்கொண்டிருந்தது. மூன்றாவதாக வந்த ஆட்டோ மட்டும் திடீரெண்டு நின்றது. அதில் வந்த நடுத்தர வயது மதிக்கத்தக்க ஆட்டோ றைவர், அவன் அருகே சென்றார். குருதியோடு கிடக்கும் பையனின் மூக்கில் கையை வைத்துப்பார்த்தார். அவரின் உதடுகள் கோணின. அவனைப் பற்றிய தகவல்கள் ஏதாவது கிடைக்காதா? என்று தேடினார். ஒன்றையும் காணவில்லை. “இந்தக் காலப் பெடியன்கள் ஒரு போனைக்கூடவா? கொண்டு திரியாமல் இருப்பான்கள்” என்று நினைத்துக்கொண்டார். அவன் கோரமாகக் கிடந்தபோது அவன் காற்சட்டைப்பையில் அவனின் போனையும் பேசையும் அடித்துக்கொண்டு போனவனை அந்தக் கடவுளுக்கு மட்டும் தான் தெரிந்திருக்க வேணும்.

“என்ன நடந்தாலும் நடக்கட்டும் அவனை ஆஸ்பத்திரியில் சேர்ப்பம்” என்று கஸ்டப்பட்டு அவனைத் தூக்கிப்பார்த்தார் அவரால் முடியவில்லை. யாராவது வருவார்களா? என்று வீதியைப் பார்த்தார். ஒருவரையும் காணவில்லை. தூரத்தில் சைக்கிளில் ஒருவர் வந்துகொண்டிருந்தார். அவ்விடத்தில் நிற்பதற்கு, வந்தவருக்கு விருப்பம் வரவில்லை. “இவ்வாறான சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகள் எல்லோருக்கும் கட்டாயம் வரும். பொறுப்பில்லாமல் இருக்கிறீங்க. இந்த றோட்டால இதுவரை ஒன்றும் போகாமலா? இருந்திருக்கும். தங்களுக்கென்ன என்று போய் இருப்பாங்கள். அதுதானே நெருப்பு மழை பெய்யுது” என்று புலம்பிக்கத்த, வந்தவர் நின்றுவிட்டார். அவரின் துணையோடு அவனைத் தனது ஆட்டோவில் ஏற்றிக்கொண்டு யாழ்ப்பாணம் பெரிய ஆஸ்பத்திரியை நோக்கி விரைவாகச் செலுத்தினார்.

அங்கு டாக்டர்கள் அவனைப் பரிசோதித்தனர். இன்னும் முப்பது நிமிடங்களுக்கு முன்னர் கொண்டுவந்திருந்தால் அவனைக் காப்பாற்றி இருக்கலாம் என்று றைவருக்கு கவலையுடன் கூறினார். பாவம்! அவர் தான் என்ன செய்வார்? பெற்றோருக்கு எவ்வாறு செய்தி அனுப்புவது? யார் இந்தப் பையன்? என்ன கொடுமை இது? வைத்தியசாலைப் பொறுப்பதிகாரி பொலிஸுக்கு அறிவித்தார்.

அவர்கள், அவனின் பெயர் விபரம் எடுப்பதென்றால் அவன் அடிபட்ட இடத்துக்குப் போகவேண்டும் என்று குறிப்பிட்டு அங்கு விரைந்தனர். அவன் ஆசையோடு வாங்கிய மோட்டார் சைக்கிளில் சாவிகள் மற்றும் ஆவணங்கள் இருக்கும் பெட்டியைத் திறந்தனர். அந்தப் புத்தகத்தில் அவனது பெயர் அச்சுதன் என்றும், வயது 19 என்றும், முகவரி கொக்குவில் என்றும் இருந்தது. சம்பவம் நடந்த இடம் இராமநாதன் வீதி. பெற்றோர் இருக்கும் இடம் கொக்குவில். “ஒரு கூப்பிடு தொலைவில் வீடு என்ன பாவம் செய்தானோ? அனாதைபோல இவ்வளவு நேரமும் கிடந்திருக்கிறானே!

பொலிஸ்காரர் செய்தி கொடுக்க வீட்டுக்குச் சென்றனர். வீட்டையும் இலகுவில் கண்டுவிட்டனர். உள்ளே இருந்து ஐம்பது வயது மதிக்கத்தக்க ஒரு பெண் வந்தாள். அவள் தான் அச்சுதனின் தாயாக இருக்க வேண்டும். “உங்களுக்கு அச்சுதன் என்று மகன் இருக்கிறாரா? அம்மா” அவள் பதறியபடி “ஓமோம் என்ன அவனுக்கு” என்றாள் சத்தமாக. “ஒன்றுமில்லை மோட்டார் சைக்கிள் அக்சிடண்ட் ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்திருக்கிறம் போய் பாருங்க” என்று சொல்லிவிட்டு அவர்கள் விடைபெற்றனர். பொலிஸ்காரருக்குக் கூட அவனின் இழப்புப்பற்றித் தாய்க்குத் தெரிவிக்க மனம்வரவில்லை.

அச்சுதனின் அம்மா ஜானகி அயலில் ஒரு பெண்ணையும் கூட்டிக்கொண்டு மகனைப் பார்க்க விரைந்து சென்றாள். ஆட்டோவில் இருந்தபடியே வவுனியாவில் நிற்கும் தந்தைக்கு செய்தி அனுப்பினாள். ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்த ஜானகி அவசரசிகிச்சைப்பிரிவில் தானே மகன் இருப்பான் என்ற எண்ணத்தோடு அங்கு சென்று கேட்டாள். அவள் கேட்கப் பாவமாக இருப்பதைக்கண்ட நேஸ் “முதலில் இங்குதான் இருந்தவர் இப்ப வெளியில் அனுப்பியிட்டம்” என்றாள். கொஞ்சம் தெம்பு வந்தமாதிரி உணர்ந்த ஜானகி, “வாட்டிற்கு அவனை மாற்றிவிட்டார்கள்” என்று நினைத்து வாட் பார்க்கும் நேரம் வரட்டும் என்று வெளியே இருந்த நாற்காலி ஒன்றில் அமர்ந்தாள். பக்கத்தில், சற்றுத் தொலைவில் பணியாளர்கள் மூவர் பேசிக்கொண்டு நின்றனர். “கொக்குவில் பெடியன், அச்சுதனாம் பேர் வீண அடிபட்டுச் செத்திட்டான். பொலிஸ்காரர் நியூஸ் கொண்டு வீட்டுக்குப் போயிருக்கினம். இப்பதான் அவனை அங்கு போட்டிட்டு வாறம்” என்று மற்றைய பணியாளர்களுக்குச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தது, அமைதியான சூழ்நிலையில் இருந்த ஜானகியின் காதுகளில் நாராசமாய்ப் பாய்ந்தது. விறுக்கென எழுந்து நான்கு பாய்ச்சலில் “சொன்னதை ஒருக்காத் திருப்பிச் சொல்லுங்க” என்றாள். அவர்கள் அந்தச் செய்தியை மீண்டும் தெரிவித்தனர். அதுகேட்டு ஜானகி அப்படியே மயங்கி நிலத்தில் சாய்ந்தாள்.

விசாரணைகள் முடிந்த கையோடு அச்சுதனின் உடலம் அழகான பெட்டியில் அடக்கப்பட்டு, வீட்டின் நடு ஹோலில் வைக்கப்படும் தருணத்தில் தந்தை சிவபாலனும் வவுனியாவில் இருந்து வந்துவிட்டார். காயப்பட்ட மகனைக் காண வந்த அவருக்கு மகன் படுத்திருந்த கோலம் அவரை அனலில்பட்ட புழுவாய்த் துடிக்க வைத்தது. கத்தினார்; குளறினார்; இன்னும் என்னென்னவோ செய்தார்.

அச்சுதன் அவர்களின் கடைக்குட்டியும் செல்லக்குட்டியும் ஆம்பிள சிங்கக்குட்டியுமாக இருந்தான். அக்காமார் இருவர். ஒருத்தி கனடா, மற்றவள் பல்கலைக்கழகம். அப்பா கச்சேரியில் ரீஏ (TA) ஆக வேலை. அம்மா ஜானகிக்கு இவர்களைப் பார்க்கும் வேலை.

அச்சுதன்; அவனை யாருக்குத்தான் பிடிக்காது. அவ்வளவு நல்ல பிள்ளை. நகர்ப்புறப் பாடசாலை ஒன்றில் உயர்தரத்தில் கணிதப்பிரிவில் கற்று பரீட்சையும் எழுதிவிட்டான். பெறுபேற்றுக்காக காத்திருக்கின்ற வேளையில் “அம்மா நான் பெயில் விட்டிட்டன் என்றால், நீங்க மோட்டர் சயிக்கிள் வாங்கித்தர மாட்டீங்க. எப்படியும் அப்பாட்டர் சொல்லி வாங்கித்தான்” என்று தாய்க்கு ஐஸ் வைத்து அவளைக் கட்டிப்பிடிப்பான். “சரி சரி தரலாம் பொறு பொறு” என்று தட்டிக் கழித்துக்கொண்டே வந்தாள் ஜானகி. அவன் சொன்னது போல பெறுபேறுகளும் வெளியாகும் என்று தான் செய்திகளும் அறிவித்துக் கொண்டிருந்தன. அச்சுதன் நல்ல பெறுபேறு எடுப்பான் என்று தாய்க்கு நன்றாகவே தெரியும். அவன் அப்படிக் கெஞ்சுவதால் “வாங்கித்தான் கொடுக்க வேணும்” என்று நினைத்து கனடாவில் இருக்கும் மூத்த மகளிடம் கொஞ்சக்காக தருமாறு கேட்டிருந்தாள் ஜானகி. அதன்படி அவளும் கொஞ்சம் அனுப்பியிருந்தாள். “மிச்சத்துக்கு என்ன செய்வது” என்று யோசிக்கும் போது “அம்மா என்ற சங்கிலியை அடைவு வைச்ச வாங்குவம்” என்று ஐடியா கொடுத்தான் அச்சுதன். இவ்வாறு சைக்கிள் வாங்குவது அவனுக்கு ஒரு வெறியாகவே காணப்பட்டது.

இருபது நாட்களுக்கு முன்பு நாலு லட்சம் ரூபாய்க்கு அவன் கையில் அந்த வில்லங்கமான மோட்டர்சயிக்கிள் வந்து சேர்ந்தது. அது தனது உயிருக்கே உலை வைக்கும் என்று அவனுக்குத் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லையே. அவனின் மகிழ்ச்சிக்கு அள்வேயில்லை. அந்தச் சயிக்கிளோடு போட்டோ எடுத்து பேஸ்புக்கில் போட்டது, உறவினர் நண்பர்களுக்கு அனுப்பினது தாயை அதில் ஏற்றிக்கொண்டு கோயிலுக்குப் போனது, போகாத உறவினர் நண்பர்கள் வீடுகளுக்குப் போனது என்று இந்த சயிக்கிள் வந்த நாள் முதல் அவன் செய்யாத கூத்தே இல்லை. மகனை நினைத்து நினைத்து நெஞ்சிலும் வயிற்றிலும் குத்திக் குத்தி பெருங்குரலெடுத்து அழுதாள் ஜானகி.

அவனின் இறுதிச் சடங்குக்காக தமக்கை விஜி, கனடாவில் இருந்து வர ஆயத்தமாவதாகச் சொன்னமையால் அவனின் உடல் மூன்று நான்கு நாட்கள் வீட்டில் இருக்கவேண்டியிருந்தது. அண்மையில் வெளியாகும் என்று குறிப்பிட்ட க.பொ.த.உயர்தரப் பரீட்சைப் பெறுபேறுகளும் அவன் சாவடைந்த அடுத்த நாள் நள்ளிரவு வெளியாகின. துன்பத்துக்குள் துன்பமாக அவர்களுக்கு இந்நிகழ்வும் அமைந்துவிட்டது. அச்சுதன் அனைத்துப் பாடங்களிலும் A தரச்சித்தி பெற்று மாவட்டத்தின் முதல்நிலை மாணவனாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டிருந்தான்.

பெறுபேறுகள் அறிந்த ஜானகி, விக்கித்துப்போய் மேலே பார்த்தாள். அங்கு அச்சுதனின் சிரித்தமுகத்தோடுகூடிய கண்ணீர் அஞ்சலி பனர் காற்றில் மெதுவாக அசைந்தபடி, தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. அப்போது அவளும் அவனைப் பார்த்து வாய் விட்டுச் சிரித்தாள்... சிரித்தாள்... சிரித்துக்கொண்டே இருந்தாள்.

கட்டிளமைத் தவறு

“கிச்சு-- கிச்சு-- கிச்சு” தையல் மெசினின் சத்தம் இன்னும் ஓயவில்லை. நாளை சித்திரை வருடப்பிறப்பு. இந்த நாளைந்து சாறிச்சட்டைகளையும் நிச்சயம் கொடுத்தாக வேண்டும். மாலை 2 மணிக்கு தைக்க இருந்தவர் இரவு 10 மணியாகியும் இன்னும் அதனைவிட்டு எழும்பாமல் தைத்துக்கொண்டே இருந்தாள் மைதிலி. “பிள்ளை வந்து படு”-- நேரம் போகுது தனியே இருக்காமல் வாமோனை” என்ற அம்மாவின் வார்த்தைகள் இதமாக இருந்தாலும் நாளை வருகின்றவர்களுக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டியவள் அவள் தானே. இது முடிய எப்படியும் இரவு 12 மணி ஆகும். கைவேலைகளைக் காலையில் செய்யலாம் என்று மனதுக்குள் எண்ணிக்கொண்டாள். தன்னிடம் உடுப்புத் தைக்கின்றவர்களுக்கு நேர்மையாக இருந்து பழக்கப்பட்டவள் அவள். “பிறகு தாறன் கொஞ்சம் கழித்து வாங்கோ” என்றெல்லாம் சொல்வது கிடையாது. அவள் நேர்மையாக இருப்பதனால் தையலுக்கு வருகின்றவர்களும் அவளை காசு விசுயத்தில் ஏமாற்றுவதில்லை.

கடந்த எட்டு வருடங்களாக இந்த கலைக்கு முழுக்குப் போட்டிருந்தவர் தான் அவள். ஆனால், இப்போது ஒரு கணநேரம்கூட ஓய்வின்றி இத்தொழிலை மேற்கொள்ள வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டுள்ளது. கட்டிளமைப்பருவத்தில் வாழ்வில் ஏற்பட்ட சில மாற்றங்கள், வழிநடத்தல்கள் இன்றி தனது வாழ்வை எங்கோ கொண்டு போய்விடும். என்று அவள் அப்போது எண்ணியிருக்கவில்லை நியாயமில்லை. மைதிலி பெயருக்கேற்ப எப்போதும் மிக அழகாகத்தான் இருப்பாள். பொதுநிறம், சுருண்ட கேசம், அழகான பல்வரிசை, சிரிக்கும்போது கன்னத்தில் குழி, வட்டமுகம், பேசுங்கண்கள் என்று அத்தனை அழகும் அவளிடம் கொட்டிக் கிடந்தன. பார்ப்பவரை மீண்டும் பார்க்க வைக்கும் அழகும் ஒருவகை மிடுக்கும் அவளிடம் இருந்தன.

இந்த அழகில் பள்ளிப்பையன்கள் மட்டுமன்றி வழியால் செல்லும் இளைஞர்களும் சிக்கித் தவித்தனர். அவ்வாறு பள்ளிக்குச் சென்றுவரும் வழிகளில் தான் மைதிலி மாறனைச் சந்தித்தாள். மைதிலி வீட்டில் 4 பெண் பிள்ளைகள் அம்மாவும் அப்பாவும் மிகுந்த அன்பும் செல்லமும் கொடுத்து வளர்த்துவந்தனரே தவிர கண்டிப்புடன் வளர்க்கத்தவறிவிட்டனர். இத்தகைய வீட்டுச் சூழல் மைதிலிக்கு பெரியதோர் சுதந்திரத்தை வழங்கியது. எனவே மாறனின் காதல் வலையில் இலகுவில் விழுவதற்கும் இந்தச் சூழலே காரணமாகியது. அவன் போகவும் வரவும் பின்னால் திரிந்து மைதிலியை வசப்படுத்தினான். பாடசாலைக்குப் போவதாகச் சொல்லிக்கொண்டு மைதிலி ஒரு நாள் அவனுடன் சேர்ந்தே போய்விட்டாள்.

அவனும் பொறுப்பற்றவன் தொழில் துறை தெரியாதவன், 'ஆசை அறுபது நாள் மோகம் முப்பது நாள்' என்பதற்கிணங்க அவனுக்கு மைதிலி மீதிருந்த ஈடுபாடு குறையத் தொடங்கியது. இவ்வேளையில் மைதிலி கருவுற்றும் இருந்தாள். மாதங்கள் உருண்டன. மைதிலி பதினேழு வயதில் ஒரு பெண் குழந்தைக்கு தாயானாள். அவ்வேளையில் சரியான கவனிப்புக்கள் இல்லாத காரணத்தினால் அவளுக்கு குளிர்சன்னியும் ஏற்பட்டது. அவள் இவ்வாறு போராடுகின்றாள் என்ற செய்தியை தந்தை கந்தசாமியும் அறிந்துகொண்டு தாய்க்குத் தெரிவித்தார். ஷபெத்த மனம் பித்து; எவ்வாறு பொருத்திருக்க முடியும். ஷஎன்ன வந்தாலும் வரட்டும்; என்று மைதிலியையும் குழந்தையையும் கூட்டிவந்துவிட்டார் கந்தசாமி.

அதற்குப் பிறகுதானே கச்சேரி தொடங்கியது. இவளைக்கண்டு மூத்தவர்கள் முகம் சுழிக்கத் தொடங்கினர். உண்மை நிலையும் அதுதானே. எவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்வது என்று மைதிலியும் அடங்கி, ஒடுங்கி, வெட்கி வேதனைப்பட்டு இருந்தாள். மைதிலிக்கும் மாறனுக்கும் ஏற்பட்டு வந்த பல மனக்கசப்புக்கள் வாழ்க்கையில் அவர்கள் மீண்டும் இணைந்து வாழ்வதற்கு சந்தர்ப்பமளிக்கவே இல்லை. கெட்டதிலும் ஒரு நல்லது என்பார்கள்.

அப்போது கணவனால் கைவிடப்பட்ட பெண்களுக்கான புனர்வாழ்வாக ஒரு அரசசார்பற்ற நிறுவனம் வேலை வழங்கியது. அவ்விடத்தில் மைதிலியும் தன்னை இணைத்துக்கொண்டாள். வேலையில் தீவிரமானதால் அவளுக்கு பதவி உயர்வு ஒன்றும் கிடைத்தது. வெளிநாட்டு நிறுவனங்கள் என்றபடியால் சம்பளமும் உச்சமாக இருந்தது.

வன்னியில் யுத்த மேகங்கள் சூழ்ந்துவரத் தொடங்கின. எனவே இந்நிறுவனம் வேலையை வவுனியாவுக்கு மாற்றிக் கொண்டது. அங்கு வந்தால் மட்டுமே வேலை கிடைக்கும் என்றனர். என்ன செய்வது கட்டாயம் போகவேண்டிய நிர்ப்பந்தம். பேரன் பேத்தியுடன் மகளை விட்டு அங்கு செல்லத் தயாரானாள். அடிக்கடி மகளைப் போய் பார்வையிட்டு வந்தார் கந்தசாமி. அவளின் கடுமையான உழைப்பு அவளை வேறு சிந்தனைகளுக்கு கொண்டு செல்லவில்லை. சகோதரிகளின் திருமணத்துக்கென எவ்வாறெல்லாம் உதவ முடியுமோ அப்படி தந்தைக்கு உதவி செய்து தனது மனக்காயங்களை களைய முற்பட்டாள்.

காலச்சக்கரம் சுழன்றுகொண்டிருந்தது. என்ன நினைத்தாரோ. இம்முறை மகளிடம் சென்ற கந்தசாமி அவளைத் திருமணம் செய்யும்படி வேண்டினார். நான் இல்லாத காலத்தில் இந்தப் பிள்ளை தனித்துவிடும் அல்லவா? மைதிலியின் அயலில் இருக்கும் பெரியவர் ஒருவரும் கந்தசாமியும் இணைந்து நீண்ட நேரம் திருமணம் பற்றிப் பேசிக்கொண்டனர். “நான் சூடுகண்ட பூனை அப்பா, என்னை விட்டுவிடுங்கள்” “நீ சின்னப் பிள்ளை காலம் முழுக்க இப்படி இருக்க முடியாது பிள்ளை---” அந்த பெடியன் நல்லது. அவரும் ஏற்கனவே திருமணம் செய்து விவாகரத்து ஆனவர். பிள்ளை இல்லை. உனது பிள்ளையையும் தன்ர போல வளர்ப்பார்” என்று வற்புறுத்தினார். அவள் எவ்வளவோ மறுத்தும் காலமும் நேரமும் அவளை இந்த மாய வலைக்குள் மீண்டும் மாட்டிவிட்டிருந்தன.

மைதிலிக்கும் லிங்கனுக்கும் எளிமையான முறையில் பதிவுத் திருமணம் நடந்தது. ஆரம்பத்தில் எல்லாமும் நன்றாகப்

போய்கொண்டு இருந்தது. பேரன் பேத்தியிடம் இருந்த பிள்ளை இப்போது இவர்களிடம் இருந்தான். அப்பா, அப்பா என்று வாய் நிறையவும் அழைத்தான். லிங்கனும் மகிழ்ச்சியடைந்தான். எனினும் மைதிலியின் மகள் கிருத்திக்கு இந்தச் சூழல் பிடிப்படவில்லை. பேரன் பேத்தியுடனே சென்றுவிட்டான்.

வன்னி இடம்பெயர்வுகள் தீவிரமடைந்தன. மைதிலியின் குடும்பமும் இடம்பெயர்ந்தது. இவளுக்கு அவர்களை வந்து பார்க்க முடியாதபடி பாதைகள் எல்லாம் அடைக்கப்பட்டிருந்தன. இறுதி யுத்தத்தின்போது தந்தை கந்தசாமியை இழந்துவிட்ட சோகத்தோடு இவளின் குடும்பத்தினர் வவுனியா முகாமுக்கு வந்து சேர்ந்தனர். தந்தையை நினைத்து நினைத்து அழுதாள். மைதிலி எல்லாருக்கும் எல்லாவற்றையும் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தும் பார்த்தும் வந்தாள்.

இப்போது மைதிலியும் லிங்கனும் இணைந்து பெரியதொரு மாளிகையே கட்டிமுடித்தனர். இதற்கு லிங்கன் எவ்வளவு பங்கு வகித்தானோ அவ்வளவுக்கு அவளும் பங்கு வகித்திருந்தாள். அவளின் வேலை நிறுவனம் சேவையை முடித்து வெளிநாடு செல்லத் தயாராகியது. எனவே அவளுக்கு இப்போது வேலையும் இல்லாமல் போய்விட்டது. தனக்கு கிடைத்த சேமலாபநிதி 7 லட்சம் அதனையும் எடுத்து லிங்கன் கையில் கொடுத்துவிட்டான். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக லிங்கனின் வியாபாரங்களும் முடங்கின. என்ன செய்தாலும் நட்டமே ஏற்பட்டது. சாப்பிடுவதற்கே கஸ்டமான ஒருநிலை. மைதிலியின் நகைகளும் ஒவ்வொன்றாக விற்கப்பட்டு காதுத்தோடு மட்டுமே மிஞ்சி இருந்தது.

லிங்கன் இப்போது, மைதிலி மீது நிறைய குற்றங்களை காணத் தொடங்கினான். அவள் ஏதாவது கதைத்தாள். அல்லது கண்டதால் எறிவான் என அவன் என்ன செய்வான் ஏது செய்வான் என்று தெரியாமல் மைதிலி மலைத்துநின்றாள். அதுமட்டுமன்றி சிறிய வயதில் சோரம் போனவள் தானே என்று

சந்தேகப்படவும் தொடங்கினான். தனது வாகனத்தைத் தூரே நிறுத்திவிட்டு வந்து அவளை நோட்டம் விடுவது அவனின் செயல்களில் கேவலமான செயலாக இப்போது இருந்தது.

ஒருநாள் “உங்களோடு இருந்த காலங்களை மறக்கமாட்டேன், சந்தோசம். சாப்பிட்டாயா? என்று கேட்கக்கூட ஆளில்லாமல் தான் இருப்பீங்க--- உங்கட வீட்டில நான் பங்கு கேட்கமாட்டன் என்றாள்” பின்னாளில் அந்த வீட்டைத் தனது தம்பியின் பிள்ளைக்கு எழுதவே அவன் இருந்தான். தனது உழைப்பின் மூலம் கட்டிய வீட்டிலும் துளியும் இடமில்லை. அவனின் மனத்திலும் இடமில்லை. “சே... ஏன் இந்த வாழ்க்கை?” தனக்கு கையில் அகப்பட்ட ஆடைகளை எடுத்துக்கொண்டு வெறுங்கையோடு இலங்கை புக்க இராவணன் போலத் தனது தாய் மனைக்குப் பயணமாகி இன்றோடு ஓராண்டு ஆகியும் அவன் இன்று வரை இவளைத் தேடி வரவுமில்லை.

சின்னவயதில் தாயிடம் கற்றுக்கொண்ட இந்தக் கலையானது நாற்பது வயதில் கைகொடுத்தது. இதன் மூலம் கிடைக்கும் வருமானம் இன்று போதுமானதாக இருக்கின்றது. ஏன்? ஒன்றிரண்டு நகைகளைக்கூட அவளால் இப்போது வாங்க முடிந்தது. தனது நினைப்பில் இருந்து மீண்டாள் மைதிலி. “தன் கையே தனக்கு உதவி” என்று எண்ணியவளாக, மிசினில் இருந்து எழுந்து “மிகுதியை நாளை காலையில் முடிப்பம்” என்று, தனது படுக்கையில் போய் வீழ்ந்தாள் நாளை விடியலுக்காய்.

ஐயாயிரம் ரூபாய்

இந்தாங்கப்பா--- ஒரு இறாத்தல் பாணும் ரெண்டு பனிஸ்சும் வாங்கி வாங்க” என்று வெளியே புறப்பட்ட எனது கணவரை மறித்து ஒரு ஐயாயிரம் ரூபாய்த் தாளை நீட்டினேன். அவருக்கு வந்தது ஒரு கோபம் பாருங்க அப்படி ஒரு கோபம் “என்ன--- உனக்கென்ன விசரா? இந்தக் காலம் உனக்கு ஆராவது ஐயாயிரம் ரூபாவை மாத்தித்தருவானா? நேற்று மா அரைச்சது அல்லோ! ஏதாவது செய். போ-- போ” என்று என்னைத் தாறுமாறாக ஏசிவிட்டுப் போய்விட்டார்.

“நானும் என்ன சளைத்தவளா? எனக்கும் கோபம் அப்படி வந்திட்டுது. இண்டைக்கு வெள்ளிக்கிழமை வீடு, வாசல் கழுவ வேணும். எவ்வளவு வேலை கிடக்கு. வளவுகள் எல்லாம் அடைஞ்சு கிடக்கு. அவருக்கு என்ன தெரியும். நல்ல சாப்பாடு விழுந்தாச் சரி” என்று எனக்கு வாயில் வந்ததையெல்லாம் கொட்டிப்பேசிக்கொண்டு பிட்டுக் குழைப்பதற்காக தண்ணீரைக் கொதிக்க வைத்தேன். எனினும் எனக்கு வந்த ஆத்திரம் இன்னும் அடங்கவில்லை.

என்ர பெடியன் சைக்கிள் இல்லை என்றால் எங்கும் போகமாட்டான். அப்படி பஞ்சியடிப்பான். அவன்ர சைக்கிளும் காத்துப்போயிற்று. “அப்பு இண்டைக்கு அவர் வாறதுக்கிடையில இந்தக் காசை மாதியே ஆகவேணும். மிச்சக்காசைப் பிறகு வாங்குவம். போய் வாண செல்லம். வசந்தன் மாமாவின் கடையில மாத்து” என்று ஐஸ் வைத்தேன் அவனுக்கு. அவனோ மாட்டன் என்று நிற்கிறான்-- “அவர் மாத்தாத காசை கட்டாயம் நாங்க மாத்திக்காட்ட வேணுமடா-- வாடா-- வாடா--” என்று செல்லம் கொட்டினேன். அவன் ஆடி அசைந்து அப்பதான் முகம் கழுவப்போனான். எனக்கோ விசராய் கிடக்கு. “சரி தாங்கோ என்ன வாங்கிற்று” என்றான். “என்னடா உனக்கும் கொப்பருக்கு சொல்லுறமாதிரி பத்துத்தரம் சொல்ல வேணும் என்னடா?” என்று ஆத்திரத்தில் பல்லைக்கடித்தேன்.

அவன் பக்கத்தி வீட்ட சைக்கிள் கேட்க போயிட்டான். சட்டிபானையை கழுவிக்கொண்டிருந்த அம்மா “ஏனடி புறுபுறுக்கிறாய். அவர் சொன்ன மாதிரி இதைக் காலம மாத்த மாட்டங்கள் தானே---” என்றா. “ஒரு ஆம்பிளைக்கு இது ஒரு வேலையாண. என்ன நீயும் அந்தப்பக்கம் சாய்கிறாய். வீட்டில பொறுப்பில்லாமல் கதைக்கிற சனத்தோடநிண்டு ஆடுங்கோ” என்று சொல்லிக்கொண்டு நான் உள்ளே வந்து அடுப்பை நிறுத்திவிட்டு குசினியைத் தட்டிக்கூட்டத் தொடங்கினேன்.

“சசி அத்தை வீட்ட சைக்கிள் இல்லையாம் அம்மா. அண்ணாக்கள் ரியூசன் போயிட்டாங்களாம்” என்று சொல்லிக்கொண்டு என்ற மகன் கடைக்குப் போற அக்கறை ஏதுமின்றி வந்து அந்தக் காசை மேசையில் வைத்தான். அப்போது மின்னல் வேகத்தில் குசினிக்குள் வந்துபோன மனிசன், பாணைக் கொண்டு வந்து வைத்ததை நான் கவனிக்கவில்லை. நான் சுருவச்சட்டியை எடுத்து மாவைப் போட்டு தண்ணியை ஊத்தினேன். மாவைக்கிண்டுவதற்கு அகப்பைக் காம்மை எடுக்கத் திரும்பியபோது தான் தட்டிலே பாண் இருப்பதைக் கண்டேன். “ஆரம்மா பாண் வாங்கினது” என்று வெளியில் இருக்கும் அம்மாவுக்கு கேட்கும்படி கத்தினேன். “வேற ஆரு உன்ர மனிசன் தான்” வெளியில் இருந்து அம்மாவின் குரல் வந்தது.

“சீ--- சீ--- என்டா இது இதைத்தானே நான் முதல்ல சொன்னேன். எப்பவும் இப்படித்தான் ரெண்டு வேலை பார்க்க வைக்குங்கள். மாவை எடுத்து அங்கால வைத்தேன். சூட்டோடு பிறிச்சிலையும் வைக்க ஏலாது. ஆறவேணும். சரி இனி ஏதாவது கறி தேட வேணுமே. பள்ளிக்கூடம் லீவு என்றால் எனக்கு அப்படி ஒரு அலுப்பு வந்திடும். “ஐயோ இனித் தேங்காய் உரித்து, திருவி-- “அவருக்கு நேரம் போகப் போகுது” வயலுக்குப் போறவர். என்ற மகனுக்கு அரைக்கிற சம்பல் பிடிக்காது. அவனுக்கு இடிக்க வேணும். “இஞ்ச வா தம்பி நான் தேங்காய் திருவுறன். நீ மிளகாயை இடி என்றேன். அவன் ரீவியை விட்டு எழும்பவே இல்லை. “சரி நானே

இடிப்பம்” என்று அவசரமாக இடித்து, ஒருமாதிரி சாப்பாட்டைப் போட்டுக் கொடுத்தேன். அவரவர் தங்கள் வேலைகளைப் பார்க்கத் தொடங்கினர். அம்மாவுக்கு இண்டைக்கு கிளினிக். பஸ் காசு கேட்பாவே. காசும் மாத்தேல்ல. கடவுளே! “அப்ப மருமகன்ர பக்கம் நிண்டவா இப்ப பார்ப்பம்” அம்மா போவதற்கு முன்னர் தம்பிக்கு போன் எடுத்தேன். “டே அம்மா சந்திக்கு வாறா காசு மாத்தேல்லையடா பஸ்சுக்கு காசுகொண்டுவந்து கொடு என்ன” என்றேன். “எடியே நான் தூர நிக்கிறன் இப்ப வரேலாது.. பொறு பொறு வாறன். வசந்தனுக்கு எடுக்கிறன். நீ அம்மாட்ட சொல்லு அதில வாங்கும்படி” என்று தம்பி சொன்னான்.

இப்படியே என்ற காலைப் பொழுது கழிந்துவிட்டது. வெயிலும் ஏறிக்கொண்டிருந்தது. எனது வேலைகளும் நடந்த வண்ணமே இருந்தது. ஆனால் முடியவில்லை. மனிசன் வந்து குளித்துவிட்டு சந்தைக்கு புறப்பட்டார். அப்போதும் அவர் அந்தக் காசை மாத்த வேணும் என்று நினைக்கவே இல்லை. தேநீரை ஊற்றிக் கொண்டு போய்க் கொடுத்தேன். காலையில் நடந்த சண்டையில் அவரும் நானும் கதைக்கவே இல்லை. காலையில் சண்டை போட்டால் எனக்கு கெட்ட கோபம் வரும்.

ஒருவாறு மதியச் சமையல் முடித்து ஓய்வாக இருக்கும் போது, காலையில் வந்த கருத்து வேற்றுமை ஏன் வந்தது? என்று யோசித்தேன். எனக்கும் அவருக்கும் வீணாக எந்தச் சண்டையும் வராது. என்னை “நீ” என்று கூட சொல்லாத மனிசன் எப்பிடிக்கதைச்சிது அப்பப்பா. ஐயாயிரத்தால் வந்த வில்லங்கம் தான். அண்டைக்கும் இப்படித்தான் பள்ளிக்கூடத்தில் நலன்புரிக்கழக காசைச் சேர்த்துக்கொண்டு பிள்ளையள் இரண்டு பேர் வந்தாளவ. பிறிற்சிப்பல்லிடம் போய் காசு கேட்க, அவர் ஐயாயிரம் ரூபாயை எடுத்துக்காட்டி இதை மாத்தி எடுத்துப்போட்டுத்தாங்க என்று கொடுத்ததும், அவளவ மாத்த இல்லை என்று போய்விட நான், “ஒரு மாதிரி காசை மாத்தாமல் அனுப்பிவிட்டீங்க என்ன சேர்” என்று அவரோடு நக்கல் அடித்ததும் ரூபகம் வந்தது. ஒரு தேவைக்கும்

உதவாத காக இருந்து என்ன பயன்? இதைத்தான் நாயும் தின்னாக்காக என்று பெரியவர்கள் சொன்னார்களோ?

போன கிழமை பக்கத்து விட்டு சசியின் பிள்ளைக்கு பிறந்தநாள். என்னிடம் இரண்டாயிரம் தரும்படி கேட்டாள் அவள். நான், இல்லை என்று சொல்லேல்ல. என்னிடம் ஐயாயிரம் இருக்கு மாத்திப்போட்டு எனக்கு மிச்சத்தைத்தான் என்றேன். எத்தனையோ கடைக்குத் திரிந்துதான், மாத்தியதாகச் சொன்னாள் அவள்.

‘இப்படித்தான் அண்டைக்கு சாமான் வாங்குவம்’ என்று ஐயப்பன் கடைக்குப் போனேன். மூவாயிரத்துக்குத்தான் வாங்கினேன். முதலாளியிடம் ஐயாயிரம் தானைக் கொடுத்தேன். அவர் என்னை ஒருமாதிரியாய் பார்த்து “எல்லாரும் ஐயாயிரத்தைக் கொண்டு வந்தால் நான் என்ன செய்ய” என்றார். நான் உடனே சொன்னேன் கடையை இழுத்துப் பூட்டுங்க என்று. இலங்கை பணவீக்கம் உள்ள நாடு அதனால் அப்படித்தான் இருக்கும் என்றேன். எனது அச்சொல்லில் அவரின் கோபம் தணிந்து என்னைப் பார்த்து எங்க பிள்ளை இருக்கிறீங்க என்று கேட்டார்.

இப்பிடித்தான் இந்த ஐயாயிரத்துக்கு எத்தனையோ வரலாறும் எத்தனையோ பேரின் வயித்தெரிச்சலும் இருக்குதுபாருங்கோ. நான் காக மாத்தாமல் ஒரு கலியாண வீட்ட போயிட்டன். அவர்கள் எனது உறவினரும் தான். முதலில் இரண்டாயிரம் போட்டால் போதும் என்று தான் இருந்தன். ஆனால் ஐயாயிரத்தை அப்படியே என்வலப்பில வைச்சுக் குடுத்திட்டு வரவேண்டி இருந்தது. பின்னர் செலவுக்கில்லாமல் பட்டபாடு எனக்கெல்லோ! தெரியும்.

எனது மனத்திரையில் ஐயாயிரம் ரூபாய் படம் ஒன்று ஓடிக்கொண்டிருந்தது. பக்கத்தில் எனது கடைசித் தம்பி வந்துநின்றதும் கூட எனக்குத் தெரியவில்லை. “என்ன யோசித்துக்கொண்டு இருக்கிற” “ஒண்டுமில்லையடா” காலையில்

நடந்த அமர்க்களத்தை அவனுக்குச் சொன்னேன். அவனுக்கு நேரமும் போய்விட்டது. “மாத்திரலாம் தானடி பிள்ளையை ஏத்த போக வேணும் நேரம் போயிட்டுது” என்று தனது பேசுக்குள்ள கிடக்குதோ என்று தேடினான். “இந்தா கிடக்கு பிடி பிடி இதை” என்று தந்தான். மாற்றிய ஆயிரம் ரூபாய் தாள் ஐந்தினை, எனக்கு அப்போது கடவுளைக் கண்டது போல இருந்தது. நான் உடனே “என்னைவிட்டுப் போகமாட்டேன்” என்று அடம்பிடித்த ஐயாயிரம் ரூபாய் தாளினை அவனிடம் கொடுத்தேன். கிளிநொச்சியிலும் மாத்த ஏலாது தான், சரி பாப்பம் என்று சொல்லியபடி புறப்பட்டான் அவன்.

வெள்ளிக்கிழமைகளில் மாலை ஆறு மணிக்கு நான் எங்கள் வீட்டுக்குப் பினறோட்டில் இருக்கும் அம்மன் கோயிலுக்குப் போவது வழக்கம். நாலைந்துபேர் அர்ச்சனை செய்தால் தான் எங்களுக்கும் மனத்திருப்தி. குருக்கள் ஐயாவுக்கும் பிரியோசனம். ஐயாவிடம் சில பேர் அர்ச்சனைக்காக பெயர், நட்சத்திரம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தனர். நான், தம்பி தந்த ஆயிரம் ரூபா தானை இனி எங்கு போய் மாத்துவது, பொழுதும் இருட்டிவிட்டது என்று வெறுங்கையோடுதான் அங்கு போனேன். எனது அன்றியின் மகளும் மகனைத் தூக்கிவைத்துக்கொண்டு எனக்கு முன்னால் நின்றாள். அவளிடம் காதுக்குள்ள கேட்டேன் “ஏன் பிள்ளை அர்ச்சனை செய்யேல” என்று. அவள் எனது காதில், “காசு மாத்த இல்லை அக்கா அது தான் அர்ச்சனை செய்யேல்ல” என்றாள். அடப்பாவமே! நீயும் என்னைப் போலத்தான் வந்திருக்கிறாயா? என்று கேட்டேன். கோயில் என்றாலும் இருவருக்கும் அப்படி ஒரு சிரிப்பு வந்தது. எங்கள் நிலையை நினைத்து ஐயா, சாமிக்கு பஞ்சாரத்தி காட்டினார்.

அவ்வேளை, அம்மானே! ஏன்? இந்த ஐயாயிரம் ரூபாயைக் கண்டுபிடிச்ச எங்களை எல்லாம் அல்லாட வைக்கின்றாய் என்று தலைமீது கைகூப்பி எனது சங்கடங்களை அம்மனுக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன்.

நம்பிக்கை

அதிகாலை ஐந்துமணி எட்டாம் வாய்க்கால் முருகன் கோவில் மணி பனிக் குளிரைக் கிழித்தபடி “டாங்--- டாங்” என்று ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது. மணியின் ஒலி கேட்டு கண் விழித்தாள் நந்தினி. இப்போது அவள் எழும்பினால்தான் சமைத்துவிட்டு வேலைக்கு விரைவாகப் போகமுடியும்.

பக்கத்தில், நுளம்பு வலைக்குள் படுத்துக்கிடக்கும் தாயாரை எட்டிப் பார்த்தாள். அவர் இன்னும் நித்திரையாகவே இருந்தார். அவருக்குப் பக்கத்தில் மகள் அக்கூயா. நந்தினி மெதுவாக நடந்து சத்தம் எழுப்பாமல் அடுக்களைக்குள் நுழைந்தாள். “இனி, இந்த அடுப்பை பற்றவைத்து ஈர விறகோடு போராடி காலைச் சாப்பாடும், மதிய சாப்பாடும் செய்து வைத்து வேலைக்கு போக எவ்வளவு நேரம் எடுக்க போகுது. மகள் அக்கூயா சமைப்பாள் தான். பாவம் அவள் ஏன் கஸ்டப்படுவான். அம்மாவையும் அவள் தான் பார்க்க வேணும்” என்று நினைத்தவளாக விரைவாக இயங்கத் தொடங்கினாள்.

“ம்....ம்” என்ற நீண்ட பெருமூச்சொன்றை உதிர்த்தவளாக, அவள் கொழும்பில் இருந்த அந்த வீட்டின் வசதிகளை இந்த வீட்டோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தாள். நெஞ்சம் விம்மி கண்கள் கனத்தன. நந்தினியும், குகனும் கருத்தொருமித்த தம்பதிகளாகத் தான் ஆரம்பத்தில் வாழ்ந்து வந்தனர். குகன் மீது அவள் வைத்த நம்பிக்கையோ அபாரம். இனிய இல்லறத்தின் பயனாக அழகான இரண்டு பெண் குழந்தைகள் அவர்களுக்கு கிடைத்தன. குகன் கட்டுநாயக்கா சர்வதேச விமானநிலையத்தில் “கஸ்டம்ஸ்” பகுதியில் வேலை செய்தான். கௌரவமான, ஊதியம் கூடிய வேலை அது. தனது மனைவியையும் இரண்டு பெண் குழந்தைகளையும் பொன் குஞ்சுகளைப் போலத்தான் பாதுகாத்து வந்தான். கொழும்பு தொடர்மாடி வீட்டுப் பகுதிகளில் ஒரு வீட்டைத் தனக்குச் சொந்தமாக வாங்கி வாழ்க்கை, வசதிகள் அனைத்தையும் அந்த வீட்டில் குவித்து வைத்திருந்தான் அவன்.

அண்மைக் காலமாக ஓர் இளம் பெண்ணின் சுவகாசம் ஏற்பட்டு குகன் அவளோடு சுற்றித்திரிவதை நந்தினி கண்டுகொண்டாள். அப்போது அவளுக்கு இந்த உலகே அழிந்து விட்டது போல உணர்ந்தாள். எனினும், பொறுமையோடு இதைக் கையாள வேண்டும் என்று தக்க தருணத்தை எதிர்பார்த்து கவலையோடு காத்திருந்தாள்.

அந்தத் தருணமும் விரைவில் வந்தது. அன்றொருநாள் சுகவீனம் காரணமாக குகன் வேலைக்குப் போகவில்லை. பிள்ளைகளும் பாடசாலைக்கு சென்றுவிட்டார்கள். இந்த நாளை கவனமாகப் பயன்படுத்த எண்ணியவளாய் அவனுக்குரிய உதவிகள் அனைத்தையும் விரைவாக செய்துவிட்டு, அவன் பக்கத்தில் வந்திருந்து “நான் ஒன்று கேட்பேன் நீங்க மறைக்காமல் சொல்ல வேணும்” என்ற பீடிகையோடு தொடங்கி, “நான் அண்டைக்கு அந்த கடையில் நிக்கேக்க நீங்க அந்த மூலை வீட்டில் காரை நிப்பாட்டி ஒரு பொம்பிளையை ஏற்றிப் போனீங்க அது யாரப்பா...? என்று பக்குவமாய் அதுவும் உடனேயே கேட்டுவிட்டாள் நந்தினி. இப்படி ஒரு தாக்குதலை எதிர்பார்க்காமல் இருந்த குகனுக்கு தூக்கிவாரிப்போட்டது. எனினும், தன்னைச் சுதாகரித்துக்கொண்டு “அது என்னோட வேக் பண்ணுற கேள் (Girl) ஊரில் இருந்து வந்திருக்கிறா. வேலைக்குப் போகேக்க தன்னையும் கூட்டிப்போக கேட்டவா? அதுதான்” என்றான். “அது ஏன் அப்பா? ஒவ்வொரு நாளும் உங்களோட வரவேணும்” என்றாள். நந்தினி உண்மையாக “இப்ப என்ன கேட்கின்றாய்? அது உனக்கு கட்டாயம் தெரிய வேணுமோ?” என்று கத்திவிட்டு தனது நோயையும் பொருட்படுத்தாமல் காரை (Car) எடுத்துக்கொண்டு வெளியே போய்விட்டான் குகன்.

இதன் பின்பு அவர்களிடையே எந்தக் கருத்துப்பரிமாற்றமும் நடைபெறவில்லை. “இவனை மலை போல நம்பினேனே... சே..” என்று நந்தினி மிகவும் துன்பப்பட்டாள். இருவரதும் உள்ளங்கள் மட்டும் பல்வேறு விதமான எண்ணங்களைச் சுமந்து கொண்டிருந்தன. அந்த வீட்டில் என்னதான் இருந்தாலும் ஒரு பெண்

எதையும் விட்டுக்கொடுப்பாள், ஆனால், தனது கணவனை தன்னுடைய வாழ்க்கையை இன்னொருத்திக்கு விட்டுக் கொடுக்கமாட்டாள் அல்லவா? நந்தினி இதற்கு விதிவிலக்கல்லவே. அவள் தனது வாழ்க்கையைக் காப்பாற்றப் போராடிக் கொண்டிருந்தாள். ஆனால் பயன் ஏதுமில்லை. குகனை விட்டு எங்காவது செல்ல வேண்டும். அவனைக் காணவே கூடாது என்று கோபம் கொண்டிருந்தாள். ஆனால், “பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் என்னாகும் அதுவும் பெண் பிள்ளைகள்” என்று அடிக்கடி தன்னை கேட்டும்கொண்டாள். ஒரு வீட்டில் இருந்து கொண்டே நந்தினியும், குகனும் திசைக்கொருவராக வாழ்ந்து வந்தனர். பிள்ளைகளும் வளர்ந்தவர்கள் என்பதனால் தந்தையின் செயற்பாடுகள் அனைத்தும் அவர்களுக்கும் மெல்ல மெல்ல தெரிய வந்தன.

“மம்மி..... டடாவின் நடத்தையால் வெளியே போகவே வெட்கமாய் இருக்கு நாங்க அம்மம்மா வீட்ட போய் இருப்பமா? என்று கேட்டாள் மூத்தவள் அபிநயா. சின்னவள் அக்கூயாவும் அழுதுகொண்டே “அங்கே போவம் மம்மி எனக்கு டடாவைப் பிடிக்கவே இல்லை” என்றாள். அவர்களின் மனமாற்றத்திற்காக ஒருமுறை “அங்கே போய் வருவோம்” என்று உருத்திரபுரத்துக்கு வந்து இரண்டு வாரம் தங்கிவிட்டு மீண்டும் கொழும்பிற்கு சென்றனர்.

இந்த இடைவெளியை குகன் மிகவும் அற்புதமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டான். அந்தப் பெண்ணை அழைத்துக் கொண்டு வீட்டிலே தங்கிவிட்டான். இவர்கள் மீண்டும் வீட்டிற்கு திரும்பிப் போனபோது அவன் மிகச் சாதாரணமாக, எதுவும் நடக்காதது போல நடந்துகொண்டான். அவனது செயல் இன்னும் நந்தினிக்கு துன்பத்தை தந்த அதேநேரம் அதிர்ச்சியையும் தந்தது. அந்த இளம் பெண் வேறுயாருமல்ல. நந்தினியின் சொந்த மைத்துனியின் மகள். நெருங்கிய உறவுக்காரி. அவளின் வயது. அபிநயாவின் வயதைவிட ஒன்றிரண்டு தான் அதிகமாக இருக்க வேண்டும்.

குகனின் செயலால் பாதிப்படைந்த மூவரும் இனிமேல் மீண்டும் கொழும்பிற்கு திரும்பி போவதில்லை என்ற வலுவான நம்பிக்கையோடு பேத்தியின் வீட்டிற்கு பயணமாகினர். மூத்தவள் உயர்தரப்பரீட்சையைக் கொழும்பிலே எழுதுவிட்டாள். அக்ஷயாவிற்கு இங்கத்தைய நிலைமைகள் பிடிபட கொஞ்சம் காலம் எடுத்தது.

கட்டாயம் நந்தினி உழைத்தே ஆகவேண்டிய நிலை. ஒரு கடையை எடுத்து நடத்தி வந்தாள் அவள். எனினும், கடையில் விற்பனை நடப்பதே மிகவும் குறைவாகக் காணப்பட்டது. வாடகை கொடுக்கக்கூட வருமானம் கிடைக்கவில்லை. இனி, வேறு ஒரு வேலையைத் தான் தேட வேண்டும். அதுவும் மூலதனம் இல்லாத வேலையை என்று சிந்தித்து நம்பிக்கையோடு இருந்தாள்.

அவளுக்கு இப்போது பல்வேறு விதமான கவலைகள்... கவலை என்பதே அறியாத நந்தினி கவலைக்குள்ளே வாழ்ந்து வந்தாள். தனது பிள்ளைகள் இருவரையும் “எப்படி கரை சேர்ப்பேன்”. இந்த ஒழுக்கம் கெட்ட தந்தையினால் அவர்களின் வாழ்வு பாதிப்படையப் போகிறதே” “இந்த அவசர யுகத்தில் இவர்களை வைத்து எப்படி பாதுகாப்பது, இருவரையும் ஒரு பொறுப்பானவன் கையில் பிடித்துக் கொடுத்துவிட வேண்டும் அது நடக்குமா? குழப்பம் ஏற்படுமா? தந்தையைக் கேட்பார்களே.” இவ்வாறு பல கேள்விகளும் நாளும் அவள் மனதைக் குடைந்தன.

அபிநயாவின் அழகையும், பண்பையும் பார்த்து கடவுள் அவளுக்கு ஒரு வரனை அனுப்பினார். பையன் வீட்டுக்காரர் எதனையும் எதிர்பார்க்கவில்லை. நல்ல பிள்ளையை மட்டுமே எதிர்பார்த்தனர். இக்காலத்தில் இப்படியான மனிதர்களும் இருக்கிறார்களே என வியந்தாள் நந்தினி. சம்மதம் தெரிவித்து விட்டாள்.

அபிநயா தன்னோடு தாயையும் தங்கையையும் வந்து இருக்கும்படி எத்தனையோ முறை கேட்டதுண்டு. எனினும், அது தனக்கு நாகரிகம் இல்லையே என்று நந்தினி மறுத்துவிட்டாள். இளையவளின் படிப்பும் முடிந்தது. தனியார் மருத்துவமனை ஒன்றில் வேலை செய்தாள். அவளின் சம்பளம் அவளின் வாடகைக்கும், சாப்பாட்டிற்கும், போக்குவரத்துக்கும் தான் போதுமானதாக இருந்தது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நந்தினியும் ஒரு வேலைக்குச் சென்றுவரத் தொடங்கினாள். அந்த வேலையை பெரிதாக எவரும் விரும்பமாட்டார்கள். அத்துடன் அது ஆபத்தானதும் கூட. உறவினரும், ஏன்? அயலவரும் அவளை ஏசினர். அவள் அதனைப் பொருட்படுத்தவே இல்லை. ஏன்? அவர்களிடம் இருந்தா இவளுக்கு வரப்போகிறது. ஒரு வெள்ளிச் சல்லி கூட வராது. என்று நன்றாகவே தெரியும். இதில் என்ன விமர்சனம் அவர்களுக்கு.

“அக்கூயா வேலை கிடைக்கும் போது செய்யட்டும்” என்று ஏதோ ஒரு நம்பிக்கையில் அவளுக்கும் வரன் தேடினாள் நந்தினி. ஒரு சாதகம் மிகப் பொருத்தமாகி விட்டது. சுவிசில் மாப்பிள்ளை. இலங்கை வரமுடியாது. பிள்ளைக்கு நகையும் இந்தியாவில் திருமணம் செய்வதற்குரிய செலவும் தேவையாக இருந்தது அவளுக்கு. இவ்வேளையில் அக்கூயா தானாகவே “மம்மி.... நாங்கள் இப்படியே டடாவை விடக்கூடாது... என்ன தான் இருந்தாலும் நாங்கள் அவரின் பிள்ளைகள் தானே. அவர் இந்த வேளையில் தரத்தானே வேணும்” என்றாள் கடுமையாக. “பூனைக்கு யார் மணியைக் கட்டுவது? நீ கேட்பாய் என்றால் கேட்டுப்பார்.” என்றாள் நந்தினி. “என்னோடு இருக்காமல் எல்லாத்தையும் கிழிப்பம் எண்டு போனீங்க... உங்களுக்கு நான் ஒரு சதமும் தரமாட்டேன்” என்று மறுப்பு தெரிவித்துவிட்டான் குகன். அவனுக்கு தெரியவில்லை விவாகரத்துக் கேட்டு நந்தினி எழுதினாள் என்றால், அவன் எவ்வளவு படி கட்ட வேண்டும் என்று. பிள்ளைகளின் எதிர்காலத்திற்காக அவள் அதனை விரும்பவில்லை என்பது அவனுக்கு தெரியாமலா? இருந்திருக்கும். “பொறுப்பில்லாதவன் இப்படித்தான் கதைப்பான்” அவள் வேறு வழியை யோசிக்க தொடங்கினாள். தளர்ந்துவிடவில்லை.

இந்த வேலையை நம்பி அவள் ஐந்து இலட்சம் ரூபா வங்கியில் கடன் எடுத்தாள். சென்ற மாதம் அக்ஷயாவின் திருமணத்தையும் இந்தியாவிற்குப் போய் செய்து முடித்தாள். இன்னும் நாலைந்து மாதங்களில் அவள் தனது கணவனிடம் சுவில்லாந்துக்கு போய்விடுவாள். அவள் அங்கு போய் வேலை பார்த்து ஏதாவது அனுப்பும் மட்டும் எடுத்த கடனைக்கட்ட இந்த வேலைக்கு அவள் இன்னும் போய் வரத்தான் வேண்டும்.

கொழும்பால் வந்த ஆரம்பத்தில் சகோதரி வீட்டில் இருந்த தாயோடு தான், இவர்கள் தங்கியிருந்தார்கள். எனினும் அதுவும் அழகல்லவே என்பதால் வீடு இல்லாத காணியில் ஒரு தகரக் கொட்டகையை மட்டுமே அமைத்து அவளின் வாழ்க்கை வண்டி நகர்ந்துகொண்டிருந்தது. வெயிலுக்கும் அதுதான், மழைக்கும் அதுதான். வீட்டுதிட்டம் கிடைக்க அவளுக்கு குடும்ப அங்கத்தவரின் எண்ணிக்கை குறைவு. அத்துடன் அவள் சட்டரீதியாக குகனிடம் இருந்து பிரியவும் இல்லை. இந்த இரண்டு காரணங்களால் அவளுக்கு வீடு ஒன்றும் கிடைக்கவும் இல்லை.

நெருப்போடு நெருப்பாக அவளது எண்ணங்களும் எரிந்துகொண்டிருந்தன. காலைப் பூசைக்காக மீண்டும் முருகன் கோயில் மணி ஒலித்தது. சட்டென நினைவுக்கு திரும்பினாள் நந்தினி, தாயை எழுப்பி அவருக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளை மிகவும் விரைவாக செய்தாள். தான் வரும் மட்டும் அவரை அக்ஷயாவின் பொறுப்பில் ஒப்படைத்தாள்.

விரைவாக குளித்தாள், சாப்பிட்டாள், தனது வேலைக்குரிய சீருடையை ஒவ்வொன்றாக அணியத் தொடங்கினாள். ஜீன்ஸ், சேட், ஜக்கட், பூட்ஸ், தலைக்கவசம்... என்று அவளின் தோற்றம் இப்போது ஒரு விண்வெளி வீராங்கனையைப் போன்று மாறியது. வீதியில் இறங்கி தனது சைக்கிளில் பறந்து கொண்டிருக்கிறாள் அந்த நந்தினி என்னும் புதுயுகப் பெண், கண்ணி வெடி அகற்றும் பிரிவினது அலுவலகம் நோக்கி...

ஆனந்த இல்லம்

ஏற்றம் மிகு வனப்புடன் ஒங்கி உயர்ந்து நிற்கின்றது அந்த வீடு. அதில் “அமுதயாழினி” என்று பொறிக்கப்பட்டிருக்கும் பெயர்பலகை அனைவரின் கண்களையும் கவர்ந்தன.

அந்த வீட்டின் உரிமைக்காரி அமுதயாழினி தான் பூமாலைகளாலும் சரங்களாலும் விதம்விதமான மின்சார விளக்குகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு மின்னும் அழகிய இல்லத்தில் இன்று அமுதயாழினி செந்தாளன் தம்பதிகளின் அன்பு மகள் ஆரணிக்கு பூப்புனித நீராட்டுவிழா உறவினர்களும் நண்பர்களும் அயலவர்களும் குறித்த நேரத்திற்கு வருகை தந்து முகமெல்லாம் வெண்ணிறப் பற்களால் ஒளி வீசக்காத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

வருபவர்களை “வாருங்கோ! வாருங்கோ!” என்று இன்முகத்துடன் வரவேற்று நின்றனர் அமுதயாழினி குடும்பத்தினர். எங்கே திரும்பினாலும் நிகழ்வுக்கு வந்தவர்களும் அவர்களின் மனமகிழ்ச்சியுமே இழையோடிக் கொண்டிருந்த அழகான தருணம் அது.

சுபநேரம் நண்பகல் பன்னிரண்டுக்கு மங்கல வாத்தியங்கள் இசைக்க, இளஞ்சிட்டுக்கள் புடைகுழ அழகான சின்னத்தேவதையாக மெல்ல மெல்ல மண்டபத்திற்குள் சிற்றடி எடுத்து வைத்து வந்தாள் ஆரணி. உண்மையில் ஆரணியின் அழகையும் மகிழ்ச்சியையும் பார்த்துச் சொக்கிப்போனாள் அமுதயாழினி.

அவள் தனக்கு ஆரணி என்னும் ஒரு தேவதை மகளாகக் கிடைப்பாள் என்று ஒரு கனவு கூடக் கண்டதில்லை. காய்ந்து போன தரிசு நிலமாகக் காணப்பட்ட அவளது வாழ்க்கையில் வான்மழையாக இப்படி ஓர் அற்புதமும் நடைபெற்றதென்பது இன்றுவரை ஆச்சரியமே.

அதிகாலை 4 மணியில் இருந்து நண்பகல் வரை ஓடி ஓடி வளைய வந்த யாழினி களைத்துப்போய் “பொத்” என்று ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்து தலையைச் சாய்த்துக் கொண்டு சிறிது நேரம் கண்களை இறுக மூடிக் கொண்டாள். மூடிய விழிக்கடையில்

இருந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் துளிர்விட்டுக் கொண்டிருக்கையில் அவளது கடந்தகாலம் சட்டென மனத்திரையில் வந்து போனது.

அமுதயாழினி யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக நுண்கலைப்பீடத்தின் நடனபாட விரிவுரையாளர். அங்கு கடமையாற்றிய காலத்தில் பெற்றோரின் சம்மதத்தோடும் தனது விருப்பத்தோடும் நிமலனைக் கைப்பிடித்தாள். அன்பு, அரவணைப்புக்கு குறைவில்லாத வாழ்க்கை, தேவைக்கேற்ப பணம் அரசாங்க வேலை, இருவரும் வண்ணத்துப் பூச்சிகளாக சிறகடித்துப் பறந்து கொண்டிருந்தனர்.

நிமலன் கிளிநொச்சி கல்வி வலயத்தில் கணக்காளராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தான். ஒவ்வொரு நாளும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து தனது காரிலே தான் பயணிப்பான். அமுதயாழினி தனது மோட்டார் சைக்கிளில் தன் கடமைக்கு சென்று வருவாள். அவள் இப்போது நிறைமாதக் கர்ப்பினியாக இருப்பதனால் நிமலன் தான் வேலைக்குப் போகமுன்னர் அவளைப் பல்கலைக்கழகத்தில் கொண்டு போய் இறக்குவான். மாலையில் அவள் வீட்டிற்கு ஆட்டோவில் வந்து சேர்வாள்.

இப்படித்தான் ஒரு நாள் யாழினியை வளாகத்தில் இறக்கிவிட்டு அவசரமாகச் சென்று கொண்டிருந்தான் நிமலன். அவன், அன்று ஒரு முக்கியமான கூட்டத்திற்கும் சமூகமளிக்க வேண்டும். அடிக்கடி அவனுக்குப் போனும் வந்து கொண்டிருந்தது. போனைக் கையிலெடுத்துக் கதைத்துக் கொண்டிருக்கையில் எதிரே வந்த டிப்பரை அவன் கவனிக்கவில்லை தடுமாற்றத்துடன் ஸ்ரியறிங்கை விரைவாக திருப்பினான். ஒரு கணப்பொழுததான் அந்தக்கார் இருந்த இடமே தெரியவில்லை அப்போது.

நிமலனின் இறுதிக்கிரியைகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. அமுதயாழினிக்கு எந்தவித நினைப்பும் இல்லை. அவள் அடிக்கடி தன்நிலை இழந்து மயங்கிக் கொண்டிருந்தாள். நிமலனின் இறுதி ஊர்வலம் வீதியைக் கடந்து கொண்டிருக்க, அமுதயாழினி வயிற்றைப் பொத்திக்கொண்டு கத்தினாள். அவ்வேளையில் அவளைச் சுமந்து கொண்டு பக்கத்தில் நின்ற ஆட்டோ வைத்தியசாலை நோக்கி விரைந்தது.

தந்தை மரணப்படுக்கையில் தீக்கிரையாகிக் கொண்டிருக்க அவன் மகன் இப்பூமியைத் தரிசிக்க வந்து கொண்டிருந்தான். காலத்தின் கோரப்பிடியில் சின்னாபின்னமானான் யாழினி. தனக்கு ஒரு பிள்ளை இருக்கின்றான் என்ற நினைப்பே அவளுக்கு வருவதில்லை. தனது அறையின் ஒரு மூலையில் முடங்கிக் கிடந்தான். அவளின் மகன் அறிவகன் பேத்தியின் கைகளில் தவழ்ந்தான். பச்சைப்பாலகன் என்ன பாவம் செய்தானோ! சித்தப் பிரமை பிடித்தவளாய் எப்போதும் தூரத்தே வெறித்துப் பார்த்தவளாக காணப்பட்டாள் அவள்.

பல்கலைக்கழக நண்பர்கள் அவளைச் சாதாரண நிலைக்குக் கொண்டு வர எவ்வளவோ முயற்சி எடுத்தனர். அடிமேல் அடி அடித்தால் அம்மியும் நகரும் அல்லவா? அவர்கள் அடிக்கடி வந்து அவளிடம் ஒரு மாற்றத்தினை ஏற்படுத்தினர். அவளைத் தமிழ்நாட்டின் தஞ்சாவூர் பல்கலைக்கழகத்தில் கலாநிதிப் பட்டப்படிப்பினை மேற்கொள்ள அனுப்பி வைத்தனர். அவளோடு இன்னும் ஒரு சிலரும் சென்றனர். அவ்வேளையில் அறிவகன் பேத்தியுடனேயே இருந்தான்.

நண்பர்களின் உற்சாகம், பல்கலைக்கழகச் சூழல், கல்வியின் சுமை என்பன அவளைப் பழைய யாழினியாக மாற்றின. மீண்டும் தாயகம் திரும்பி தனது கடமைகளைச் செவ்வனவே செய்து வந்தான். அவளின் மகன் அறிவகனும் வளர்ந்து இப்போது நான்கு வயதை எட்டி விட்டான். யாழினியின் பெற்றோர், அப்பா எங்கே? என்று அறிவகன் கேட்டால், வெளிநாட்டில் இருக்கிறார். வருவார் என்று மட்டுமே சொல்லி வந்தனரே தவிர அப்பா இல்லை என்று அந்தப் பிஞ்சு மனதுக்குச் சொல்லவில்லை.

அன்றொரு நாள் வயது முதிர்ந்த ஒரு பெண்ணோடு முப்பத்தேழு முப்பத்தெட்டு வயது மதிக்கத்தக்க ஓர் ஆணும் ஒரு சிறுமியும் அமுதயாழியின் வரவேற்பறையில் அவளின் பெற்றோரோடு பேசிக் கொண்டிருந்தனர். இவள் அவசரமாக வெளியே புறப்பட ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தாள். “யாழினி இஞ்ச வாம்மா....” என்று அழைத்தார் அப்பா” என்னப்பா.... “இவர்கள் எனக்குத் தெரிந்தவர்கள் மட்டக்களப்பு சொந்த இடம் நல்லூர்

திருவிழாவுக்காக வந்திருக்கீனம்” ஓ அப்படியா? அப்பா இருந்து கதையுங்க நான் போயிட்டு வாறன்” என்று தனது மோட்டார் சைக்கிளை எடுத்தாள் யாழினி.

“இல்லை... யாழினி அவ உன்னோடு கதைக்கத்தான் வந்திருக்கினம்” “என்னப்பா... விளையாடுறீங்களா?” “சும்மா கொஞ்ச நேரம் அதில இரு பிள்ளை பிறகு போகலாம்” என்றார் தந்தை. ஒருவாறு மனதை அடக்கி பல்லைக்கடித்துக் கொண்டு அவர்கள் முன் இருந்தாள் யாழினி. வந்தவர் சிறிய புன்முறுவலோடு தொடர்ந்தார். இந்தப்பிள்ளை என்னுடைய மகள் அம்மா இல்லை இவாவுக்கு இரண்டு வயது நடக்கும் போது எங்கள் விட்டிட்டு போயிட்டா. இப்பவயது பத்து. எனது அம்மாவுக்கும் ஏலாது. இவ வளர்ந்து வரும் நேரம், பாதுகாப்புடன் பராமரிக்க வேணும். உங்கடநிலையும் எனக்கு விளங்குது. இள வயதில் துணை இழந்து வாழ்வது எப்படியிருக்கும் என்று எனக்கும் நல்லாத் தெரியும். இப்ப நான் என்ன சொல்ல வாறன் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும் என்று நினைக்கிறன். உங்களை நான் கட்டாயப்படுத்தேல்ல யோசிக்க பாருங்க சம்மதம் என்றால் இதுதான் என்னுடைய விசிட்டிங் காட் நான் பற்றிக்கலோ கம்பசில பிசிக்ஸ் லெக்சரராக இருக்கிறன் என தனது கதையை மிகவும் நியாயபூர்வமாகச் சொல்லி முடித்தான் அவன். அதுவரைக்கும் கேட்டுவிட்டு எழுந்து விட்டாள் யாழினி தனது வேலைக்காக அவளுக்குப் பட பட வென்று அடித்துக் கொண்டது.

என்ன விசர் கூத்து இது சொல்லாமல் கொள்ளாமல் திடீரென்று வந்து யாராவது ஒரு பெண்ணிடம் திருமணம் பற்றி அதுவும் மறுமணம் பற்றிக் கதைப்பானா? என்று சினந்து கொண்டாள் யாழினி. வந்தவர்கள் அப்பாவிடம் சொல்லிக் கொண்டு விடைபெற்றனர்.

காலையில் நடந்த சம்பவங்களை அசைபோட்டு படுத்திருந்தாள் யாழினி. காலையில் வந்தவன் மீது ஒரு பக்கம் எரிச்சல் வந்தாலும் மறுபக்கம் அவன் நேரடியாக நடந்து கொண்ட விதம் அவனது நேர்மையையும் தொழிலின் தகுதியையும் எடுத்துக் காட்டுவதாக இருந்தது. அவளுக்கு அப்போது “அம்மா அம்மா” என்று அவளை உலுக்கினான் அறிவகன். “ம்ம்ம் நித்திரை வருகுது

அம்மாக்கு சும்மா இருங்கோ” என்றாள் யாழினி. எனினும் அவன் விடவில்லை. “அம்மா... என்ற அப்பா எப்பம்மா வருவார்?” என்று மழலைக் குரலில் கேட்டான். இத்தனை நாள் வரையும் இவ்வாறு ஒரு வினாவை அவன் கேட்டதே இல்லை. யாழினி பிரமித்துப் போனாள். காலையில் நடந்த கதைபேச்சுக்குப் பிறகு தானே கேட்கிறான். பிள்ளையோடும் ஏதாவது கதைத்திருப்பினமோ? அப்பாக்கு தேவையில்லாத வேலை சும்மா இருந்தவனையும் குழப்பிக் கொண்டு....” “அம்மா சொல்லுங்க அப்பா எப்ப வருவார்?” எனக்கேட்டு விசும்பத் தொடங்கினான் அறிவகன்.

யாழினியால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. தனது பிள்ளை சின்னவன் தானே என்றிருந்தவளுக்கு அவன் இன்று நடக்கும் நடப்பு புரியவில்லை. அவன் கேட்டது மனதைக் குடைந்து கொண்டிருந்தது. திடீரென்று “அப்பா இல்லை” என்றால் பிள்ளை புண்பட்டுப் போவான் என்ன? செய்வம் என்று பல்வேறு கோணங்களில் அவள் மனசு அலசிக் கொண்டிருந்தது. அறிவகனோ அழுதுகொண்டே நித்திரையாகி விட்டான்.

நித்திரை வராமல் புரண்டு புரண்டு படுத்தாள் அமுதயாழினி. விடியும் வரையும் யோசித்தாள் எனக்கு புருசன் இல்லை. அவருக்கு மனைவி இல்லை. எனக்கு ஆண்பிள்ளை, அவருக்கு பெண்பிள்ளை, இரண்டு பக்கத்திலும் பேரன் பேத்தி இருவருக்கும் தொழிலில் கூட ஒற்றுமை இருக்கிறது. ஆனால் எப்படி? கட்டாயம் இனிக் கலியாணம் செய்யத்தான் வேணுமோ? இப்போது அப்பா வேணும் என்று அறிவகன் ஒரு புதுப்பிரச்சினையைக் கிளப்பி இருக்கிறானே! என்ன செய்வது ஒன்றுமே புரியவில்லை.

ஒரு முடிவுக்கு வந்தவளாக காலையில் அவன் கொடுத்த விசிட்டிங் காட்டை எடுத்துப் பார்த்தான். அதில் அவனது பெயர் செந்தாளன் என்று இருந்தது. தயக்கமும் நடுக்கமாக ஒரு மாதிரி அவன் நம்பருக்குப் போனை எடுத்தான். மறுமுனையில் அவன் பேசினான். மகன் நடந்து கொண்ட விதம் பற்றித் தெரிவித்தாள். பிள்ளைகளுக்காக இருவர் மனங்களும் அந்த ஐந்து நிமிடத்தில் பொருந்தி ஒருமனதானது.

பேசும்போது ஒன்றை மட்டும் அவன் கூறினான் “நான் இவ்விடம் பெரியதொரு வீட்டைக் கட்டி விட்டேன். நீங்கள் எல்லோரும் என்னோடு தான் இருக்கவேணும் என்றான். அதற்கு யாழினியும் உடன்பட்டாள்.

எளிமையும் அடக்குமாக அமுதயாழினி செந்தாளனின் திருமணம் இனிதே முடிவுற்றது. யாழினி மூலம் அம்மாவின் ஆசையையும் செந்தாளன் மூலம் அப்பாவின் ஆசையையும் இரு குழந்தைகளும் தீர்த்துக் கொண்டன. இருவரும் தமது குழந்தைகள் மீது அப்படி ஓர் அன்பைச் செலுத்தி வந்தனர்.

காலங்கனிந்தது இவர்களின் திருமணம் முடிந்த அடுத்த ஆண்டு ஆரணி பூப்பெய்திவிட்டாள். பொறுப்புப் பணிகளும் யாழினியை ஆக்கிரமித்தன. அவற்றினை சுகமான சுகமைகளாக ஏற்றுக் கொண்டாள். தான் கட்டிய வீட்டை அமுதயாழினியின் பெயருக்கே எழுதி விட்டான் செந்தாளன். இப்போது அந்த வீட்டில் ஆனந்தம் கரைபுரண்டு ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றது.

“எங்கயப்பா பிள்ளையின் அம்மா அப்பாவைக் காணேல்ல” என்ற கமராமானின் (Camaraman) சத்தம் கேட்டுக் கண் விழித்தாள் அமுதயாழினி இவள் இருந்த இடம் நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான் அவள் அன்புக் கணவன் “பிள்ளைக்கு மாலை போடக் கூப்பிடுகீனம் வாங்கோ யாழினி போவம்” என்றான். அவளும் தனது நிலையுணர்ந்து அவனைப் பார்த்து புன்னகைத்தாள்.

வண்ண வண்ணப் பூக்களால் அலங்காரமாய் கட்டப்பட்ட ஆண்டாள் மாலையை இருவரும் அழகாகச் சுமந்து கொண்டு ஆரணிக்குச் சூட்டும் போது அப்பாவின் கையை எட்டிப்பிடித்து தனது கையோடு சேர்த்துக் கொண்டான் அறிவகன்.

இன்றும் வருமா?

காலைக்கதிரவன் தன் பொன்னொளியைப் பரப்பி மேல் எழுந்தான். பக்கத்து வேலி ஓரத்தில் இருந்த காலத்தின் கா.... கா.... அலறல் அந்த முகாம் எங்கும் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. அங்கே மூலையில் சுருண்டு படுத்திருந்த மாறனின் நெற்றிப் பொட்டில் சுட்டன. அவன் திடுக்கிட்டுக் கண்விழித்தான். அவன் பக்கத்தில் தங்கை கயல்விழி உறங்கிக் கொண்டு இருந்தாள். இன்று சனிக்கிழமை என்ற நினைப்பு வர மிக்க மிகிழ்ச்சி அவனுக்கு. காரணம் பாடசாலைக்கு செல்ல வேண்டிய வேலை இல்லை.

மாறனால் எழுந்திருக்கவே முடியவில்லை. நேற்றிரவு கால்வயிற்றுக்கு கிடைத்த உணவு எப்படி எழுந்திருக்கவிடும். நேற்றும் கொன்றது போன்ற வறுமை இன்றும் வருமோ? என்னும் வள்ளுவன் வாக்குக்கு ஒப்பானது அவன் குடும்பம். ஒவ்வொரு நாளும் ஏன் விடிகிறது? என்ற கேள்வி அந்தப் பிஞ்சுச் சிறுவனின் மனதில் அடிக்கடி எழும். எவ்வளவோ கஸ்ட்பட்டு எழுந்திருக்க முயன்றான். எழுந்ததும் அவன் கண்கள் அக்குடிசையின் மறுபக்கத்தில் இருக்கும் அடுக்களைப்பக்கம் சென்றது. அங்கே அவன் தன் தாயைத் தேடினான். அங்கே அவளைக் காணவில்லை. பாவம் அவள்தான் என்ன செய்வாள். ஏதாவது இருந்தால் தானே வீட்டில் அடுப்பு எரியும். குடிசைக்கு வெளியேயும் அவனின் தாயைக் காணவில்லை. தாயைக்காணவில்லை என்றால் நிச்சயம் அவள், இவர்களுக்கு அன்றைய பொழுதுக்கு ஏதாவது வயிற்றுக்குக் கொடுப்பதற்காக எங்காவது வேலை தேடச் சென்றிருப்பாள், என்பது அவனுக்குத் தெரியும். அவனுக்கு நெஞ்சுக் கூட்டுக்குள் என்னவோ செய்தது. காலை வேளையில் இவர்களைக் காணவே அவளுக்கு பரிதாபமாக இருக்கும். பிள்ளைகளின் தேவைகளை நிறைவேற்றமுடியாத தாயாக இருப்பதில் அவளுக்கு மிக்க வேதனை.

1996 சத்ஜெய இராணுவ நடவடிக்கை நடந்தகாலம் அப்போது முரசுமோட்டை ஊரியானில் இருந்த இவர்கள் குடும்பம் அக்கராயன் அமைதிப்புரத்திற்கு இடம் மாறியது. முகாம் வாழ்க்கை பெரிதாக எதைத்தான் கொடுக்கப் போகிறது அவர்களுக்கு அப்போது மாறனுக்கு வயது ஐந்து இருக்கும். அவன் தங்கைக்கு

இரண்டு. மாறனின் அப்பா செல்வம் ஒருநாள் காணி பார்க்கவென்று புறப்பட்டு போனவர்தான். அதன்பின்னர் திரும்பவே இல்லை. இரண்டு மாதங்கள் கழித்து கிணறு ஒன்றுக்குள் எலும்புக் கூடாக மீட்கப்பட்டார். இந்நிலையில் தாய் கமலா இரண்டு குழந்தைகளையும் வைத்துக் கொண்டு அவர்களை வளர்க்க என்னதான் செய்வாள். இரண்டு பேரையும் தனியே இருக்கச் சொல்லி விட்டு அயலில் கிடைக்கும் வேலைகளுக்குச் செல்லப் பழகிக் கொண்டாள் அவள். அநேக நாட்களில் வேலை கிடைப்பதே கடினமாகவே இருந்தது. கிடைக்கும் நிவாரணமும் சொற்ப நாட்களுக்கே போதுமானதாக இருந்தது. இப்படித்தான் இவர்களின் வாழ்க்கைச் சக்கரம் நகர்ந்து கொண்டு இருந்தது.

மாறன் குடிசையின் திண்ணைச் சுவரில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டான். அவன் கண்கள் எங்கோ வெறித்து நோக்கின. அங்கே இரண்டு சிறுவர்கள் கிட்டி அடித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அவனுக்கு எதுவுமே பிடிக்கவில்லை. வாழ்க்கையின் முதற்படியில் கால் பதிக்கும் மாறனுக்கு அந்த முதற்படி வாழ்க்கை கூடப்பிடிக்கவில்லை என்பது முற்றிலும் உண்மையே. இந்தப் பத்து வயதுச் சிறுவனுக்கு வாழ்க்கையில் அப்படி என்ன ஒரு வெறுப்பு. வாழ்க்கை என்றால் வாழும் வசதிகள் அனைத்தும் வேண்டும் அல்லவா? எவ்வளவு நேரம்தான் இப்படி இருப்பது என்று எண்ணிக் கொண்டு தங்கையை மெதுவாக தட்டி கயல் எழும்பு கயல்... எழும்பு அம்மா இண்டைக்கு எப்படியும் காசு கொண்டு வருவா, கட்டாயம் நாங்கள் நல்ல சாப்பாடு சாப்பிடுவம்.... அண்ணாவின் அன்புக் கட்டளைக்கு கட்டுப்பட்ட கயல்விழி கண்ணைக் கசக்கிக் கொண்டு எழுந்தாள்.

இரண்டு பேருமே இன்றைய பொழுதில் எதைத்தான் சாதிக்கப் போகின்றார்கள் பாதை ஓரத்தில் மெல்ல நடந்து வேடிக்கை பார்ப்பது என்று தீர்மானித்து சிறிது தூரம் நடந்து வந்து விட்டனர். ஒரு குடிசையின் அருகில் நிழலுக்கு வைக்கப்பட்ட மரவள்ளியைக் கண்டான் மாறன். அப்போது அந்தக் குடிசையில் பெரியவர்கள் எவருமே இல்லை. ஒரு சிறுவன் மட்டுமே இருந்தான். அங்கையடி கயல் மரவள்ளி நிக்குது. கட்டாயம் இதுக்குள்ள கிழங்கு இருக்கும். வா இழுத்துப் பாப்பம்.. என்றான். இருவரும் ஆவலோடு மரத்துக்கு

அருகே சென்றனர். நேற்று முன்தினம் பெய்த மழையால் நிலம் ஊறிக் காணப்பட்டது. அதனால் இழுப்பதற்கு நல்ல இலகுவாக இருந்தது. மாறன் அதனை ஆட்டி... ஆட்டி அசைத்தான். தங்கை கயல்விழியும் கை கொடுத்தாள். ஒருவாறு மரவள்ளி ஆட்டங்கண்டது. வேர் அறுபட்டு கிழங்கு மெல்லத் தெரிந்தது. “ஐ” என்று கூச்சலிட்டாள் கயல்விழி. அவனுக்கு கிழங்கைக் கண்டவுடன் வந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை. இருவர் விழியிலும் ஒளி வெள்ளம். விரைவாக கிழங்கை இழுத்து அறுத்துக் கொண்டு ஓட்டமும் நடையுமாக தங்கள் குடிசைக்கு விரைந்தனர்.

தாய் மரவள்ளி உரிக்கும் போது பார்த்திருந்த மாறனுக்கு இதனை அவிப்பது பெரும் கடினமாகத் தெரியவில்லை. உணவு கிடைத்து விட்டதன் மகிழ்ச்சி அவனை மிக விரைவாக இயங்க வைத்தது. அளவாக வெட்டி கழுவி அடுப்பை மூட்டிக் கொதிக்க வைத்தான். அவன் விரைவுக்கு ஏற்ப உடனே மரவள்ளியும் அவிந்து விட்டது. அடுப்பை விட்டு இறக்கி ஆறவைத்து தன் அன்புத் தங்கைக்கு ஒரு துண்டை எடுத்து நீட்டினான். அவளுக்கு வாய் ஊறிக் கொண்டு வர அதனை எட்டி வாங்கி சாப்பிடத் தொடங்கினாள். மாறனும் மகிழ்ச்சியில் திளைத்தவானாக தானும் உண்ணத் தொடங்கி விட்டான். ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, நான்கு என்று இரண்டு பேரும் கணக்கு வழக்கின்றி சாப்பிட்டனர். மாறனுக்கு தன்னை விட பசியோடு இருந்த தங்கைக்கு கொடுத்து விட்ட மகிழ்ச்சி. உண்ட களை தொண்டனுக்கும் உண்டு.... அவர்களால் மேற்கொண்டு இருக்கவே முடியவில்லை. மீண்டும் களைப்பு இருவரும் பாயில் போய் படுத்துக் கொண்டனர்.

மாலை ஐந்து மணி இருக்கும் கமலா சிறுபையில் அரிசி, காய்கறிகளோடு தன் குடிசை நோக்கி மகிழ்வோடு விரைந்து வந்து கொண்டிருந்தாள். அவளின் குடிசை வாசலில் ஏதோ ஆரவாரம். அவள் மனம் விரைவாக அடிக்கத் தொடங்கியது. ஓடோடி வந்து வாசலில் நின்றவரை விலக்கி உள்ளே மெதுவாக எட்டிப்பார்த்தாள் நீலம் பாரித்த இரண்டு உடல்கள் அங்கே கிடந்தன.

(வட்டக்கச்சி மத்திய கல்லூரி பொன்விழா மலரிலிருந்து)

2. நுதுணை

பரீட்சை மண்டபத்தில் இருந்து வெளியே வந்து கொண்டிருந்தாள் நான்சி. அவளின் நண்பி ஆன், எப்படிச் சோதனையடி செய்தாயா? என்று கேட்டாள். அதற்கு நான்சி நான் என்னடி சொல்ல இரவிரவாய் சின்னன்ரா எடுத்து ஒரே அழகை வேலைக்காரப் பிள்ளை வரவில்லையாம் எப்ப வாறாய் என்று ஒரே கரைச்சல் இவ்வாறு சொல்லிக் கொண்டு வெளியே வந்து தனது ஹாண்ட் (B) பாக்கில் இருக்கும் போனை எடுத்துப் பார்த்தாள். ஒரே நம்பரில் இருந்து மிஸ்ட்கோல் இருபத்தொரு தரம் வந்திருக்கு. இது சின்னன்ராவின் நம்பர் தான். நண்பி ஆனுக்கு காட்டிக் கவலைப்பட்டாள். நான் எங்கையும் நிம்மதியாய் நிற்க முடியாதபடி இப்ப நான் வீட்ட போகப்போறன் பிறகு வந்து றுமைக்கிளியர் பண்ணுறன் என்ன?" என்று ஓடும் பஸ்சில் தொத்திக் கொண்டாள் நான்சி.

அவள் இப்போது யாழ்நகரம் போய் அங்கிருந்து பஸ் எடுக்க வேண்டும். அவள் மன்னார் பஸ்சில் ஏறினாள். அங்கிருந்தும் வீடு போக வேறுபஸ் எடுக்க வேண்டும். அவள் போய்ச்சேர எப்படியும் இரவு ஏழு எட்டு மணியாகிடும். என்ன நடந்தாலும் இன்று சின்னன்ராவுக்கு முன்னுக்குப் போய் நிக்கவேணும்.

பஸ்கம் ஒரு மாதிரிப் போய்ச் சேர்ந்தது. நன்றாக இருட்டி விட்டது. நான்சி பஸ்ஸில் இருந்து இறங்கினாள். பழக்கப்பட்ட பாதை ஆதலால் வீட்டுக்கு விறுவிறு என்று நடக்கத் தொடங்கினாள்.

நான்சியின் தாய் கத்தரீன் அடுத்தடுத்து ஐந்து குழந்தைகளை ஒவ்வோர் ஆண்டு இடைவெளியில் பெற்றாள். மூன்றாவது நான்சி. எனவே அம்மம்மா - அன்னம்மா அவளை தான் வளர்ப்பதாக கூறி அவள் எட்டுமாதக் குழந்தையாக இருக்கும் போது எடுத்துவந்து விட்டாள். அன்னம்மாவுக்கு அப்போது ஓர் ஆறுதல் தேவையாக இருந்தது. கத்தரீனுக்கு பத்து வருடத்திற்குப் பிறகு பிறந்த

ஜெனியும் அதற்கு அடுத்த ஆண்டு பிறந்த யூலியும் உடலால் ஊனமுற்றிருந்தனர்.

ஜெனிக்கு இரண்டு காலிலும் இளம்பிள்ளை வாதம். எனவே காலில் வலுவில்லை. இரண்டும் சும்பிய வண்ணமிருந்தன. சக்கர நாற்காலியில் பாடசாலை போய்க் கொண்டிருந்தாள். அவள் நல்ல கெட்டிக்காரியும் கூட.

இளையவள் யூலி. அவள் தான் இன்னும் பாவம். ஜெனிக்கு எவ்வாறு இரண்டு காலும் சும்பியிருக்குமோ அதே போலவே யூலிக்கும் சும்பி இருந்தன. அத்துடன் இரண்டு கைகளும் கூடவே அவளுக்கு வழங்க மறுத்தன. எனவே அனைத்து வேலைகளையும் யூலிக்கு செய்து கொடுக்க வேண்டும். பாடசாலை என்றாலே என்னவென்று அவளுக்கு தெரியாது.

அன்னம்மா நான்சியைப் பாசமாக வளர்த்ததினால் நான்சி வளர்ந்து வரும் காலத்தில் இரண்டு சிறியதாய்மாரின் வேலைகளையும் கவனித்துக் கவனித்தே கற்று வந்தாள். மூத்தவள் ஜெனிக்குப் பல்கலைக்கழகம் கிடைத்தது. நான்கு வருடமாக அங்கு கற்ற காலத்திலும் அவளுக்காக ஒரு வேலைகாரப் பிள்ளையை அமர்த்தியே கற்பித்து வந்தனர்.

கவலைகளும் நோய்களும் அன்னம்மாவை வாட்டின. ஆகவே நான்சி அன்னம்மாவையும் பார்த்தாக வேண்டும். எனவே அவளின் கல்வி அமோகமாக அமையவில்லை. எனினும் உயர்தரத்தில் மூன்று பாடங்களிலும் திறமைச் சித்தியைப் பெற்றிருந்தாள்.

அன்னம்மாவின் கணவன் ஜோசப் கடந்தொழில் செய்து வந்த காலத்தில் அவர்களுக்கு வருமானம் ஓரளவு கிடைத்தது ஆனால் இப்போது முதுமையின் மூப்பினால் தளர்ந்து விட்டார். மூத்தவள் ஜெனி பிரதேச செயலகத்தில் முகாமைத்துவ உதவியாளராக பணியாற்றுகின்றாள். அவளின் வருமானத்தில் தான் ஐந்துபேர் வாழ வேண்டும். அத்துடன் யூலியைக் கவனிக்க ஓர் ஆளுக்கு நிரந்தரமாகச் சம்பளமும் கொடுத்தே ஆக வேண்டும்.

இந்நிலையில் ஜெனியின் உழைப்பில் எல்லோரும் வாழ்வதனால் ஜெனிக்கு கொஞ்சம் கர்வம் தான். நான்சியும் ஜெனிமீது பாசத்தை தவிர பயத்தையே அதிகமாகக் கொண்டிருந்தாள். இவள் தற்போது யாழ்ப்பாணத்தில் தொழில்நுட்பக் கல்லூரியில் எச்என்டிஏ படித்து வருகின்றாள். அதற்கும் ஜெனியே பண உதவி செய்கின்றாள்.

தற்காலப் பெண்களைப் போல நான்சியால் வாழ முடியவில்லை. தனது தாய் தகப்பன் மீது அவளுக்கு எரிச்சல் எரிச்சலாக வரும். தன்னை வளர்க்க முடியாமல் தானே இங்கே அனுப்பினார்கள் என்று, வீட்டுக்கு போனால் அன்ரிமாரின் நினைப்பு. அன்ரிமாரின் வீட்டில் இருந்தால் தாய்வீடு மற்றும் சகோதரர்களின் நினைப்பு. இது என்ன தலை விதியோ என்று எத்தனையோ நாட்கள் அழுதிருக்கிறாள் அவள்.

தற்பொழுது பெரியன்ரா ஜெனி, கொழும்பில் செயலமர்வு ஒன்றுக்கு சென்றிருந்தாள். தாத்தாவும் அம்மம்மாவும் வயது போனதால் ஒன்றும் செய்ய முடியாத நிலை. வேலைக்காரி வராததால் சின்னன்ராவுக்குப் பிரச்சினை. எனவே எல்லோருக்கும் இப்போது நான்சி தான் வேலைக்காரியாக மாறவேண்டும்.

வெவ்வேறு இடங்களில் எல்லாம் நல்ல நல்ல படிப்பும் வேலையும் காத்திருந்த போதும் அவளால் எதுவுமே செய்து கொள்ள முடியவில்லை. தற்காலப் பெண்கள் தமது வாழ்க்கையைப் பற்றி எப்படியெல்லாம் கனவு காணுகின்றார்கள். நான்சி எப்போதும் இது தொடர்பாகச் சிந்தித்ததே கிடையாது. வளர்த்த குற்றத்திற்காக அவள் அவர்களிடமே இருக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம்.

ஒருமுறை அவர்களை மனம் ஏசினாலும் மறுமுறை அவர்களும் பாவம் தானே என்று எண்ணுவாள் நான்சி. இரண்டு சிறிய தாய்மாரும் சாதாரண ஆட்களாக இருந்திருந்தால் திருமணம் செய்து இப்போது பிள்ளைகளோடு அல்லவா இருந்திருப்பார்கள்? அவர்களின் வாழ்க்கையும் பூத்துக் குலுங்கியிருக்கும் கடவுள் செய்த தண்டனையை பாருங்கள் மிகவும் கொடுமையானது.

பலதையும் நினைத்துக் கொண்டு நான்சி வீட்டுக்கேற்றைத் திறந்தாள். கதவின் ஒலி கேட்டு அவளது நாய் டோனி பாய்ந்தோடி வந்து அவளது தோளில் ஏறிக் கொண்டது. சரி சரி விட்டா அது கூட தனது வரவினை எதிர்பார்த்துள்ளதே என்று கவலைப்பட்டாள்.

நான்சியின் சத்தம் கேட்டு யூலி தவழ்ந்து தவழ்ந்து வாசலுக்கு வந்தாள். நான்சியைக் கண்டதும் ஆயிரம் வோல்ட் மின்சாரம் பாய்ந்தது போன்ற ஒரு மகிழ்ச்சியைப் பெற்றாள் யூலி.

நாள் சோதின முடிந்த கையோட வாறன் அன்ரி உங்களுக்கு என்ன பிரச்சினை. ஒரு வாய் கூட சாப்பிடல்ல என்று வந்த களையோடு கொஞ்சம் கோபமாகவே கேட்டு விட்டாள் நான்சி.

“நீ இண்டைக்கு ஒரு பொழுது தானே சாப்பிடேல்ல நாங்க இன்று முழுவதும் சாப்பிடேல்ல” “என்னன்ரி சொல்றீங்க” கத்தரீன் முல்லைத்தீவில் செத்தவீடு என்று போய் இரண்டு நாள் ஆயிட்டுது. வேலைக்கார தர்சியும் பிள்ளைக்கு ஊசி போட்டதாம் காய்ச்சலாம் பிள்ளை விடுகுதில்லை என்று இந்தப் பக்கம் வரேல்ல. உன்ர சகோதரங்களுக்கும் இங்கத்தைய புதினம் தெரியல்ல. அப்ப நான் என் செய்வன் நான்சி. உனக்கும் இண்டைக்கு சோதின முடிஞ்சது. நான் உன்னைத் தானே கூப்பிடுவன் என்னக் கோவியாத பிள்ளை என்று தனது ஆதங்கத்தைக் கவலையுடன் தெரிவித்தாள் யூலி.

கோபத்துடன் வந்தவளுக்கு வீட்டு நிலைமைகளை நினைக்க கவலை ஆட்கொண்டது. ‘இந்த வயது போன நேரத்தில் எழும்பியே நடக்கமுடியாத தாத்தாவுக்கும் அம்மம்மாவுக்கும் ஆன குளிப்பு முழுக்கு இல்லை. சாப்பாடும் இல்லை. அன்ரி அதைவிடப் பாவமாய் இருக்கிறா. என்ன சாபக்கேட்டா’ பெருமூச்சோடு வேலைகளைக் கவனிக்கத் தொடங்கினாள்.

“யூலி அன்ரியும் வியர்வை மற்றும் சிறுநீர் நாற்றத்துடனே தான் இருந்திருக்கிறா அதுதான் அவா அப்படி மிஸ்ட்கோல் போட்டிருக்கின்றா” முதலில் யூலியைக் குளிக்க

வார்த்தாள் நான்சி. அதன்பின்னர் தாத்தாவுக்கும் அம்மம்மாவுக்கும் இரவு என்ற படியால் சுடு தண்ணீர் வைத்து வார்த்தாள். தாத்தா கொஞ்சம் என்றாலும் நிற்பார். ஆனால் அம்மம்மாவைக் குளிக்க வைப்பது தான் சிரமம். கதிரையில் இருத்தி வைத்துத்தான் வார்க்க வேண்டும்.

பின்னர் வேக வேகமாக இடியப்பம் அவித்து மீன் சொதியும் சம்பலும் செய்தாள். இவ்வளவு வேலைகளையும் ஒரு மணிநேரத்துக்குள் செய்து முடித்து அவர்களுக்குரிய சாப்பாட்டினையும் கொடுத்தாள். இதிலும் அம்மம்மாவுக்கு சாப்பாட்டினை ஊட்டித்தான் விடவேணும்.

தங்கள் சுயதேவைகள் பூர்த்தியடைந்த கையோடு அந்த மூன்று இதயங்களும் அவளை வாழ்த்தின. இந்த வயதில் நான்சிக்கு அப்படி என்ன பொறுப்புணர்ச்சி. இதுவும் கடவுள் அவளுக்கு கொடுத்தவரமா? அல்லது சாபமா?

பயணமும் சாப்பாட்டின்மையும் வேலைகளும் நான்சிக்கு களைப்பை உண்டாக்கியதால் இவர்களின் வேலைகள் முடிய அப்படியே வெறுந்தரையில் சாப்பிடாமலே உறங்கிப் போனாள். சில பொழுதுகள் சென்றிருக்கும் அரைந்து அரைந்து அவளுக்குப் பக்கத்தில் வந்த யூலி. தனது வழங்காத கையினால் நான்சியின் தலையை வருடியபடி பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்தாள். அவள் கண்களிலிருந்து நீர் வடிந்து இரண்டு துளிகள் நான்சியின் நெற்றியில் விழுந்தன. நான்சி திடீரெனக் கண்விழித்தாள். யூலி இருந்த கோலம் அவளுக்கு என்னவோ செய்தது. அவளின் அன்புக்குக் கட்டுப்பட்ட நான்சி யூலியை இறுக அணைத்துக் கொண்டாள்.

தீர்வு

இடைவேளை முடிந்து மணி ஒலித்தது. ஆறாம் பாடம் ஆரம்பமானது. ஆசிரியை அகிலாதரம் ஏழு-சீ வகுப்புக்குள் வழமைபோலவே தனது தமிழ்ப்பாடத்திற்காக நேரத்துடனே சென்றுவிட்டார். எனினும், மாணவர்கள் எந்தவித சலனமும் காட்டாமல் அன்றைய பகலுணவை ஆறுதலாக சுவைத்துக் கொண்டிருந்தனர். அதிலும் ஒரே மாதிரித் தோற்றமுடைய சிறுவனும் சிறுமியும் இரட்டையர்கள் போல இருக்க வேண்டும். அவர்கள் மீது அகிலாவின் கவனம் சென்றது. இருவரும் நல்ல அழகான பிள்ளைகள். எனினும் அந்த அழகை வெளிப்படுத்தக் கூடிய செல்வச் செழிப்போ நளினமோ அவர்களிடம் இருக்கவில்லை.

ஆசிரியை அகிலா வவுனியாவில் இருந்து இப்பொழுது ஒரு மாதமாகத்தான் இந்தப் பாடசாலைக்கு மாற்றலாகி வந்துள்ளார். பாடசாலைச் சூழலோ, அயற்கூழலோ அதிகம் தெரியாதவர் எனவேதான் அவர் அந்த மாணவர்களை மிக உன்னிப்பாகக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார். சரி சரி பிள்ளைகள் நான் பாடத்துக்கு வந்து எவ்வளவு நேரம். நான் பேசாமல் இருக்க நீங்க சாப்பிட்டுக் கொண்டே இருப்பீங்க கெதியாய் வாங்கோ....” அவர்கள் ஆசிரியரின் பணிப்புக்கு எந்தவித சலனமும் காட்டவே இல்லை. மீண்டும் மீண்டும் சாப்பிட்டிலேயே கவனம் செலுத்தினர். இந்த வகுப்பில் எத்தனை பிள்ளைகள் இந்த உணவை நம்பி வருகின்றனர். இவர்களுக்கு படிப்பைப் பற்றிய அக்கறை இருப்பதாகத் தெரியவில்லையே என்று எண்ணினார் அகிலா ஆசிரியை.

தரம் ஏழில் பாடங்களில் குறைந்த புள்ளிகளைப் பெற்ற இவர்கள் ஒரு வகுப்பாக ஏழு-சீ என்று முத்திரை குத்தப்பட்டு பிரிக்கப்பட்டிருந்தனர். என்ன கல்விக்கொள்கையோ? தெரியாது. படிப்புக்குறைந்தவர்களுக்கென்று ஒரு வகுப்பைக் கொடுத்தால் ஒரு குட்டையில் ஊறிய மட்டைகளாக அதோகதியாகி விட்டால்

அகிலாவுக்கு எரிச்சல் எரிச்சலாக வந்தது. இந்த மாணவர்களிடம் கோபத்துக்குப் பதிலாக இரக்கமே மேலிட்டது. ஒருவர் இருவர் என எழுந்து சென்று கையைக் கழுவிவிட்டு ஆடிப்பாடி வகுப்புக்குள் நுழைந்தனர். நேற்று வேற்றுமை என்ற பாடத்தில் சொன்ன அட்டவணையின் குறையை நிரப்பிக் கொண்டு வாங்கோ! நீங்கள் வீட்டிலையும் எழுதி இருக்க மாட்டீங்க... புதுப்பாடம் படிக்க நேரம் போயிட்டுது. இரட்டையர்கள் எதுவுமே எழுதவில்லை. மற்றவர்கள் ஏதோ இயங்கிக் கொண்டிருந்தனர். இரட்டையர்கள் ஒழுங்காகவும் வருவதில்லை. இந்த வகுப்பில் எழுபத்தைந்து வீதமான பிள்ளைகளின் பெயர்கள் அகிலாவுக்கு பாடமாக இருந்தது. ஆனால் இரட்டையர்களின் பெயர்கள் நினைவுக்கு வரவில்லை. இரண்டு பேரும் இங்க வாங்கோ! தம்பி! உமக்கென்ன பெயர் “எனக்கு மயூரன்” சரி உமக்கென்ன பெயர் எனக்கு மயூரி. நல்ல பெயர் சரி நீங்க நல்ல அச்சாப்பிள்ளையளாக இருக்கிறீங்க ஏன் விடை எழுதேல்ல. எங்களுக்கு விடை தெரியாது ரீச்சர்? இப்படி இருந்து பிரியோசனம் இல்லை. நாளைக்கு அம்மா அல்லது அப்பா யாரை என்றாலும் கூட்டிக் கொண்டு வர வேணும். “மயூரன் பயத்துடன் எங்களுக்கு அப்பா இல்லை ரீச்சர்” என்றான் “சொறி (Sorry) பிள்ளையள் சரி அப்பாவுக்கு என்ன நடந்தது. இருவரும் அகிலா ஆசிரியைக்கு தமது தந்தையின் இறப்புப் பற்றிக் கூறத் தொடங்கினர்.

இவர்களின் அப்பா ஒரு வருடத்துக்கு முன்னர் மாரடைப்பால் காலமாகிவிட்டார். விறகுகளை வெட்டி சைக்கிளில் கொண்டு திரிந்து விற்று அதில்வரும் அற்ப சொற்ப பணத்திலே தான் இவர்களின் வாழ்க்கை வண்டி ஓடியது. அம்மா, அண்ணா, அக்கா, இவர்கள் என குடும்ப அங்கத்தவர்களின் எண்ணிக்கை இருந்தது. அப்பா விறகு வெட்டப் போகும் போது ஒத்தாசைக்கு மயூரனும் செல்வது வழக்கம். அன்றும் இப்படித்தான் விறகு கொத்திக் கொண்டிருக்கும் போது நெஞ்சைப் பிடித்தவர் தான் மயூரன் தண்ணீர் எடுத்துக் கொண்டு ஓடி வரும்போது அவர் இறந்து மண்ணில் சாய்ந்தார். இவ்வாறு கண்ணீருடன் தமது தந்தையின்

கதையை அகிலா ஆசிரியருக்குக் கூறினார்கள்.

அகிலாவுக்கு கண்களில் கண்ணீர் நிரம்பி விட்டது. சமாளித்துக் கொண்டு “சரி பிள்ளையன்” அம்மா இருக்கிறாதானே கவலைப்பட வேண்டாம். அவாவைக் கூட்டி வாங்கோ ஓம் ரீச்சர் ஆனால்... அம்மா வரமாட்டா அம்மாவுக்கு வருத்தம் ரீச்சர் “ஆ... என்ன வருத்தம்...? அம்மாவுக்கு கான்சர் வருத்தம். ஆசிரியர் அகிலாவுக்கு தூக்கி வாரிப்போட்டது என்ன கொடுமையடா இந்தச் சின்ன வயதில் பட்டாம்பூச்சியாய் சிறகடிக்க வேண்டிய பிள்ளையளுக்கு இவ்வளவு சோதனையா? ஆசிரியரின் மனம் ஒரு கணம் கடவுளைத் திட்டியது.

“சரி மயூரன், மயூறி அண்ணா என்ன செய்யிறார்? அவன் தான் மேசன் வேலை செய்து எங்களைப் பார்க்கிறான் ரீச்சர்” “கடவுள் எல்லா வழியையும் அடைக்க மாட்டான்.” முன்னர் திட்டிய மனம் இப்பொழுது கடவுளைப் பாராட்டியது. எனினும் அவர்கள் குறிப்பிட்ட அடுத்து வந்த செய்தி மேலும் அகிலாவுக்கு அதிர்ச்சியையும் கவலையையும் அளித்தன. அண்ணா கலியாணம் செய்திட்டார் ரீச்சர், அவருக்கு ஒரு பிள்ளையும் இருக்கு, ஆனாலும் எங்களை வடிவாப் பார்க்கிறார் ரீச்சர் என்றான் மயூறி. தமையனை விட்டுக் கொடுக்காமல் மயூறி பேசிய விதம் ஆசிரியரைக் கவர்ந்தது. 22 வயதில் அதுவும் வீட்டுச்சூழல் எல்லாம் தெரிந்திருந்தும் அவருக்கு என்ன திருமணம் இப்போது வேண்டி கிடக்கு. முகம் தெரியாத அந்த அண்ணனின் மீது அகிலாவுக்கு கோபம் கோபமாய் வந்தது.

தனது வளர்ந்த பிள்ளைகள் தன்னைப்படுத்தும் பாடுதான் அகிலாவுக்கு இப்போது நினைவில் ஓடியது. ஒருநேர உணவுக்கு இவர்கள் படும்பாடு தான் எவ்வளவு? இதைவிட இன்னும் எத்தனை தேவைகள்? மனசெங்கும் வினாக்குறிகள் கோடிட்டன அகிலாவுக்கு. சரி மயூரி அம்மாவை அப்ப யார் பார்ப்பது? அக்காதான். அக்காவுக்கு எத்தனை வயது? அவளுக்கு 14 வயசு. இஞ்சதான் ஒன்பதாம் வகுப்பு படிக்கிறாள். இன்றைக்கு வந்தவவா? இல்லை ரீச்சர் இருந்திட்டுத்தான் வருவா.

இதற்குப்பிறகு அகிலாவுக்கு மனம் தாங்கவே இல்லை. மணியடிப்பதற்கு ஐந்து நிமிடங்கள் இருப்பதற்கு முன்னரே எழுந்து வகுப்பை விட்டுப் போய் விட்டார். நேராக ஆங்கில பாடம் கற்பிக்கும் அருட்சகோதரி ஹெசி அவர்களை நாடி சென்றார்.

இருவரும் இப்பிள்ளைகளின் இன்றைய நிலைமை குறித்து மிக அக்கறையோடு உரையாடினர். அதன்படி சில முக்கிய தீர்மானங்களை எடுத்துக் கொண்டு அதிபர் கொடுத்த குறுகிய கால விடுப்புடன் மயூரன், மயூரி வீட்டுக்குச் சென்றனர்.

ஏழ்மையின் சாயல் பூசப்பட்ட வசதிகள் எதுவும் அற்ற அவர்களின் வீட்டு மூலையில் எலும்பும் தோலுமாய் கிடந்த தாயைப் பார்த்துப் பரிவுடன் பேசினர். அம்மா உங்கட நிலைமையை அறிந்து கவலைப்பட்டோம். நீங்கள் நினைத்தால் உங்களின் பிள்ளைகளுக்கு இப்ப இருக்கிறதைவிட ஒரு நல்ல வாழ்க்கையைக் கொடுக்க முடியும். என்று ஆரம்பித்தார் அகிலா. பிள்ளைகளைப் பாதுகாத்து உணவளித்து படிப்பிக்கத்தக்க நல்ல இடங்கள் இப்போது இயங்குகின்றன. நல்ல பழக்கவழக்கங்களோடு சிறந்த பாதுகாப்புடன் இருக்கும் இல்லங்களில் சேர்த்தால் என்ன?

அருட்சகோதரியும் உங்களை கருணா நிலையத்தின் முதியோர் இல்லத்தில் வைத்துப் பார்க்க முடியும். உங்களின் மூத்த மகள் அதே இடத்தில் உள்ள சிறுவர் இல்லத்தில் உங்களோடு இருக்கலாம். கொஸ்பிட்டலும் உங்களுக்குப் பக்கத்தில இருக்கு. வேணும் என்றால் மயூரியை எங்கட ஹோமில் (Home) சேருங்க நாங்க வடிவாய் பாப்பம் என்றார்.

வாடிய முகத்தில் பளிச்சென்று ஒளிதோன்ற நான் இருப்பது இன்னும் எத்தனை காலத்துக்கோ? தெரியாது. உங்களின் இந்த நல்ல எண்ணத்தை நான் ஏற்கின்றேன். என்ற பிள்ளையள் எங்கை என்றாலும் பாதுகாப்பாய் இருக்கட்டும் என்றார் தாய் நன்றியுடன்.

இருவரும் அந்த அம்மாவிடம் இருந்து விடைபெற்றனர். “மயூரன் ஆம்பிளைப் பிள்ளையாய் இருப்பதால் அவனுக்கு மகாதேவ ஆச்சிரமம் பொருத்தமாய் இருக்கும் என்ன

சிஸ்ரர்” என்றார் அகிலா. அருட்சகோதரியும் அதனை ஆதரித்தார்.

தாய், சகோதரங்களைப் பிரிவது என்பது மிகக் கடினமானது. எனினும் அடிப்படைத் தேவைகளில் சிலவற்றையும் சமூகப்பாதுகாப்பையும் நல்ல பண்புகளையும் பெற்றுக்கொள்ள சிறுவர் இல்லமே அவர்களுக்குரிய இப்போதைய நல்ல தீர்வாகப்பட்டது அகிலாவுக்கு.

நடுக்கடலில் தத்தளிப்பவனுக்கு கரைசேர ஒரு துரும்பு கிடைத்தால் எவ்வாறு இருக்குமோ அதுபோல அகிலா ஆசிரியரின் வடிவில் இம்மாணவர்களின் பல பிரச்சினைகளுக்கு ஒரு நல்ல தீர்வு கிடைக்கப் போகின்றது.

கனத்த மனதோடு ஆசிரியை அகிலா பாடசாலையில் இருந்து தனது வீட்டிற்குப் புறப்பட்டார்.

(கரைச்சி ரிஜிதேச சபை - பொதுநூலகங்களின் வாசிப்பு மாதல் டீபாட்டியில்
முதலாம் இடம் பெற்ற சிறுகதை)

நூலாசிரியரைப் பற்றி...

தாய்மொழி கற்பிக்கும் ஆசிரியர் ஒருவர் தனது மாணவர்களுக்கு படைப்பாற்றல் திறனை வளர்ப்பவராக மட்டுமன்றி தானும் ஒரு படைப்பாளியாகத் திகழ்ந்து மாணவர்களுக்கு முன்னுதாரணமாக விளங்க வேண்டும் என்பதை “நெருஞ்சிமுள்” சிறுகதைத் தொகுப்பின் ஊடாகப் பதிவு செய்திருக்கின்றார்.

இவரது சிறுகதைகள் அனைத்தும் பெண்களின் மனப் போராட்டங்களை வெளிப்படுத்துபவையாக அமைந்துள்ளன. பெண்கள் சமூகத்தில் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளை ஒரு பெண்ணே தனது எழுத்துக்கள் மூலம் வெளிக்கொணர்ந்திருப்பது பாராட்டுக்குரியது. தமிழ் இலக்கியங்களில் பெரும்பாலும் பெண்கள் பற்றி, அவர்களின் இயல்புகள் பற்றி ஆண்களே பேசுகின்றனர். அவற்றில் அதிகமானவை ஆண்நிலை மனப் பதிவுகளே. இந்நிலையில் 21ஆந் நூற்றாண்டின் போக்கிக்கேற்ப ஒரு பெண்ணின் மனநிலையிலிருந்து இக்கதைகள் பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பது சிறப்பானது.

பெண்ணொருத்தியின் மிக நுண்மையான உணர்வுகளை இலக்கிய இழை அறாது படைத்துக் காட்டலாம் என்பதற்கு “நெருஞ்சிமுள்” என்ற இவரின் ஒரு சிறுகதையே ஒரு பாணைச் சோற்றுப் பதமாகவுள்ளது.

திருமதி. றேமா மதுரநாயகம்

முன்னாள் உதவிக்கல்வியியலாளர்

(குயிற்)

கல்வி வலயம் - கிளிநொச்சி